

ΦΥΡΔΗΝ-ΜΙΓΔΗΝ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΒΕΗ

Μέλουσ διαφόρων Φιλολογικῶν, Ἐπιστημονικῶν, Φιλανθρωπικῶν καὶ Θεολογικῶν ἐταιριῶν τῆς τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.— Συγγραφεὺς τῶν πέντε τευχῶν περὶ τοῦ Βουλγαρικῶς ζητήματος καὶ τῶν νέων πλεκτανῶν τοῦ Πανσλαβισμού ἐν Ἀνατολῇ, τῶν δύο πρώτων φυλλαδίων τοῦ Διπλωματικῶς Μνήμονος τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ α. μέρους τῶν νέων Ἀποκαλύψεων περὶ τῆς δολοφονίας, τῆς δηλητηριάσεως, τῆς ἀποτυπλώσεως καὶ τοῦ σφετερισμοῦ τῶν ὑπαρχόντων του ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του Σταυράκη τοῦ καὶ Μ. Λογοθέτου καὶ Γερουσιαστοῦ, Γρηγορίου τοῦ πρέσβειος τῆς Τουρκίας ἐν Οὐάσιγκτον, Γεωργίου τοῦ σωματοφύλακος τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν ἐπαξίων συνεγόνων τῶν μυστικῶν τούτων κατασκόπων τῶν Ρωσσο-βουλγαρικῶν κομητῶν.

Γεννηθῆναι τὸ θέλημα Κυρίου καὶ εἴη τὸ ὄνομα αὐτοῦ δεδοξασμένον εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

(186)

Πῶς πάντων τῶν κακῶν ἴσθις ἡ φιλαρμονία
(Ἀπ. Παῦλος)

MISCELLANEA

PAR

ARISTARCH BEY (DÉMÉTRIUS)

Membre de plusieurs Sociétés Savantes, Littéraires, Philanthropiques et Théologiques de l'Orient et de l'Occident.—Auteur des 5 Livraisons «de la question Bulgare et des Récentes Menées du Panslavisme au Levant», des Nos 4 et 2 du Mémorial Diplomatique d'Orient et de la 4.ère partie des «Nouvelles Révélations» sur la manière odieuse, dont il a été assassiné, empoisonné, rendu aveugle et dépossédé de ses biens par ses frères, Stavrakis Grand Logothète et sénateur, Gregoire ministre de Turquie à WASHINGTON, Georges gard du corps de S. M. I. le Sultan et les dignes complices de ces agents secrets des Comités Russobulgares.

«Suum cuique tribuere.»
(Papinien)

«La fin justifie les moyens»
(Loyola)

IX

ΑΘΗΝΑΙ

ATHÈNES

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Κορίνθου

Imprimerie de la Corinthe

1878

1878

ΦΥΡΔΗΝ-ΜΙΓΔΗΝ

ΤΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΒΕΗ

Μέλους διαφόρων Φιλολογικῶν, Ἐπιστημονικῶν, Φιλανθρωπικῶν καὶ Θεολογικῶν ἑταιριῶν τῆς τι Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.— Συγγραφεὺς τῶν πέντε τευχῶν περὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ ζητήματος καὶ τῶν νέων πλεκτανῶν τοῦ Πανσλαβισμοῦ ἐν Ἀνατολῇ, τῶν δύο πρώτων φυλλαδίων τοῦ Διπλωματικοῦ Μνήμονος τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ 4. μέρους τῶν νέων Ἀποκαλύψεων περὶ τῆς δολοφονίας, τῆς δηλητηριάσεως, τῆς ἀποτυφλώσεως καὶ τοῦ σπρετερισμού τῶν ὑπαρχόντων του ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του Σταυράκη τοῦ καὶ Μ. Λογοθέτου καὶ Γερουσιαστοῦ, Γρηγορίου τοῦ πρέσβους τῆς Τουρκίας ἐν Οὐλασιγκτδίνι, Γεωργίου τοῦ σωματοφύλακος τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν ἐπαξίων συνενόχων τῶν μυστικῶν τούτων κατασκόπων τῶν Ρωσσο-βουλγαρικῶν κομητάτων.

Γεν. κτήτω τὸ βιβλίου Κυρίου καὶ εἴη τὸ ὄνομα αὐτοῦ διὰ εὐσεμνίων εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

[186]

Ῥίζα πάντων τῶν χαλαρῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία
[Ἄ π. Παύλ.]

MISCELLANEA

PAR

ARISTARCH BEY (DÉMÉTRIUS)

Membre de plusieurs Sociétés Savantes, Littéraires, Philanthropiques et Théologiques de l'Orient et de l'Occident.—Auteur des 5 Livraisons «de la question Bulgare et des Récentes Menées du Panslavisme au Levant», des Nos 4 et 2 du Mémorial Diplomatique d'Orient et de la 4.ère partie des «Nouvelles Révélations» sur la manière odieuse, dont il a été assassiné, empoisonné, rendu aveugle et dépouillé de ses biens par ses frères, Stavrakis Grand Logothète et sénateur, Grégoire ministre de Turquie à Wasington, Georges gard du corps de S. M. I. le Sultan et les dignes complices de ces agents secrets des Comités Russobulgares.

«Suum cuique tribuere.»
(Papinien)

«La fin justifie les moyens»
(Loyola)

IX

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Κορίννης

1878

ATHÈNES

Imprimerie de la Corinne

1878

Σπονδαία Ειδοποίησις.

Ὁ Δημήτριος Ἀριστάρχης βέης ἐξορκίζει πάντας τοὺς ἀξιотίμους ὁμογενεῖς του καὶ μὴ, νὰ τῷ ἀποκαλύψωσιν, ὅ,τι τυχὸν γνωρίζουσι περὶ τῶν ἐπιβουλευθέντων καὶ τῶν ἐπιβουλεύομένων ἔτι καὶ νῦν τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν του, οἰκείων τε καὶ ξένων, ὑπόσχεται δὲ ἐν ἀνάγκῃ νὰ δώσῃ ἐκ τοῦ ὑστερήματος μικράν τινα χρηματικὴν ἀμοιβὴν εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἤθελον εἰσακούσει τὴν δέησίν του ταύτην. Προσέτι παρακαλεῖ νὰ τῷ διαβιβάσωσιν ἐδῶ εἰς χεῖράς του τὰ χρήματα καὶ τὰς ἐπιστολάς του, ὅπως μὴ ὑπεξαίρωνται ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, καὶ νὰ τῷ δηλώσωσι συνάμα ὅπόσα ποσά, πόθεν καὶ διὰ ποίου τῷ διεβίβασαν ἐνταῦθα.

Ἀθῆναι τὴν 7 Αὐγούστου 1878.

AVIS IMPORTANT

Une récompense honnête sera offerte par Démétrius d'Aristarchi-Bey à tous ceux qui voudraient bien lui révéler d'une manière sérieuse et prouver en mains les scélérats qui l'ont si traitreusement assassiné, empoisonné rendu aveugle en 1874, à Con)ple, au moyen d'une machine infernale et dépouillé de ses biens. On est prévenu, que ces monstres doivent pour sûr appartenir aux Comités Panslavistes, et pourraient aussi être recherchés parmi certains parents et cohéritiers de la victime ou enfin dans les rangs de ses peu fidèles mandataires, intendans et créanciers ainsi que dans ceux de ses mortels ennemis en Crète ou ailleurs.

Athènes le 7(19 Août 1878.

Τοῖς ἀοιδίμοις

Σταυράκη Ἀριστάρχη, τῷ Πάπῳ μου, τελευταίῳ ἐκ τῶν Φαναριωτῶν Μ. διερμηνεῖ τῆς Υ. Πύλης τῷ ἐξορισθέντι, καὶ δολοφονηθέντι τῷ 1821 ἐν Μπωλοῦ τῆς Μ. Ἀσίας.

Σοφία Ἀριστάρχη, τῇ προμήτορί μου, καὶ Μ. Δραγωμανέσσα, τῇ ἐπαξία διαδόχῳ κατὰ τὴν εὐφυίαν, ἂν οὐχὶ κατὰ τὴν μάθησιν, τῆς περιφανοῦς Ῥοζάνδρας Μαυροκορδάτου μητρὸς τοῦ ἐξόχου Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ Ἀπορρήτων.

Νικολάῳ Ἀριστάρχη Βέη, τῷ φιλογενεστάτῳ πατρί μου τῷ καὶ Μ. Λογοθέτῃ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, μυστικοσυμβούλῳ τῶν Σουλτάνων Μαχμουτ τοῦ Β', Ἀβδοῦλ Μετζίτ, καὶ Ἀβδοῦλ Ἀζίζ Χάν, μέλῃ τοῦ ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης, ἀντιπροσώπῳ τῆς Βλαχίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῷ ἐξορισθέντι μετὰ τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς του τῷ 1821, τῷ καταδικασθέντι τότε εἰς θάνατον, τῷ σωθέντι ἐκ τοῦ κινδύνου τῷ θεῷ ἐλέει συνεπείᾳ τῆς ἐπελθούσης ἀποκεφαλίσσεως τοῦ αἰμοβόρου καὶ μισέλλητος Χαλὲτ ἐφέντη καὶ τῷ ἀνακληθέντι χάρις εἰς τὰς προσπάθειάς τῆς διακεκριμένης μητρὸς του εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἔτυχεν ἐκτάκτων τιμῶν καὶ φιλοφρονήσεων ἐκ μέρεος τοῦ τότε ἀνακτος τοῦ θελήσαντος οὕτω πως νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν ἀδιαλλάκτως παρὰ τῆς κυβερνήσεώς του καταπιεσθέντα ἑλληνισμόν.

Τῷ πρὸς μητρὸς Πάπῳ μου Γρηγορίῳ Μάνῳ Μ. Ποστελνίκῳ ἐξορισθέντι ἐπίσης καὶ ἀποθανόντι τῷ 1821 ἐν Ἀγκύρᾳ.

Τῇ πρὸς μητρὸς Μάμμῃ μου Σεβαστῇ Μάνου ἐξοριστείῃ ἐπίσης τῷ 1821 ἐν τῇ προρρηθείῃ πόλει τῆς Μ. Ἀσίας.

Ματθαίῳ Ἀριστάρχη τῷ θεῷ μου καὶ Μητροπολίτῃ Σαμακοβίου, τῷ προσφιλεστάτῳ τοῖς Βουλγάροις γενομένῳ διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀξιομίμητον αὐτοῦ γενναιοδωρίαν καὶ συμπεριφορὰν, τοῦθ' ὅπερ ἄρδην διαφεύδει τὰς ἀγενεῖς καθ' ἡμῶν συκοφαντίας τῶν Πανσλαυιστῶν καὶ τῶν Ἰησουϊτῶν, ἀποδεικνύον

τρανώς, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνωτέρου Φαναριωτικοῦ, ὡς τὸν ἀποκαλοῦν, Κλήρου ἐβλάστησαν καὶ τινες γνήσιοι Ἱεράρχαι, οἵτινες καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἔθεντο ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου των.

Τῇ θεῖα μου Ἀννίκα Ἰ. Μάνου, συζύγῳ τοῦ πρώτῃν ἀνθηγεμόνος τῆς Βλαχίας.

Ἀλκιβιάδῃ Ἀριστάρχῃ τῷ θεῷ μου.

Γεωργίῳ Ἀριστάρχῃ, τῷ ἀποβιώσαντι ἀδελφῷ μου, τῷ βαπτισθέντι παρ' ἐμοῦ πρὸ τριακονταετίας κατ' ἐντολὴν τοῦ τότε ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Βιθέσχου, τοῦ ἐπιστηθίου φίλου τοῦ φιλοστοργωτάτου πατρός μου.

Νικολάῳ Γρίβα τῷ θεῷ καὶ ἰατρῷ μου.

Μαργιωρίτζα Μαυρογένους, τῇ ἐξαδέλφῃ μου καὶ συζύγῳ τοῦ νῦν ἀρχιατροῦ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Ἀβδοῦλ Χαμίτ τοῦ Β'.

Ἀλκιβιάδῃ Ἀριστάρχῃ τῷ ἐξαδέλφῳ μου καὶ υἱῷ τοῦ πρώτῃν ἡγεμόνος τῆς Σάμου.

Εὐσταθίῳ Κλεοβούλῳ, τῷ σοφωτάτῳ διδασκάλῳ μου καὶ Μητροπολίτῃ Καισαρείας, ὡς καὶ ἅπασιν τοῖς λοιποῖς ἀποθανούσι παιδαγωγοῖς μου καὶ προγυμνασταῖς μου, ἦτοι τῷ Κυριακίδῃ, Ἀποστολάκῃ, San Joan κ.λ.π.

Τοῖς Καθηγηταῖς καὶ μέλεσι τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, Βιέννῃ, Βερολίνῳ, Βενετίᾳ, Τεργέστη, Ρώμῃ καὶ Παρισίοις Ἰατρικῶν Σχολῶν καὶ Ἀκαδημιῶν, ἦτοι τοῖς ἀειμνήστοις Ὀππόλτζερ, Γκρέφε, Σόνλαιν, Ἀνδράλ, Νελατών, Sonnel, Μονερὲ, Γκὼτς Φιλίπ, Μαγκαφὼκ, Στεφάνῳ Καραθεοδωρῇ, Σαράντῃ, Ἀρχηγένει, Τσυπριάνῃ, καὶ ἅπασιν ἐν γένει τοῖς ἄλλοις τῇδε χάκεισε Ἀσκληπιάδαις, οἵτινες μὲ ἐνοσήλευσαν τόσον ἀξιεπαίνως, ἐπιτυχῶς καὶ φιλανθρώπως ὡς οἱ προμνησθέντες, καὶ οἵτινες ἀπεδήμησαν ἤδη εἰς Κύριον.

Τῷ πνευματικῷ πατρί μου καὶ τέως Ἐπισκόπῳ Σελευχίας καὶ ἅπασιν τοῖς λοιποῖς καλοῖς ἐκείνοις κληρικοῖς, οἵτινες μὲ

ἐξωμολόγησαν ἐν τε τῇ Ἑσπερίᾳ καὶ τῇ Ἑῳᾳ Εὐρώπῃ καὶ μοὶ
ἔδωκαν λίαν καλοκάγαθως τὴν ἄφεσιν τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν

Τοῖς μουσοτραφέσι Καθηγηταῖς μου τῆς ἐν Παρισίοις Σορ-
βόννης, τοῦ Κολλεγίου τῆς Γαλλίας, τῆς Σχολῆς τῶν Ἀνατο-
λικῶν καὶ καθομιλουμένων γλωσσῶν, τοῦ Μουσείου τῆς φυσι-
κῆς ἱστορίας, τοῦ πολυτεχνείου, καὶ τῆς νομικῆς σχολῆς, ἦ-
τοι τῷ Βίκτορι Λεκλέρκ, τῷ Σαιν Μάρκω Γираρδίνω, τῷ Οὐί-
λεμένω, τῷ Βρουνέ Δεπρέλω, τῷ Μπευλὲ, τῷ Γκινιῳ, τῷ
Φλουράνς, τῷ Δεπρέ, τῷ Μπαλάρ, τῷ Μπουνιέ, τῷ Πελά, τῷ
Ὀρτολάν, τῷ Βατρέν, τῷ Ἀρνούδω, τῷ Στανισλάβ Ζουλιέν,
τῷ Γαρνιέ, τῷ Κολμεδάξ, τοῖς Ἀββᾶ Φρεπελ, Λαβιζερι, Σι-
μονέτι κτλ. κτλ.

Τῇ αἰωνία μνήμῃ τῶν καλῶν τούτων συγγενῶν, πνευματικῶν
πατέρων, ἱατρῶν, παιδαγωγῶν, διδασκάλων καὶ καθηγητῶν μου
εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀναλλοιώτου πρὸς αὐτοὺς ἀγάπης, ὑπολή-
ψεως, ἀφοσιώσεως καὶ εὐγνωμοσύνης μου τὸ πρῶτον μέρος
τῶν «Φύρδην-Μίγδην» εὐσεβάστως ἀνατίθημι, ἀνακράζων ἐκ
βάθους ψυχῆς τὸ, γαῖαν ἔχοιεν ἐλαφράν!

Ἀθήνησι, τῇ 2[14 Αὐγούστου 1878.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Φίλοι Ἀναγνώσται!

Ἐπιτραπήτω μοι νὰ διευκρινήσω δι' ὀλίγων τὸν σκοπὸν καὶ τὰ περιεχόμενα τοῦ παρόντος πονηματίου μου, ὡς καὶ τὸν λόγον, δι' ὃν τὸ ἐπιγράφω «Φύρδην-Μίγδην ἢ Miscellanea». Πρόθεσιν μὲν ἔχω διὰ τοῦ νέου τούτου ἄδαους καὶ ἀτελοῦς ἔργου μου νὰ διαφωτίσω κατὰ τὸ ἐνὸν τὴν ἀπανταχοῦ αἰσχροῦς ἐξάπατηθεῖσαν κοινὴν γνώμην ἐναντίον τοῦ πολυτλήμονος Γένους ἡμῶν, τῆς βαρυσταλγούσης Ἐκκλησίας καὶ ἐμοῦ, τοῦ τοσαῦτα μοχθήσαντος καὶ παθόντος ὑπὲρ αὐτῶν. Ναὶ μὲν γνωρίζω ἤδη ἐκ πολυετοῦς καὶ οἰκτρᾶς πείρας, ὅτι οἱ ὀρκισθέντες τὴν καταστροφὴν μου διὰ παντός θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου μέσου, οἰκεῖσί τε καὶ ξένοι, ὡς καὶ οἱ ὑποσχάπτοντες νυχθημερόν τὸν λάκκον τοῦ ἑλληνισμοῦ δὲν ἔχουν οὐδὲν ἱερὸν καὶ ὁσιόν. Καθ' ὃ δὲ γνήσιοι ὁπαδοὶ τοῦ Lojola, τοῦ Κατχῶφ, τοῦ Δὸν Βασιλείου καὶ Σς· πρεσβεύουν ἀνέκαθεν «ὅτι ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα» καὶ «ὅτι οὐ με πείσης, κἀν με πείσης». Τούτου ἕνεκα ἐνέγραψα ἐπὶ τῆς προμετωπίδος τοῦ φυλλαδίου τούτου ἐν πρώτοις μὲν τὸ θεοσεβέστατον ἐκεῖνο ῥήτῃν τοῦ παροιμιώδους καταστάντος διὰ τὴν ὑπομονὴν τοῦ προφήτου Ἰωβ. Τὰ Χριστιανικώτατα ταῦτα λόγια ἐκπέμπω καὶ γὰρ ὁ τάλας καὶ δύστηνος δις καὶ τρις τῆς ἡμέρας ἐν ταῖς δεήσεσί μου πρὸς τὸν Ὑψίστον, καίτοι, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, δὲν ἔχω τὴν ἀγγελικὴν ἀληθῶς ὑπομονὴν καὶ ἀρετὴν τοῦ θεσπεσίου ἐκείνου ἀνδρός, ὅστις πρῶτος ἀνεφώγησε ταῦτα. Εἴτα δὲ ἐξελεξάμην τὴν πασίγνωστον ἐκείνην ῥήτραν τοῦ οὐρανοβάμωνος Ἀποστόλου Παύλου· διὰ ταύτης ἠθέλησα νὰ ὑποδείξω αὐθις τῷ ἀξιοτίμῳ δημοσίῳ, ὁποῖόν τι ἦτο τὸ Σατανικὸν ἐλατήριον, ὅπερ ἐπειθανάγκασε τοὺς ἐπαύτους ἀδελφούς μου, καὶ λοιποὺς συγχληρονόμους καὶ συγγενεῖς μου ὡς καὶ τοὺς συνενόχους των νὰ μὲ δολοφονήσωσι διὰ τῆς καταχθονίου μηχανῆς τῇ 13 Ἀπριλίου 1874 ἐν Κωνσ(τ)λει, νὰ μὲ δηλητηριάσωσι μετὰ ταῦτα, ἀποτυφλώσωσι καὶ ἀπογυμνώσωσιν ἀπάσης τῆς πατρικῆς μου περιουσίας, ἃς νέμονται, σφετερίζονται καὶ κατακρατοῦν ἀπὸ τοῦ 1866 παρ' ὅλους τοὺς θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους θεσμούς. Ἐὰν δὲ οἱ ἀμερόληπτοι κριταὶ προσθέσωσιν εἰς τὸ μισαρὸν τοῦτο πάθος τῆς φιλαργυρίας τὸ τῆς ἀπαρადειγματίστου θηριωδίας, πλεο-

νεξίας, μνησικαχίας, ζηλοτυπίας καὶ κενοδοξίας, ὑφ' ὧν ἐμφο-
ροῦνται οἱ κακοῦργοι ἀδελφοί μου, Σταυράκης, Γρηγόριος καὶ
Γεώργιος Ἀριστάρχαι μετὰ τῆς συμμορίας των, τότε θὰ κα-
τανοήσωσιν εὐκόλως τὰ αἴτια τῆς ἀτίμου καὶ ἀνάνδρου πρὸς με
συμπεριφορᾶς των. Ἄν δὲ συνδοιάσῃ τις πάντα τὰ ἀνωτέρω, ὡς
ἐγγραφον πρὸ τριῶν μηνῶν τῇ Α. Θ. Π. Γρηγορίῳ τῷ 5' πρῶτῳ
Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ καὶ πολυσεβάστῳ φίλῳ τοῦ ἀοιδίμου
πατρός μου, μετὰ τῶν ἐμφύτων τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, φυλετι-
κῶν, θρησκευτικῶν, πολιτικῶν, οἰκογενειακῶν καὶ ἀτομικῶν πα-
θῶν, τότε ἄνευ οὐδεμιᾶς δυσκολίας δυνάμει τοῦ μίτου τούτου
τῆς Ἀριάδνης θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ λαβυρίνθου τούτου
καὶ νὰ ἐξιχνιάσῃ ποιοί εἰσιν οἱ ἀληθεῖς μοχλοὶ οἱ κινήσαντες
τόσον λυσσῶδῶς ἐναντίον μου τοὺς Πανοσλαβιστὰς, τοὺς Ἰη-
σοῦιτας καὶ τοὺς ἐπαξίους ὁπαδούς των, τουτέστι τοὺς παρὰ
φύσιν συγγενεῖς μου. Ἐπιθυμῶν δὲ ν' ἀπονεύμω ἐνὶ ἐκάστῳ
τῶν ἀνθρωπομόρφων τούτων θηρίων τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ εὐ-
θύνῃν εἰς τὴν συμμετοχὴν τοῦ τερατώδους ἐκείνου πολιτικοῦ
κακουργήματος καὶ οἰκογενειακοῦ δράματος, οὐτινος ἐγενό-
μην, φεῦ, τὸ οἰκτρὸν καὶ ἀπαρηγόρητον θῦμα, παρένειρα τὸ

«*Suum cuique tribuere*» καὶ τὸ «*La fin justifie les moyens*».

Εἰμὶ πεπεισμένος ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι καὶ διὰ τῆς δημο-
σιεύσεώς μου ταύτης δὲν θὰ κατορθώσω νὰ ἐπαναφέρω εἰς
πλείονα θεοφοβίαν, καὶ συναίσθησιν τοῦ καθήκοντός των τοὺς
ὡς μὴ ὥφειλεν ἀδελφούς μου καὶ τοὺς βδελυροὺς συνηγόρους
των· διότι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ δὲν παραδέχονται κἂν τὸ τοῦ Ἀ-
ποστόλου Θωμᾶ ἥτοι «ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω». Εἰς μά-
την ἐψηλάφησαν ἤδη ἰδίαις χερσὶ τοὺς βιαίως ἐξορυχθέντας
ὀφθαλμούς μου παρὰ τοῦ τρισκατάρτου Τξιφούτη καὶ Τσαρ-
λατάνου Dr Hagel, τοῦ δωροδοκηθέντος ἀδρῶς, ὑποθέτω, ἐπὶ
τούτῳ παρὰ τῶν ἀδελφῶν μου καὶ Σ.α. εἰς μάτην παρέστησαν
αὐτόπται μάρτυρες τῆς στυγεράς ἀποπείρας τῆς κατ' ἐμοῦ δο-
λοφονίας καὶ δηλητηριάσεώς μου διὰ καταχθονίου μηχανῆς, δι'
ἀρσενικοῦ, διὰ τροπίνης κ.τ.λ. Εἰς μάτην εἶδον ἰδίους ὄμμασιν
οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος τὰ ἀπερίγραπτα βάσανα καὶ μαρτύρια ἠθικά
τε καὶ φυσικά, ἅπερ ὑπέστην πρὸ ἐτῶν καὶ ὑφίσταμαι ἤδη ἐκ
μέρους τῆς ἀπανθρώπου καὶ ἀσυνειδήτου οἰκογενείας μου! Εἰς
μάτην τέλος πάντων ἀνέγνωσαν τὰς «βραχείας Ἀποκαλύψεις»
μου ἐν τῷ ἀ. τεύχει τῶν Βουλγαρικῶν μου, τὰς «Νέας Ἀποκα-
λύψεις», ἃς ἐδημοσίευσεν περὶ τὸ τέλος τοῦ 1877, ὡς καὶ τὰ ἐν

αὐταῖς περιεχόμενα αὐθεντικά καὶ παρ' οὐδενὸς ἔτι ἀναιρε-
θέντα γεγονότα, ἐπίσημα καὶ μὴ συμβόλαια, ἀποδεικτικά ἐγ-
γραφα, πλαστογραφημένα κατάστιχα τῶν ἀδελφῶν μου καὶ
Σ.α: Πάντα ταῦτα δυστυχῶς ὥς καὶ αἱ παντοειδεῖς κακουχίαι
καὶ στερήσεις, ἃς ὑποφέρω πρὸ πολλοῦ εἰς τὰ ξένα, ἐγκαταλε-
λειμμένος ἀνηλεῶς παρὰ πάντων ἐκείνων, ὑπὲρ ὧν ἐθυσίασα
καὶ ἀπώλεσα ἀνεπιστρεπτὶ τὸ πᾶν, δὲν ἰσχυσαν, εἰμὴ εἰς τὸ
νὰ μοὶ ἀποδείξωσι μίαν ἔτι φορὰν περιπλέον τὸ ὄρθον τοῦ ἀρ-
χαίου ἐκείνου γνωμικοῦ, ὅπερ προέταξα ἐπὶ τῆς προτελευταίας
δημοσιεύσεώς μου, ἥτοι «τῶν μὲν εὐτυχούντων οἱ φίλοι πολ-
λοὶ, τῶν δ' ἀτυχούντων οὐδ' αὐτὸς ὁ γεννήτωρ». ἐπομένως χάριν
ἀπλῶς τῆς ἀπολογίας μου καὶ ἀπὸ σέβας πρὸς ἐμαυτὸν καὶ τὸ
δημόσιον προάγομαι εἰς τὸ ν' ἀναλάβω ἐκ τοῦ ὑσερήματος τὴν
πολυδάπανον ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταύτης συγγραφῆς. Ἐπιγράφω
δὲ αὐτὴν «Φύρδην Μίγδην». διότι ὁ βουλόμενός θά εὕρῃ ἐν
αὐτῇ ἀναμιῆ ἐγγραφα σχετιζόμενα πρὸς τὰ πέντε τεύχη τῶν
Βουλγαρικῶν μου Ἑλληνιστί, πρὸς τὰ δύο φυλλάδια τοῦ Γαλ-
λικοῦ περιοδικοῦ μου, οὗτινος ἡραγκάσθη ν' ἀναστείλῃ τὴν ἐ-
ξακολούθησιν ἐλλείψει συνδρομητῶν, καὶ πρὸς τὰς Νέας Ἀπο-
καλύψεις μου. Πνέων δὲ φυσικῶ τῷ λόγῳ μένεα κατὰ τῆς ἀπο-
τροπαίου πρὸς με ταύτης διαγωγῆς τῶν οἰκείων μου καὶ κατὰ
τοῦ σκανδαλώδους καὶ λίαν ἀνυχριστιανικοῦ τρόπου, μεθ' οὗ
τινες, δυστυχῶς οὐκ ὀλίγοι, ἀξιούντες ὅτι ἀνήκουν εἰς τὸ ἄνθος
τῆς κοινωνίας συνηγοροῦσι τόσον ἀδίκως καὶ παραλόγως ὑπὲρ
τοῦ αἰμοχαροῦς δημίου κατὰ τοῦ αἰμοσταγοῦς θύματος, ὑπὲρ
τοῦ ἀδικούντος κατὰ τοῦ ἀδικουμένου, ὑπὲρ τοῦ ἰσχυροῦ κατὰ
τοῦ ἀδυνάτου, ὑπὲρ τοῦ εὐποροῦντος καὶ ἐν μέθαις καὶ κραι-
πάλαις νυχθημερόν διάγοντος κατὰ τοῦ λιμοκτονεῦντος καὶ
στερουμένου σχεδὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, ἀπεφά-
σισα πρὸς πείσμα τῶν ἐντίμων τούτων ὑποκειμένων νὰ πω-
λήσω ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὸ ὑπακάμισόν μου καὶ νὰ φάγω καὶ μαῦρο
ψωμί, νὰ ἐπαρκέσω εἰς τὰ ἐξοδα τῆς ἐκτυπώσεως τῶν «Φύρδην
Μίγδην.» Ἄς μάθωσι δὲ οἱ χαριτόβρυτοι ἀδελφοί μου καὶ τὰ
μίσθαρνα, κοῦφα καὶ μωρόπιστα ὄργανά των ἐδῶ τε καὶ ἐκεῖ,
ὅτι διὰ τῆς ἀχαρκτηρίστου πορείας των πρὸς με, διὰ τῶν ἀ-
παύστων διαβολῶν καὶ ψευδολογιῶν των, καὶ διὰ τῆς ἐπαξίας
τοῦ μισαροῦ ἐκείνου δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς ἐξετάσεως κατα-
δίκης των εἰς τὸ νὰ με ἀποθάνωσιν ἐνταῦθα ἐκ πείνης καὶ ἐξ
ἀμνηχανίας, δὲν κερδαίνουνσι τίποτε ἄλλο εἰμὴ νὰ με ἐξαγριό-

νωσι περιπλέον ἐναντίον των καὶ νὰ μὲ διάζωσι νὰ προβαίνω ὁσημέραι εἰς ἔτι καταπληκτικώτερας ἀποκαλύψεις περὶ τῶν ἀνηκούστων ἀθεμιτουργιῶν τῆς sui generis ταύτης ληστρικῆς συμμορίας, τῆς ὁποίας βεβαίως οὐδὲ τὸν ἱμάντα τῶν ποδῶν εἶναι ἄξιοι νὰ λύσωσιν αἱ πολυθρύλλητοι ἐσχάτως καταστάσαι μουσικαὶ ἐταιρίαι ἐν Σικελίᾳ καὶ ἐν Ῥωσσίᾳ τῆς Μαφφείας καὶ τῶν Μηδενισῶν. Ἄς ἀκούσῃ λοιπὸν ἐκ νέου ὁ Τζελεπὴ Σταυράκης καὶ Σ² τῶν παθῶν του τὸν τάραχον, διὰ νὰ μάθῃ ὁ ἀδελφοκτόνος νὰ μὴ φέρηται ἄλλοτε τόσον ἀθεμίτως πρὸς τὸν τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτοῦ θυσιάσαντα ἀδελφόν του καὶ νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλίπη πρὸ δέκα ἡδὴ μηνῶν ἐν τῇ ξενιτείᾳ μὲ 350 μόνον νέας δραχμ. καίτοι ἀόμματον, δεινῶς πάσχοντα καὶ μὴ ἔχοντα μηδένα ἄλλον μόνιμον πόρον ζωῆς ἐκτὸς τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα δραχμῶν κατὰ μῆνα, ἃς ἠυδόκησε πρὸ ἐνὸς ἔτους νὰ τῷ χορηγήσῃ ἡ Σ. ἑλλ. Κυβέρνησις. Οἱ ἀμφιβάλλοντες δὲ περὶ τούτου ἃς ἀποταθῶσι πρὸς τὴν Α. Σ. τὸν Ἐπίσκοπον Φωκίδος κ. Δαυίδ, δι' οὗ ὁ ἀδ. μου Σταυράκης μοι ἔμβασε περὶ τὰς ἀρχὰς 9θρίου 1877, 250 νέας δρ. καὶ 100 ν. δρ. περὶ τὰ τέλη Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. Τοῦτο δὲ τὸ οὐτιδανὸν ποσὸν μοι ἔστειλεν ἡ πανευγενεῖα του λόγῳ δῆθεν ἐλεημοσύνης καὶ οὐχὶ ἀπέναντι τῶν 12-15 χιλ. φρ. περίπου ἐτησίων εἰσοδημάτων μου, ἀπερ πρὸ δεκατριῶν ἡδὴ ἔτων μὲ κατακλέπτουν ἀνευθυριάστως οἱ ἀδελφοί μου ἰσχυριζόμενοι ὅτε μὲν ὅτι τὰ ἐκ τεσσαράκοντα χιλ. στρεμμάτων γῆς τσιφλικιά μας Ὀμούρτζας καὶ Ἡρακλείας, καὶ τὰ ἐκ 500 στρεμμ. ἀμπέλια καὶ χωράφια μας ἐν Νεοχωρίῳ καὶ Θεραπέοις καὶ λοιπὰ πατρικὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα κτήματά μας δὲν δίδουν οὐδ' ὀβολὸν σχεδὸν εἰσόδημα, οὐδ' εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνοικιασθῶσι ποτε ἢ νὰ πωληθῶσιν, ὅτε δὲ ὅτι ἐπιδιώκουσι δῆθεν ἀπὸ τοῦ 1866 ἀνευδότως τοῦτο εἰς μάτην ὡς καὶ τὴν διευθέτησιν τῶν κληρονομικῶν μας ὑποθέσεων, ὅτε δὲ ἄλλα ἄρρητ' ἀθέμιτα. Περὶ τούτων ἐγένετο μνεῖα ἡδὴ ἀρκούντως ἀλλαχοῦ καὶ γενήσεται εἰσέτι χρείας τυχούσης ἐν τε τῷ παρόντι τεύχει καὶ ἐν τοῖς ἐπομένοις. Χάριν δὲ τῆς ἀληθείας ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ ἀρχὼν Μ. Λογοθέτης, ὅστις «Φοιβάζων χρᾶς» κατὰ τὴν εὐφυᾶ ἐκφρασιν τοῦ ἐλλογίμου ἐξαδέλφου μου Κ. Σ. Μαυρογένους, μοι ἔστειλε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἑτέρας διακοσίας νέας δρ. εἰς χαρτονόμισμα ἐπίσης διὰ τοῦ μνησθέντος μεγατίμου φίλου μου καὶ μέλους τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος ἀπέναντι δῆθεν μέρους τοῦ

ἐφετεινοῦ εἰσοδήματος τῶν τσιφλικίων μας. Ἠρνήθη ὁμως νὰ δεχθῶ τὴν νέαν ταύτην οὐτιδανὴν ἐλεημοσύνην καὶ παρεκάλεσα ἐγγράφως τὸν Σ. Ἀγ. Φωκίδος νὰ τὴν κτυπήσῃ εἰς τὰ μούτρα τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη καὶ νὰ τῷ γράψῃ νὰ μοὶ στείλῃ ἄνευ περαιτέρω ἀναβολῆς καὶ στρεψοδικίας τὰς τετρακοσίας λίρ. Ὁθ. ἃς μοὶ ὑπεξήρυσεν ἐκ τοῦ περυσينوῦ εἰσοδήματος τῶν ῥηθέντων τσιφλικίων μας, ὅπερ ἀνῆλθεν, καθὼς ἀπέδειξα τῷ ἀδ. Σταυράκῃ διὰ τοῦ Πουζάντ ἐφέντη Τιγκήρ εἰς 1600 λίρ. τοῦλάχιστον καθαρὸν κέρδος καὶ οὐχὶ εἰς 600 λίρ. ζημίαν, ὡς ἐκεῖνος ἰσχυρίζεται, χρεώσας με καὶ μὲ 150 λ. Ἐπομένως δυνάμει τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐπισήμου συμβολαίου μας τῆς 28 8βρίου 1873 τὸ τεταρτημόριον ὅλων τῶν εἰσοδημάτων μας ὡς καὶ ἀπάσης τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Σ. πατρός μας μοὶ ἀνῆκει καθ' ὁλοκληρίαν οὐχὶ δὲ τὸ χιλιοστημόριον μόνον. Συνάμα παρεκάλεσα τὸν καλοκάγαθον ἐπίσκοπον κύριον Δαυὶδ ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ Σταυράκη τὴν ἀποστολὴν ἀνωτέρου τούτου ποσοῦ διὰ τὸ ἐφετεινὸν εἰσοδήμά μου, ὅπερ εἰσεπράχθη βεβαίως μέχρι τοῦδε κατὰ τὸ σύνηθες. Ἀφοῦ ὁ κατεργάρης, ὁ προδότης καὶ ὁ Ἰησοῦίτης οὗτος, ὡς δικαίως τὸν ἀποκαλοῦν ἀπὸ τοῦ 1872 ἔδωκε καὶ ἐκεῖ πλεῖστοι ἀνώτεροι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ, ἔγραψε τῇ 1 Ἰουνίου ἐ. ἔ. τῇ Α. Σ. ὅτι ἡ ἐφετεινὴ ἐσοδεία προμηνύεται καλλίστη, πῶς τολμᾷ τώρα ὁ ἀθεόφοβος νὰ μοὶ στείλῃ μόνον ἐννέα λίρ. Ὁθ. ἀρ. 9. διὰ τὸ ἀναλογεῖν μοι τεταρτημόριον, καὶ τοῦτο ἐνῶ πρὸ ἑξ ἡδὴ μηνῶν δέν μοι ἐμβάσεν οὐδ' ὀβολόν, παραπονούμενος ἀσυστόλως τοῖς μὲν καὶ τοῖς δὲ, ὅτι δέν ἔχει νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῖνῃ! Ἐν τοσοῦτῳ οἱ τρεῖς ἀδελφοί μου, ἡ Σ. μήτηρ μου, αἱ τέσσαρες ἀδελφαί μου καὶ οἱ σύζυγοί των ἔχουν πρὸ ἑτῶν τακτικὸν εἰσόδημα κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦς μισθοῦς τῆς Α. Κυβερνήσεως, ἀπὸ τὰς προῖκας των κλπ. περὶ τὰς τριακοσίας χιλ. φρ. Ἐκτὸς τούτου ἀπέδειξα ἤδη τετραγωνικῶς ἐν ταῖς Νέαις Ἀποκαλύψεσί μου, ὅτι οἱ μνησθέντες συγκληρονόμοι μου ἔλαβον μέχρι τοῦδε ἐκ τε τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου πατρικῆς μου περιουσίας, ἐκ τῶν προικῶν των, ἐκ τῶν τόκων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν πασιγνώσων καταχρήσεών των, περὶ τὰ πέντε ἑκατ. φρ. μολαταῦτα μὲ ἀφίνουν οἱ ὑπεραγαποῦντές με δῆθεν οὔτοι συγγενεῖς ἄνευ σχεδὸν ὀβολοῦ εἰς τὰ ξένα, κλαίονται δὲ καὶ ὀδύρονται ἀπαύστως, ὅτι ἀγνοοῦν ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει. Παραδόξως δὲ πῶς εὐρίσκουν φαύλους τινὰς φρενοπλήκτους καὶ χαμερπεῖς κόλα-

κας ὡς τὸν Δ. Λάκωνα δικηγόρον, τὸν Ἀλ. Πίστην ἱατρὸν, τὸν Κωστάκην Καλλιᾶδην ἐξάδελφόν μου καὶ μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας καὶ ἄλλους, οἵτινες ἔχουν τὴν ἀναίδειαν νὰ συνηγορῶσιν ὑπὲρ τοιούτων τεράτων καὶ νὰ μὲ ὑβρίζωσι, προσβάλλωσι καὶ συκοφαντῶσι καπηλικῶς καὶ βαναύσως ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς των, ὧν τινὰς ἐδημοσίευσα ἤδη, ὅπως κάλλιον τοὺς θεατρίσω καὶ τοὺς στηλιτεύσω.

Ναὶ μὲν, ὡς ἔγραψα ἤδη, ἡ Α. Υ. ὁ Μεχμέτ Ψουστῇ πασᾶς, πρῶν μέγας Βεζύρης, συνδιαλεγόμενος τὸ 1874 μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Β', ἀπεφάνετο λίαν ὀρθῶς καὶ δικαίως, καθὰ μὲ ἐβεβαίωσεν ὁ αὐτήκοος μάρτυς καὶ ἱεροκρύφιος Πανσλαυιστῆς Κωστάκης ἐφέντης Ἀνθόπουλος, ὅτι «ἡ δολοφονία τοῦ Ἀριστάρχου Βέη μέχρι νεωτέρας ἀποκαλύψεως δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰμὴ εἰς τὰ Πανσλαυιστικά Κομητάτα». Οὐχ ἦττον ταυτοχρόνως σχεδὸν ὁ φόβον καὶ τρόμον ἐμποιήσας τοῖς πᾶσι Χουσὴν Πασᾶς τότε Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας διεκήρυττεν ἀναφανδὸν μεθ' ἀπάντων τῶν ὑπαλλήλων του τοῖς τε κρατοῦσι, τοῖς ξένοις καὶ τοῖς ὁμογενέσιν, ὅτι μετὰ τὰς αὐστηρὰς ἐρεῦνας, τὰς εὐσυνειδήτους ἀνακρίσεις καὶ τὰς πολυαριθμούς συλλήψεις διακοσίων ὡς ἔγγιστα ὑπόπτων ἀτόμων, ἃς ἔκαμε κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν, ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν, ὅτι οἱ πρωταίτιοι τῆς δολοφονίας, δηλητηριάσεως καὶ ἀποτυφλώσεώς μου εἶναι οἱ ἀδελφοί μου καὶ οὐχὶ ἀποχλειστικῶς οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ πατρωνέσ των. Ἀφοῦ ὅμως δὲν ἤθελον καὶ ἐγὼ καὶ οἱ συγγενεῖς μου νὰ μαρτυρήσωμεν τὴν ἀλήθειαν, προσέθηκεν ὁ φανατικὸς μὲν ἀλλὰ βέκκης καὶ ὀξύδερχῆς οὗτος ζαπτιὲ Μουσιρῆς, δὲν ἠδύνατο ἐκεῖνος νὰ χάμῃ τι περιπλέον πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ τιμωρίαν τῶν ἐνόχων. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι μετὰ τῶν συλληφθέντων τότε εὐρίσκοντο πλεῖστοι ὅσοι ἐστιγματισμένοι φαυλόβιοι, κατὰσκοποι καὶ νταλκαβοῦκηδες τῶν ἀδελφῶν μου, ὡς ὁ πρῶν ἐν Ἡπείρῳ ἀρχιληστῆς Καπετὰν Γιάννης ὁ ἐν Νεοχωρίῳ διαμένων ὁ καὶ σιδηροδέσμιος ἀπαχθεὶς εἰς τὰς φυλακὰς διὰ νυχτὸς, ὁ Κουγιουμτζῆς Ξενάκης, ὁ Βλαδίμηρος Τζερνογόρτζεβιτς ἀδελφὸς τοῦ κατακλέψαντός με ἐπιστάτου τῶν τσιφλικίων μου Ὁμούρτζας καὶ Ἡρακλείας, ὃν εἶχον πρὸ μηνῶν ἀπειλήσει, ὅτι θὰ καταδιώξω ποινικῶς ἐπὶ τούτῳ, δύο πρῶν ὑπηρέται μου ἐν Χαλκιδόνι ἀπειλοῦντες νὰ μὲ δολοφονήσωσιν, ἤτοι Σπύρος τις ἡ Πέτρος ἐξ Ἀρτάκης καὶ συγγενῆς, ὡς μοὶ εἶπε, τοῦ κὺρ Ἰωα-

καίμ καὶ Κροάτης τις Μήλιος, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, δραπετεύσας
ἐκ τοῦ Λαυρίου συνεπεία δολοφονίας καὶ συστηθεὶς μοι παρὰ
τοῦ τρισαθλίου, ἐξαδέλφου μου Εὐχλείδου Ἰορδάνου, κάποιος
σιδρ Τζουάνης Φραγκοσυριανὸς ἐξώλης καὶ προώλης, οἰκοκύ-
ρης μου ἐν Καδίχοι κλπ. κλπ. Ἴσως τούτων ἕνεκα ἐδηλητη-
ριάσθη αἰφνης ὁ ἀτυχὴς Χουσινὴ Πασᾶς πέρυσιν ἐν Ἰωαννίνοις,
ὅπου διετέλει τὸ τρίτον ἤδη γενικὸς διοικητὴς τῆς Ἠπειρο-
θεσσαλίας. Ἄλις μὲν τούτων τό γε νῦν. Ἐν τῷ οἰκείῳ δὲ τόπῳ
καὶ χρόνῳ θὰ δώσω οἷς δεῖ τὰς δεούσας περὶ τούτου διασαφή-
σεις. Τοῖς φρονίμοις ὀλίγα. Ὁ νοῶν νοήτω!

Ἐρρωσθε.

Ἀθῆναι, 4 Αὐγούστου 1878.

Ὁ συγγραφεύς.

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ.—PIECES JUSTIFICATIVES.

(Ἀριθ. 664). Ἐνδοξότατε Κ. Δ. Ἀριστάρχῃ Βέη, υἱὲ ἐν Χριστῷ λίαν ἀγαπητῇ καὶ περιπόθητῇ τῆς ἡμῶν Μετριότητος! Τὴν λίαν περιπόθητον ἡμῖν αὐτῆς ἐνδοξότητα πατρικῶς ἐν Κυρίῳ εὐχόμενοι εὐλογοῦμεν καὶ ἡδέως προσαγορεύομεν.

Λίαν προσηνῶς καὶ ἀμέτρῳ ἀγάπῃ ἐκομισάμεθα τὸ ἀπὸ τῆς 17 παρελθόντος ὁκτωβρίου χρονολογούμενον υἱικὸν τῆς ἀνταποκριτικόν. αἱ δὲ ἐν αὐτῷ πλήρεις στοργῆς καὶ ἔνθους εἰλικρινούς, τοῦ ἀείποτε τὴν αὐτῆς ἐνδοξότητα ἀναλλοιώτως χαρακτηρίζοντος, ἐκφράσεις αὐτῆς βαθέως ἡμᾶς συνεκίνησαν. Οὐδὲν ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς ἐποθοῦμεν, καὶ ὡς αὐτῇ προσῆκεν, ἐποιήσαμεν, ἀλλ' ἡ παρ' αὐτῇ συναίσθησις τῆς προθυμίας καὶ διαθέσεως ἡμῶν ἀπέδωκεν ἀξίαν τοιαύτην εἰς τὰ ἐλάχιστα σύμβολα τῆς πρὸς αὐτὴν ἡμετέρας ἀγάπης καὶ συμπαθείας, ὥστε κινεῖ αὐτὴν εἰς ἃ ὑπ' ὅψιν ἔχομεν ἀπαντάσματα τῶν πλεονεκτημάτων τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς καρδίας· τί δὲ εἰποῦμεν καὶ περὶ οὗ ἀμοιβαίως ἡμῖν δωροφορεῖ ζωτροῦ αὐτῆς ἐκτυπώματος! Εἰς οἷας ἐνέβαλεν ἡμᾶς ἀλγεινάς σκέψεις καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἀναπόλησις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ αὐτῆς ἐνδοξότης ἐν τῇ ὑπ' ὅψιν ἡμῶν πλήρει ζωηρότητος θέσει διχκειμένη, ποῖά τινα ἄρ' αὖ γε ἐμελέτα περὶ τοῦ μέλλοντος; ! οἷας προὔδλεπεν εὐδαιμονίας μελλούσης ἐνδόξου αὐτῆς ἀναδείξεως; ! ὡς ἄθλιον τὸ ὄντως εὐμετάβλητον τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων!!! ἀλλὰ καὶ ποῖαν ἔχει ἰσχύν, πόσον ἰσχυρῶς ἀπέναντι ὅλων τούτων τῶν ἀθλιότητων ἀντιπαράσσεται ἡ ἐκ τῆς θρησκείας, καὶ μάλιστα ἡ ἐκ τῆς ἀκαταμαχίτου ἀληθείας τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως παραμυθία! Διὸ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς συγκινήσεως ἡμῶν τῇ ἐκ τῶν ἀνωτέρω σκέψεων προσγινομένη, στρέφοντες τὸ ὄμμα καὶ εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐμβλέποντες, καὶ ζωηρὰ καὶ ἀκμαῖα ἐν αὐτῇ ἀνευρίσκοντες πάντα τὰ ὀρθὰ φρονήματα τὰ τῷ ἀληθεῖ ὀρθοδόξῳ παρομαρτοῦντα, ζυγχαίρομεν αὐτῇ ἐκ καρδίας δι' ὃν κέκτηται ἡθικὸν τοῦτον πλοῦτον χρησίμον πρὸς γενναίαν δι' αὐτοῦ παράταξιν πρὸς πάσας τὰς δυσπραγίας καὶ ματαίαν ἡγούμεθα πᾶσιν τὴν ἐν πολλοῖς λόγοις ἐνδιατριβὴν, ἀνατιθέμενοι εἰς αὐτὴν τὴν κραταιὰν τοῦ Ὑψίστου χεῖρα τὴν ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῆς ἀποσώθῃσιν πάντων τῶν ζοφερῶν νεφῶν, τῶν συνε, ὡς ἴσως πολλάκις ἐπηρεάζοντων τὸ στερορὸν τῆς γνώμης αὐτῆς, καὶ τὴν χορηγήσιν διηνεκοῦς γαλήνης ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς, ἵνα μὴ παύσῃται ἀγωνιζομένη ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. Ὁ δὲ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν

καὶ ἀπολύτρωσιν ἐκ τῶν οὐρανῶν κατελθὼν καὶ ἀρρήτως καὶ ὑπερφύως ἐνανθρωπίσας Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἰορδάνου ρεῖθροις δείξας τὴν δόξαν τῆς θεότητος αὐτοῦ διὰ τῆς τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς αὐτοῦ φωνῆς υἱὸν μονογενῆ αὐτὸν κηρυξάσης, καταξιοίῃ τὴν Ὑμετέραν Ἐνδοξότητα ἐν γαληνιᾷ πάντοτε καταστάσει ψυχῆς ὑπαντᾶν καὶ τελεῖν τὰς ἐπὶ θύραις κοσμοχαρμοσύνους ἐορτὰς ἅμα τῇ τοῦ νέου ἔτους εἰσόδῳ· ὅπερ εἴη ἐν τάχει παρεκτικὸν καὶ τῆς ποθητῆς παγκοσμίου εἰρήνης πρὸς τὸ συμφέρον ἐν γένει τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἰδίᾳ τῆς ὀρθοδοξίας· τῇ ἀπροσμάχῳ βοηθείᾳ αὐτοῦ καὶ ἀντιλήψει, οὗ καὶ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη διὰ βίου παντὸς μετὰ τῆς αὐτῆς ἐνδοξότητος.

Ἐν Δαμασκῷ αὐοῦ'. Δεκεμβρίου. θ'.

O ANTIOXEIAS EN XPICTΩ EYXETHS AYTHS.

Ἐκ τῆς ἁνωθι γλαφυρωτάτης ἀπαντήσεως τῆς Α. Θ. Μ., ἀποδεικνύεται αὐθις ἐναργῶς δι' ὁποίας ἰδιαζούσης πατρικῆς εὐνοίας μὲ τιμᾶ ὁ γεναρὸς πατριάρχης μας, τῆς Ἀντιοχείας, ὅστις ἀναντιρρήτως εἶναι εἰς τῶν διαπρεπεστέρων ἀνδρῶν τοῦ κλήρου μας. Ἡ δὲ φωτογραφία μου, περὶ ἧς γίνεται μνεῖα ἐν αὐτῇ, ἐγένετο περὶ τὸ 1864 ἐν Παρίσις καὶ προσεφέρθη τότε παρ' ἐμοῦ τῷ Σ. μοι φίλῳ κ. Μ. Ρενιέρῃ μεταβάντι ἐκεῖ μετὰ δύο πασιγνώστων Πανσλαβιστῶν, ἧτοι τοῦ ἀρχιμανδρίτου Νεῖλου καὶ τοῦ Χατζῆ-Γεωργίου Κωνσταντινίδου χάριν τοῦ μοναστηριακοῦ ζητήματος, ὑπὲρ οὗ καὶ γὰρ οὐκ ὀλίγον ἐμόχθησα καὶ συνηγόρησα κατὰ τὴν ἐπιτυχὴν ἐκείνην καὶ ἀκολούθως παρ' οἷς ἔδει, ἀφίσας εἰς ἄλλους κατὰ τὸ σὺνηθες, νὰ δρῶσι τοὺς καρποὺς τῶν ἀτρήτων καὶ ἀφιλοκερδῶν κόπων μου ὑπὲρ τῶν γενικῶν ἡμῶν συμφερόντων.

Péra le 3 Avril 1874.

Mon cher Aristarchi Bey. J'ai reçu et communiqué à mon chef la lettre que vous m'avez fait l'honneur de m'écrire au sujet de l'aquisition de votre propriété de Yenikeui pour la Légation. Ce serait certainement une très bonne affaire pour nous, et M. le Comte de Kayserling ne demanderait pas mieux que de pouvoir la conclure. Il est prêt à faire parvenir à Berlin votre proposition et à l'appuyer de son mieux. Mais s'il réussit à la faire accepter c'est une autre question et je ne veux pas vous cacher que j'en doute fort. L'esprit d'économie prédomine chez nous à un tel degré que je suis presque convaincu que le Gouvernement n'osera pas se présenter devant le Parlement avec le projet de l'aquisition d'une résidence d'été dans ce moment surtout où il demande un million de francs pour la construction d'un hôtel de Légation en ville. Les reflexions que vous faites sur la nécessité de la représentation extérieure en Orient sont certainement

très justes et j' y souscris de tout mon coeur. Mais il nous faudra suivre bien du temps avant que de pareilles idées pénètrent en Allemagne.

Je vous dis toutes ces choses en pleine franchise pour ne pas nourrir au préjudice de vos intérêts un espoir qui peut être ne pourrait pas se réaliser. Bref je vous conseillerais de considérer la proposition du comte Keyserling comme une chance et pas comme quelque chose de plus.

Je crois que les détails que vous nous avez donnés sur la propriété suffisent pour un premier rapport à Berlin. Si nous voyons que l' idee y prend racine, nous sommes toujours à temps pour vous demander un plan et d'autres détails. Il est inutile de vous dire que je suis toujours charmé de pouvoir vous rendre un service et que je vous donnerai volontiers verbalement toutes les explications dont vous pourriez avoir besoin.

Agréez, mon cher Aristarchi Bey, l' assurance de mes sentiments les plus dévoués.

D.r BUSCH.

Les lignes qui précèdent de l'aimable et savant Dr Bousche conseiller de l'Ambassade d'Allemagne à C^{pl}le prouve 1° que j'ai entretenu de tout temps les meilleurs rapports avec le Corps Diplomatique étranger en Orient et en Occident ; 2° que j'ai fait sans cesse des efforts surhumains pour la vente de ma Villa paternelle sur le Bosphore et pour le règlement de mes affaires de famille. Je défie mes frères dénaturés, qui mentent comme des arracheurs des dents, de citer à l'appui de leurs dires une seule preuve sérieuse écrite ou verbale, constatant leur bonne foi et leur bonne volonté, à ce sujet. En revanche je pourrais leur en opposer mille au lieu d'une.

Ἐν Νεοχωρίῳ τῇ 19 Ἀπριλίου 73.

Πάσχων νῦν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμποδίζομαι, ἀδελφε, νὰ ἐγγίξω κάλαμον ἢ ἀνοίγω βιβλία. Σοὶ γράφω οὐχ ἥττον, ἵνα σοὶ εἴπω, ὅτι εὐχαριστήθην λαβὼν τὴν ἀδελφικὴν σου ἀπὸ 9ης Ἀπριλίου ὅτι καὶ γὼ εὐχομαι νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἀρχαία ἀδελφικὴ σύμποια, ὅτι θεωρῶ τὴν διατήρησιν τῆς θέσεώς σου λίαν συμφέρουσαν καὶ ἀναγκαιοτάτην τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀγίῳ ἱεραρίου σου περὶ τῶν ἐπ' ὀνόματι τοῦ μακαρίτου Πατρὸς μας κτημάτων πρὸς τελειωτικὴν διευθέτησιν τῶν κληρονομικῶν καὶ οἰκογενειακῶν μας πραγμάτων, εἰς ἣν μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ μας ἀδελφοῦ Γρηγορίου ἀνευδρότως καταγινόμεθα. Σὲ ἀσπάζομαι καὶ μένω.

Ὁλος σός

Σ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Καταφαίνεται ἀριδῆλως ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη, ὅτι ἀνέκαθεν ἐπεζήτησα ἀντὶ πάσης θυσίας τὴν ἀδελ-

φικὴν σύμπνοϊαν καὶ ὅτι ἐνεπαίχθην πάντοτε αἰσχροῶς παρ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων συγκαληρονόμων μου. Ἐὰν ἐπεδίωκεν ἀνευδότως τὴν διευθέτησιν τῶν οἰκογενειακῶν ὑποθέσεών μας, ὥς μοι ἔγραφε τὸ 1873 εἰς Χανία, καὶ ὡς δὲν ἔπαυσε λέγων καὶ γράφων τοῖς πᾶσιν ἐδῶ τε καὶ ἐν Κ(λει) μέχρι τέλους Ἰουλίου 1878, διατὶ τότε πρὸς Θεοῦ δὲν κατώρθωσε τοῦτο ἐντὸς 13 ἐτῶν; Ἴσως διότι «ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ πέντε μέραις κοσκινίζει» ἐνῷ δὲ μοι ἔλεγεν, ὅτι ἐπεθύμει δῆθεν νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐν Κρήτῃ θέσιν μου, ἐκίνει πάντα λίθον μετὰ τοῦ ἀδ. μου Γρηγορίου, τοῦ Ἰγνατίου καὶ Σα: ὅπως ἀνακληθῶ ὅσον τάχιον ἐκείθεν. Τοῦτο ἤδη ἀρκούντως ἀπέδειξα ἀλλαχοῦ.

Paris le 17 Mai 1865. Monsieur et cher Collègue.

J'ai eu l'honneur de remettre ce matin à Mr. le Vte de Paiva le traité conclu en 1865 entre la S. Porte et la Russie avec prière de Vous le communiquer. L'ayant promis depuis quelques jours à Monsieur Votre Ministre, j'ai dû dévancer d'un jour ma visite afin de gagner un peu de temps.

Ainsi que je l'ai déclaré déjà à Mr de Paiva le projet que l'Ambassade Impériale Vous a précédemment soumis contient les clauses fondamentales et principales du traité de la Turquie.

Par conséquent j'aime à espérer qu'après examen Vous ne trouverez aucune différence notable et que vous ne verrez aucun inconvénient à adopter comme base de nos négociations le dit projet, qui déjà, au dire de Votre honorable Chef, contient plusieurs articles inutiles et de trop.

Ayant été chargé par S. E. Djemil Pacha de m'entendre à cet égard avec Vous, qui avez reçu le même mandat de Mr de Paiva je m'empresse de me mettre à Votre disposition et de Vous proposer de nous réunir au plus tôt et alternativement à l'Ambassade et à la Légation pour nous entendre sur les détails et sumettre le résultat de nos travaux à nos Chefs respectifs. Comme nous sommes munis des instructions nécessaires, j'aime à espérer que rien ne s'opposera plus à nous mettre facilement d'accord et à donner prompt suite à cette affaire, dont la solution ne doit pas se faire attendre davantage.

En attendant veuillez agréer, etc. (Signé) ARISTARCHI.

A Monsieur le chevalier D'Antas Conseiller de la Légation de Portugal à Paris.

Voilà une preuve matérielle de ce que j'avance dans ma requête à S. A. Saffet Pacha grand Vesir que je publierai ci-après. En dehors de ce traité de commerce, que j'avais été chargé de négocier avec le Portugal, j'ai signé une Convention Télégraphique, au Ministère des affaires étrangères à Paris comme délégué du gouver-

nement impérial, et j'ai assisté, comme tel, à plus d'un tirage des emprunts ottomans au Crédit Mobilier et ailleurs.

Φίλτατέ μοι Ἀριστάρχῃ Βέν. Ἀθῆναι τῇ 4[16] Ἰουλίου 1878.

Ὁ Ὑψηλότατος πρωθυπουργός Σαβφὲτ πασᾶς εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπὲρ Ὑμῶν ἀναφορᾶς μου μὲ προσκαλεῖ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι ἀποδεχθεὶς εὐμενῶς τὴν ὑμετέραν αἵτησιν θέλει ἱκανοποιήσει ταύτην ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ.

Διαβιβάζων εἰς γνῶσίν σας τὴν λίαν εὐάρεστον ἀγγελίαν ταύτην σᾶς ἀσπάζομαι, εἰμὶ δὲ ὅλως ὑμέτερος φίλος. Ι. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

Σεβ. μοι κ. Φωτιάδῃ Βέν. Ἀθῆναι τῇ 9(21) Ἰουλίου 1878.

Σᾶς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην, διότι ἔνεκα μικρᾶς μου τινοῦ ἀδιαθεσίας καὶ τῶν πολυειδῶν μου βασάνων, ὡς καὶ ἐκτάκτων τινῶν ἀσχολιῶν, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀπαντήσω ἤδη εἰς τὴν φιλικὴν ἐπιστολήν σας τῆς 4ης ἰσταμείου, δι' ἧς μοι ἀνηγγείλατε ὅτι ὁ ὑψηλότατος πρωθυπουργός μας, εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπὲρ ἐμοῦ ἀναφορᾶς σας, σᾶς προσεκάλεσε νὰ μοι δηλώσητε, ὅτι ἀσμένως ἀπεδέξατο τὴν αἵτησίν μου καὶ ὅτι θὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὴν ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ.

Σᾶς εὐχαριστῶ δὲ ὄντως ὡς καὶ τὴν Α. Υ. διὰ τὴν καλὴν ταύτην ἀγγελίαν, ἣτις ὅμως Κύριος οἶδε, πότε θὰ πραγματοποιηθῇ. Προτίθεμαι δὲ νὰ Σᾶς κοινοποιήσω κατ' αὐτὰς νέαν τινὰ ἀναφορὰν πρὸς τὸν καλοκάγαθον Μ. Βεζύρη, ἐν ᾗ τῷ ἐκθέτω εὐσεβᾶστως τοὺς λόγους, δι' οὓς δὲν δύναμαι ποσῶς νὰ ἱκανοποιηθῶ συνεπείᾳ μιᾶς τόσον ἀορίστου διαβεβαιώσεως περὶ προσεχούς δι' ἡμᾶς βελτιώσεως τῆς ἀφορητοῦ πλέον καταστάσεως θέσεως καὶ ἀνεχείας μου.

Καθὰ δὲ παρατηρῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις τῷ Υ. Σαβφὲτ Πασᾶ, ἀναμένω εἰσέτι ἀνυπομόνως τὴν ἐκτέλεσιν παρομοίας ὑποσχέσεως, ἣτις πολὺ θετικώτερον μοι ἐδόθη παρ' Ὑμῶν ἐνταῦθα περὶ τὰ τέλη τοῦ 1874, κατ' ἐντρολήν τοῦ νῦν Μ. Βεζύρη καὶ τοῦ τότε προκατόχου του Χουσεῖν Ἀδύλ Πασᾶ. Ἐπομένως τίς μοι ἐγγυᾶται, παρακαλῶ, ὅτι καὶ ἡ παρούσα καλὴ διαβεβαίωσις δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ εἰς τὰς ἑλλ. καλὲνδας, οὐχὶ ἐλλείψει ἀγαθῆς πρὸς με προθέσεως τῆς Α. Υ., περὶ ἧς πώποτε δὲν ἀμφέβαλον, ἀλλὰ συνεπείᾳ τῶν αὐτῶν ἀγενῶν ραδιουργιῶν τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν μου, οἰκείων τε καὶ ξένων, οἵτινες παρεμπόδισαν τὴν Υ. Πύλιν νὰ μοι ἀπονεύμῃ μέχρι τοῦδε τὴν πρὸ 4 ἐτῶν τόσον ρητῶς καὶ ἐπισήμως ὑποσχεθεῖσαν καὶ ὀφειλομένην μοι ἰσόβιον σύνταξιν; τούτου ἔνεκα θὰ μοι ἐπιτρέψῃτε, Κύριε Πρέσβυ, νὰ μὴ δεχθῶ τὰς συγχαρητηρίους προσρήσεις σας, εἰμὶ ὅταν «τὰ πτερόνεντα ταῦτα ἔπαι» λάβωσι, σὺν θεῷ, ὅσονοῦπῳ, οὐσίαν καὶ ὑπόστασιν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ παθήματα μοι ἔγειναν μαθήματα, μετὰ παρρησίας θὰ Σᾶς παρατηρήσω ἐν τέλει, ὡς ἄλλος ἀπιστος Θωμᾶς, ὅτι «ἐάν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω.»

Δέξασθε δ' ἐν τοσούτῳ ἐκ νέου τὰ σεβάσματα μου μεθ' ὧν καὶ δι-
ατελῶ τῆς Ἰμ. Ἐξοχότητος ὁ ὅλως πρόθυμος φίλος καὶ θεράπων.

Περὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης πρὸς με τοῦ ἐδῶ πρέσβειος τῆς Τουρκίας καὶ
περὶ τῆς ἀπαντήσεώς μου πρὸς τὸν Φωτιάδην Βέην γίνεται ἡ δέουσα μνεία
ἐν τῇ ἀκολουθῶς δημοσιευθησομένῃ ἀναφορᾷ μου πρὸς τὸν νῦν Μέγαν Βε-
ζύρου. Παραπέμπω λοιπὸν τοὺς ἀναγνώστας μου διὰ τὰ περαιτέρω εἰς τὴν
πρὸς τὴν Α. Γ. τὸν Σαβφὲτ-Πασὰν ἐκθεσίων τῶν ὑπηρεσιῶν μου.

«Ὁ ἐκρωσισμὸς τῆς Βουλγαρίας ἐνεργεῖται ἐπὶ μεγάλης κλίμακος. Δι-
οικηταί, ἐπιθεωρηταί, κλήρος, δικαστήρια, ἅπαν τὸ ἀνώτερον προσω-
πικὸν εἶναι ρωσικὸν ἢ ἔργεται ἐκ Ρωσίας· τὸ ἀσιατικὸν τμήμα τοῦ ρω-
σικοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου ἀνέλαβε τὸ καθήκον νὰ παρέχῃ
ὑπαλλήλους διὰ τὴν Βουλγαρίαν. Καταγίνονται εἰς τὴν τακτοποίησιν
τῶν σιδηροδρόμων τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς
στρατηγικὰς ἀνάγκας, αἱ δὲ μειοδοσίαι τῶν ἐργασιῶν τούτων γίνονται
ἐν Πετροπόλει ἢ γραμμῇ ἀπὸ Ὑαμπόλεως εἰς Πύργον παρεχωρήθη εἰς
Ρῶσον ἐργολάβον ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς συγκοινωνίας καὶ τῶν ὁδῶν.
Ἡ ρωσικὴ γλῶσσα, ὡς ἐκ τῆς συγγενείας αὐτῆς μετὰ τῆς βουλγαρικῆς
διαλέκτου, ἐγένετο γλῶσσα ἐπίσημος· αἱ πόλεις, τὰ χωρία καὶ αὐταὶ
αἱ ὁδοὶ ἀπόλεσαν τὰ ἑλληνικὰ καὶ τουρκικὰ αὐτῶν ὀνόματα ἐν τῷ βα-
πτίσματι, ὅπερ ἐχορήγησαν αἱ νέαι δημοτικαὶ ἀρχαί. Καὶ αὐτοὶ οἱ
Βούλγαροι παραπονοῦνται διὰ τὸν κατακλύζοντα αὐτοὺς μωσχοβιτισμόν.
Τὸ ρωσικὸν μαστίγιον, οὗτινος ἐποίησαντο τὴν γνωριμίαν, ἐνθυμίζει πα-
ραδόξως τὸ ὀθωμανικὸν κουρμπάτσι. Τὸ μόνον πλεονέκτημα, ὅπερ ἀ-
πέκτησαν, εἶναι νὰ φέρωσι τὴν ρωσικὴν στολὴν· ἀρ' ἑτέρου ὅμως ὑπε-
βλήθησαν εἰς οὐκ ὀλίγας ἀγχαρείας διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πυροβολικοῦ
ἢ τοῦ μηχανικοῦ. Πρὸςπαθοῦσι τώρα ν' ἀποζημιωθῶσιν ἀναδεχόμενοι
τὴν ἀστυνομίαν τῶν πόλεων ἢ τῶν ἀγρῶν, καὶ δυνάμει τῆς ἐξουσίας
ταύτης εἰσερχόμενοι εἰς τὰς τουρκικὰς ἐπαύλεις καὶ τὰ χαρέμια, δια-
πράττουσιν ὅλας τὰς αἰσχυρότητας, ὅσας δύναται τις νὰ φαντασθῇ.
Ἀστυνόμοι Βούλγαροι κατέστροφον τὸ οἶκημα τῶν ἀμερικανῶν ἀπο-
στόλων τοῦ Προτεσταντισμοῦ εἰς Σαμακόβην, αἰσχροεργοῦσιν ἐν ταῖς
τζαμίαις, ἀπάγουσι κοράσια καὶ ἀποδιώκουσι τοὺς μουσουλμάνους εἰς
Κιουστενδίλιον, εἰς Χάσκιοϊ καὶ εἰς Σοφίαν. «Ἡ ἀρχὴ ἀνήκει τῷ νι-
κητῇ», εἶπεν εἰς τῶν πατέρων τοῦ Ἰσλαμισμού. (Ὡρα.)

Ἴδου τὰ μετέωρα τῆς ὀλεθρίας διὰ πάντας καὶ ἀκατονομάστου ἐκείνης
συνθήκης τοῦ ἀγίου Στεφάνου, ὡς καὶ τὰ προεόρτια τῆς Συνθήκης τοῦ
Βερολίνου, ἥτις εὐτυχῶς κατὰ τι σοβαρώτερα καὶ προτιμωτέρα τῆς προλα-
βοῦσης εἶναι, καίτοι λίαν ἐπιλήψιμος εἰς πολλὰ αὐτῆς τρωτὰ μέρη, ἰδίως εἰς
τὸ περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος πραγματευόμενον.

Ἀριθ. 2529. Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ τοῦ Α'
Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν. Συγκείμενον ἐκ τῶν

Δικαστῶν Ἰωάν. Τσήτσου Προεδρεύοντος, Χαράλαμπος Σοφιανού καὶ Π. Βάλλη, παρουσία τοῦ τε εἰσαγγελεύοντος Δικηγόρου Ἀριστ. Σοφιανού (κωλυομένου τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀρμοδιωτέρων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν) καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Γ. Γιουρούκου.

Συνεδριάσαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τὴν 3 Ἰουνίου 1878 ἕνα δικάση ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξὺ

Τοῦ ἐνάγοντος Δ. Ἀριστάρχου Βέη, κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Γρηγορίου Μαυρομαρᾶ Δικηγόρου καὶ

Τοῦ ἐναγομένου Δημ. Λάκωνος πρόφην μὲν Ἀθηνῶν νῦν δὲ διαμείνοντος εἰς Κωνσταντινούπολιν, μὴ παραστάντος.

Ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 29 Μαρτίου 1878 πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀγωγῆς του καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους λόγους ἐξητήσατο νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῷ πληρώσῃ λίρας χρυσᾶς ὀθωμανικᾶς ἑκατὸν δέκα τρεῖς ἥτοι δραχ. 2,949, 30(00 ἐντόκως ἀπὸ τοῦ 9ερίου 1874 μέχρι πληρωμῆς, νὰ καταδικασθῇ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ τῷ ἀποδώσῃ αὐτοῦσια δισχίλια ἀντίτυπα τοῦ φυλλαδίου καὶ τῶν λόγων του ὡς καὶ τὴν κάσσαν μετὰ τῆς μηχανῆς, ἄλλως νὰ τῷ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ φράγκων 3500 ἥτοι δραχ. (3920) ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως μέχρι πληρωμῆς, νὰ καταδικασθῇ νὰ τῷ ἀποδώσῃ αὐτοῦσια ὅλα τὰ περιγραφένθα πράγματά του, ἐπιπλα, σκεύη, ὅπλα καὶ πολύτιμη εἶδη ἢ ἄλλως νὰ τῷ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ χρυσῶν λιρῶν ὀθωμανικῶν 475 ἥτοι δραχ. 42397, 50(00 ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως μέχρι πληρωμῆς καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, νὰ ὑποχρεωθῇ δι' ὅλων τῶν καταναγκαστικῶν νομίμων μέσων νὰ τῷ δώσῃ λογοδοσίαν α) διὰ τὴν διαχείρισιν αὐτῶν ἐπὶ τῶν δεκαπέντε λιρῶν τῶν δι' ἐξοδὰ του καὶ πληρωμᾶς αἰτηθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν χρημάτων του καὶ β) διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ καὶ τὴν διαχείρισίν του καὶ ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1874 μέχρι τῆς ἀνακλήσεως τῆς πρὸς αὐτὸν πληρεξουσιότητός του, ἐν ἀπειθείᾳ δὲ νὰ καταδικασθῇ εἰς εἰκαζόμενον ἔλλειμμα ὑπὲρ αὐτοῦ 1) λιρῶν ὀθωμανικῶν 15 ἥτοι δρ. 391 1)2 καὶ 2) λιρ. ὀθωμανικῶν 10,000 ἥτοι δρ. 261000 ἐντόκως ἀπὸ τοῦδε καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν συνεπείᾳ πράξεως τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου ὑπ' ἀριθ. 684, καθ' ἣν μὴ παραστάντος τοῦ ἐναγομένου, ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων ἤτήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς του, τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἀκούσαν αὐτοῦ καὶ προφορικῶς καὶ τοῦ εἰσαγγελεύοντος. Ἰδὼν τὴν Δικογραφίαν, σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ συνημμένου ἀποδεικτικῶ ἐπιδόσεως τῆς 5 Μαΐου 1878 τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Γρ. Γιαβοπούλου, ἡ προκειμένη ἀγωγή ἐπεδόθη τακτικῶς καὶ νομίμως με-

τ' αντιγράφου τῆς ὑπ' ἀριθ. 684 ε. ε. πράξεως τοῦ Προέδρου τοῦ δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς διατάχθη ἡ κατὰ προτίμησιν συζήτησις τῆς ἐν λόγῳ ἀγωγῆς πρὸς τὸν εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ἵνα ἀποσταλῇ ἀρμόδιως εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένοντα ἐναγόμενον, παρελθούσης δὲ τῆς νομίμου προθεσμίας, καὶ μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγομένου, δικάζεται ἐρήμην καὶ δεκτὴ καθίσταται ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος μεθ' ὧν τῶν ἐν αὐτῇ αἰτήσεων, ἕνεκα τῆς μὴ ἐμφανίσεως τοῦ ἐναγομένου δι' ἑλλειψίν ἀντιρρήσεώς τινος προβλητέας ἐξ ἐπαγγέλματος.

Διὰ ταῦτα δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Δημ. Λάκωνος, δέχεται τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγήν τοῦ ἐνάγοντος Ἀριστάρχου Βέη. Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι 1) λίρας ὀθωμανικὰς ἑκατὸν δέκα τρεῖς ἥτοι δραχ. 2949, 30)00 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τοῦ 9βρίου 1874 μέχρι πληρωμῆς. 2) νὰ τῷ ἀποδώσῃ αὐτοῦσια δισχίλια ἀντίτυπα τοῦ φυλλαδίου καὶ τῶν λόγων του, τὴν χάσαν μετὰ τῆς μηχανῆς ἢ τὴν ἀξίαν των φράγ. (3,500) ἥτοι δραχ. 3920 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι πληρωμῆς. 3) νὰ τῷ ἀποδώσῃ ὅλα τὰ πράγματά του, ἥτοι ἐπιπλα, σκεύη, ὅπλα καὶ πολύτιμα εἶδη ἢ ἄλλως νὰ τῷ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ λιρῶν χρυσῶν ὀθωμανικῶν 475 ἥτοι δραχ. 12397 50)00 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι πληρωμῆς. 4) ὑπογεοῖ τὸν ἐναγόμενον νὰ δώσῃ πρὸς τὸν ἐνάγοντα λογοδοσίαν διὰ τὴν διαχείρισιν αὐτοῦ ἐπὶ 15 λιρῶν δι' ἑξοδα καὶ πληρωμὰς κρατηθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν χρημάτων τοῦ ἐνάγοντος, διὰ τὰς πράξεις του καὶ τὴν διαχείρισίν του ἐπὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἐπὶ τῶν τσιφλικίων του καὶ ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1874 μέχρι τῆς ἀνακλήσεως τῆς πρὸς αὐτὸν πληρεξουσιότητός του, ἐν ἀπειθείᾳ ἀπάντων τούτων καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς εἰκαζόμενον ἑλλειμμα ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος, 1) λιρῶν ὀθωμανικῶν (15) ἥτοι δραχ. 391 1)2 καὶ 2) λιρῶν ὀθωμανικῶν, (10,000) ἥτοι δραχ. 261,000 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν.

Ἀναγγέλλει κατὰ τοῦ ἐναγομένου προσωπικὴν κράτησιν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ δικαστικὰ ἑξοδα τοῦ ἐνάγοντος μετριαζόμενα εἰς δραχ. τεσσαράκοντα πέντε (45) καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.—Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Ἰουνίου 1878.

Ὁ Προεδρεύων **ΙΩ. ΤΣΑΤΣΟΣ** Ὁ ὑπογραμματεὺς **Γ. ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ**.
Ἐδημοσιεύθη δὲ ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Ἰουνίου 1878.

Ὁ Προεδρεύων **ΙΩ. ΤΣΑΤΣΟΣ** Ὁ ὑπογραμματεὺς **Γ. ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ**.
Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν κλητῆρα νὰ ἐκτελέσῃ ζητηθεῖς τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν, πρὸς πάντας δὲ τοὺς εἰσαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς Διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικοὺς τῆς δημοσίου δυνάμεως νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας, ὅταν νομίμως ζητηθῶσι. Πρὸς βεβαίωσιν τούτου ἡ παρούσα ὑπεγράφη

νομίμως.—'Αθῆναι τὴν 17 'Ιουλίου 1878.—Οἱ Δικασταὶ Ζ. ΓΟΡ-
ΤΥΝΙΟΣ, Β. ΚΡΙΕΖΗΣ, Σ. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ.—'Ο ὑπογραμματεὺς Γ.
ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ. 'Αριθ. 2408 'Απογρρ. "Οτι ἀπόγραφον ἐκτελεστόν.—
'Αθῆναι τὴν 17 'Ιουλίου 1878. 'Ο ὑπογραμματεὺς

(Τ. Σ.) Γ. ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΣ.

Εὐχαριστῶ πανδήμως τὰ ἀξιότιμα μέλη τοῦ Σ. Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν,
διότι μετὰ ὥριμον σκέψιν καὶ εὐσυνείδητον ἔρευναν τῆς ἀγωγῆς μου καὶ
τῆς ἐπισυνημμένης δικογραφίας κατεδίκασαν ἐρήμην τὸν Δ. Λάκωνα δικη-
γόρον ἐκ Κέας καὶ πρώην φεῖ! γενικὸν πληρεξούσιόν μου ἐν Κων(πόλει,
ἵνα μοὶ πληρώσῃ πάντα τὰ ὀφειλόμενά μοι ποσά, συνεπεία τῶν καταχρή-
σεών σου καὶ τῆς ἀτίμου διαχειρίσεώς του. 'Η ἐπίσημος αὕτη δικαστικὴ
ἀπόφασις δεικνύει τρανώτατα τὸ ὄρθον τῶν ἰσχυρισμῶν μου καὶ τὸ νόμιμον
ἀπασῶν τῶν χρηματικῶν καὶ μὴ ἀπαιτήσεών μου παρὰ τε τῶν οἰκείων
μου καὶ τῶν συνενόχων των, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταριθμεῖται ὡς πρω-
ταθλητῆς ὁ Δ. Λάκων.

Φίλων Φίλτατε

Κωνστ(λις 15 'Ιουλίου 1878.

'Εν καιρῷ δέοντι ἔλαβον τὰ τρία ἀντίτυπα τῆς «Γέας 'Αποκαλύ-
ψεως,» καὶ τὴν φιλικὴν σας ἐπιστολὴν τῶν 16 'Ιουνίου καὶ ἀπέστειλα
εἰς τὸν Πρόσβιον τῆς Αὐστρίας, καθὼς καὶ εἰς τὸν Κύριον Σάνδησον,
τὰς πρὸς αὐτοὺς ἐπιστολάς.

'Ανέγνωσα μὲ λύπην μου μεγάλην τὰ ὅσα μ' ἐγράψατε περὶ τῆς
δεινῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὗρίσκασθε· ὁ ἀδελφός μου Πουζάντ ἐ-
φέντης μ' ἐκοινοποίησεν τὴν ἀλληλογραφίαν σας· καὶ τὸν εἶχον εἰπεῖν νὰ
σας πληροφορήσῃ καθὼς καὶ σήμερον σὰς πληροφορῶ ὅτι δὲν θέλω
λείπειν νὰ ἐκπληρώσω χρέος φιλικόν, συνδράμων, εἰς τὴν τακτοποίη-
σιν τῶν ὑποθέσεών σας. 'Η σύζυγός μου κυρία Φανή ὁμοῦ μὲ ἐμὲ πα-
ρακαλοῦμεν νὰ δεχθῆτε τοὺς φιλικούς καὶ εἰλικρινεῖς ἀσπασμούς μου.
'Ο σταθερὸς φίλος καὶ δοῦλός σας ΙΑΒΕΡ.

'Αξιότιμε Φίλε Κύριε 'Αριστάρχα!

'Ελαβον εὐχαρίστως τὰς ἀπὸ 5^{ης} καὶ 13^{ης} 'Ιουνίου 'Επιστολάς 'Υμῶν,
εἰς αἷς σπεύδω ν' ἀπαντήσω ἀσμένως. Καὶ πρῶτον μὲν Σὰς ἀναφέρω ὡς
καὶ εἰς τὰς προλαβούσας μου Σὰς ὑπεσχέθην, ὅτι ὠμιλήσαμεν μετὰ τοῦ
ἀδελφοῦ Σας περὶ πάντων οὗτος δ' ἀπῆντησεν ἡμῖν ὅτι πάντες οἱ λο-
γαριασμοὶ Σὰς ἐδόθησαν ὡς καὶ 'Υμεῖς ἀναφέρετε εἰς τὸ ἐκτυπωθὲν Βι-
βλίον, ἐκτὸς μόνον τοῦ Τσιφλικίου, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο Σὰς στέλλει
λογαριασμόν, θέλει δὲ προσπαθῆσαι νὰ Σὰς στείλῃ καὶ χρήματα, ὅταν
συνάξῃ ἀναλόγως τῶν δικαιωμάτων Σας. 'Αν ὅμως Σεῖς φρονῆτε ὅτι ἀ-
δικεῖσθε δύνασθε ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ τῶν ἐπιλοίπων φίλων τοὺς ὁποίους
ἀναφέρετε εἰς τὴν ἐπιστολὴν Σας νὰ ζητήσητε περισσοτέρας ἐξηγήσεις
διότι εἰς ἡμᾶς οὐδὲν δικαίωμα ὑπολείπεται τοῦ νὰ ὀμιλήσωμεν οὐδὲ
χρόνος μᾶς μένει ὡς καὶ προλαβόντως ἐγράψαμεν πρὸς 'Υμᾶς.

Περὶ δὲ τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεως Ὑμῶν οὐδὲν δύναμαι νὰ Σᾶς εἶπω· σκεφθεῖτε καὶ πράξετε ὅπως κρίνετε κατὰλλήλον καὶ συμφέρον. Σᾶς ἀναφέρω δὲ πρὸς τούτοις ὅτι ἢ πρὸς τὸν Πρέσβυν τῆς Γερμανίας ἐπιστολή Ὑμῶν ἐπεδόθη παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου τῷ Κυρίῳ Τέστα καθότι ὁ τῆς Γερμανίας Πρέσβυς ἐν καιρῷ τῆς λήψεως τῆς ἐπιστολῆς Ὑμῶν εἶχεν ἀναχωρήσει. Περαινῶν δὲ τὴν παροῦσάν μου Σᾶς διαβεβαίω ὅτι ἐξακολούθω ἐγὼ τε καὶ ὅλοι οἱ συγγενεῖς μου νὰ ἐκδηλώμεν τὴν αὐτὴν πρὸς Ὑμᾶς ὑπόληψιν καὶ σέβας.

Ἐν Νεοχωρίῳ 27 Ἰουνίου 1878.

ΠΟΥΖΑΝΤ ΤΗΓΚΗΡ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπιστολῶν τοῦ Γιαβέρ-Πασσᾶ καὶ τοῦ Πουζάντ-Ἐφέντη Τιγκήρ γίνεται ἐπίσης δῆλον, ὁποῖαν συμπάθειαν καὶ ὑπόληψιν τρέφει πρὸς με ἡ καλοκάγαθος οἰκογένεια τῶν Τιγκηρογλουδίων, ἥτις συνδέεται μετὰ τῆς ἐμῆς διὰ πεντηκονταετῶν στενοτάτων φιλικῶν σχέσεων, καὶ ἥτις ἀναντιρρήτως διακρίνεται μετὰ τῆς παρ' ἡμῶν Ἀρμενοκαθολικῆς Κοινοῦτητος ἐπὶ εὐγενεῖα χαρακτῆρος, ἐπὶ πλοῦτῳ καὶ ἐπὶ εὐθύτητι οὐ τῇ τυχεύσει. Δράττομαι δὲ τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἵνα διακηρύξω, οἷς δεῖ, ὅτι ὁ ἀδ. μου Σταυράκης ψεύδεται ἀναιδῶς, κατὰ τὴν συνήθειάν του, διαβεβαιώσας τὸν κάλλιστον φίλον μας Πουζάντ-Ἐφέντη Τιγκήρ, ὅτι μοι ἔδωκε δῆθεν μέχρι τοῦδε πᾶν ὅ,τι μοι ἀνήκεν, ἕκ τε τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Σ. πατρός μου, ὅτι μοι ὀφείλεται μόνον τὸ μερίδιον τοῦ Τσιφλικίου, ὅτι καὶ διὰ τοῦτο μοι στέλλει κατ' ἔτος τακτικὸν λογαριασμὸν καὶ τὸ ἀναλογεῖν μοι εἰσῶδημα, καὶ ὅτι ἀναγνωρίζω πάντα ταῦτα ἐν ταῖς «Νέαις Ἀποκαλύψεσι μου!» Πρὸ Θεοῦ! πότε καὶ ποῦ ἔγραψα τοιοῦτόν τι ἐν αὐταῖς, ἐν τοῖς Βουλγαρικαῖς μου καὶ ἐν τῷ Διπλωματικῷ Μνήμονι τῆς Ἀνατολῆς; οἱ βουλούμενοί χάριν περιεργίας ἂς ἀναδιψήσωσι τὰ πονήματά μου ταῦτα, ὡς καὶ τὸ παρὸν φυλλάδιόν μου, ἵνα πεισθῶσι περὶ τοῦ ἀνευθυιάστου τρόπου, μεθ' οὗ ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης παραμορφώνει συστηματικῶς πάντοτε τὴν ἀλήθειαν! «Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα.»

Sir Henry Bulwer Ambassadeur d'Angleterre à Const(ple à Aristarchi Bey.

Samedi Clarendon Hôtel Albemarle Street

Mon cher Bey,

...Quant à l'autre question, c'est difficile d'y répondre avec brièveté. Dire faites des chemins, soyez économes etc. etc., est répéter ce qu'on a trop dit et n'est qu'une généralité. Il faut préciser les mesures à prendre dans la crise actuelle qui aura des conséquences immédiates. Or comme base de tout conseil on devrait avoir devant soi le véritable état financier de la Porte, son revenu réel, ses hypothèques sur ce revenu, les revenus non hypothéqués et les revenus qu'elle croit qu'elle pourrait créer, ses dépenses. Je voudrais savoir particulièrement quel est le montant de ses dettes, dont l'intérêt est payable à l'étranger, et le montant aussi des achats qu'elle a la nécessité de faire à l'étranger, et par quels im-

pôts existants elle peut obtenir cette somme. Puis il faut savoir combien lui reste de revenu et combien reste des dépenses. Une fois que j'ai ces données, je saurais mieux proposer un conseil. Mais voici dont il faut se rappeler qu'il est impossible de continuer le système d'emprunts dans ce moment. Il faut faire un budget réel et voir ce qu'on peut payer sans emprunter et ce qu'on ne peut pas payer, régularisant l'ensemble d'après sa capacité.

Pour pouvoir rétablir le crédit en Europe, il me semble qu'un des moyens sera de former une commission dans laquelle devrait entrer quelques Européens dont le nom est une garantie, qui expliquera le véritable état de la Turquie et tracer un système d'après lequel on peut arriver en plus ou moins de temps à une situation satisfaisante.

J'écrirai à S. A. Aali pacha par le prochain courrier. Mille compliments et bonnes amitiés,

(Signé)

H. BULWER.

Cette intéressante missive, pleine d'actualité, me fut adressée par Sir Henry Bulwer de Londres en Mai ou Juin de 1864 ou 1865. Que ceux qui veulent régénérer la Turquie prennent en considération les sages avis que me donna alors l'éminent Ambassadeur d'Angleterre dans ce but. Le défunt qui m'honorait également de sa haute bienveillance et estime, m'avait engagé préalablement de publier à Paris une brochure en français, dans ce sens. Je ne demandais pas mieux que de plaider une fois de plus la cause de mon gouvernement, qui m'avait cependant si mal récompensé dès lors pour mon excès de zèle. N'ayant pas pu obtenir de qui de droit des renseignements précis à cet égard, j'ai dû renoncer à cette tâche hardie et délicate.

Monsieur

Cadikeni, Dimanche 8 Décembre 1873.

J'ai reçu de M. Murgeand Larion une lettre dont je vous envoie, sur l'autre feuille, l'extrait qui vous concerne. Lorsque vous aurez pris un parti dans un sens ou dans l'autre, je vous prie de me le faire connaître pour que j'en fasse part à mon confrère de Paris. Agréez, Monsieur, l'assurance de ma considération distinguée.

(Signé)

LOUIS AMIALE.

... Pour l'affaire de M. Aristarchi Bey j'ai fait de nouvelles démarches auprès de M. de Caze sans pouvoir le rencontrer., je lui ai écrit une lettre afin qu'il prit la peine de passer à mon cabinet, et il ne s'est pas rendu à mon invitation. Je suis allé à Belleville chez M. Dermarest, marchande de vins, ancienne domestique de la famille de Caze, et je n'ai constaté que la présence de deux meubles appartenant à M. Aristarchi

un buffet en chêne sculpté et une bibliothèque également en chêne sculpté. Mme Desmarest ne possède rien en dehors de ces deux meubles vides. Tout le surplus des meubles et objets mobiliers confiés à la garde de Mr de Caze a probablement disparu en partie ; et pour une partie plus ou moins considérable de ces meubles, il paraît que c'est un créancier de Mr de Caze qui en est possesseur et prétend conserver le tout à titre de gage. Dans cette situation M. Aristarchi devrait 1° adresser une plainte au parquet contre Mr de Caze et Mlle Bathilde de Caze, pour obtenir la restitution des meubles confiés à leur garde. 2° introduire une demande en paiement des sommes dues par M. de Caze et Mlle Bathilde de Caze. Ou bien former une demande unique comprenant 1° la restitution du mobilier ou sa valeur que Mr Aristarchi évaluerait à une somme de . . . et 2° le paiement des sommes restant dues ; quoique Mr de Caze soit criblé de dettes, je crois que le procès dirigé en même temps contre Mlle Bathilde de Caze aurait grande chance de réussite. Si Mr Aristarchi veut nous autoriser à introduire cette demande devant le tribunal civil de la Seine, il serait nécessaire de nous verser une provision suffisante pour les frais. Les deux meubles qui sont chez Mme Desmarest pourront être vendus, mais ils auraient besoin d'être un peu restaurés.

Que désire faire Mr Aristarchi ?

Aristarchi Bey désire que Mr Louis Amiable et Mr A. de Caze lui envoient à Athènes au plus tôt les comptes de leur gestion, qui leur a demandés en vain déjà à plusieurs reprises et qu'il n'a pas reçus encore jusqu'an 15 Août 1878.

Le Ambassadeur d'Autriche-Hongrie à C^{ple}, à Aristarche-bey.
Mon cher Monsieur,

Je retiens la charmante et spirituelle lettre dans l'espoir de vous la remettre en propres mains. Vous m'avez promis de me voir en ces jours. J'ose compter sur votre bonté pour les nouvelles que le bateau vous portera demain. N'est-ce pas vous me les communiquerez.—J'aurai probablement moi-même des nouvelles, mais je ne puis jamais assez savoir de votre chère tente et de ses enfants. Elle doit être depuis le commencement du mois dans son nouvel appartement, rue François I, que vous connaissez. J'espère qu'elle aura encore un peu joué du Carnaval. Vous voyez qu'elle vous fait la confiance de ses toilettes, ce qui parle en faveur de ses dispositions pour le monde et pour vous.

Ce Vendredi soir.

Prokesch

Cette lettre émane du baron Prohesch Osten et me fut adressée

à Con'ple en 1867 lorsqu'il y était encore Internonce d'Autriche-Hongrie. Le défunt qui repose en paix m'honorait d'une sollicitude vraiment paternelle. Ma tante, dont il s'agit ici, est la fausse et perfide Eurydice, ex-princesse de Samos, laquelle ce gentilhomme faisait une cour Platonique de plus assidues de concert avec son rival sir Henry Bulwer. Celle-ci, il est vrai, était peu compromettante, car l'un et l'autre de ces prétendants de Pénélope étaient d'un âge fort avancé. C'est-pourquoi peut-être ces deux diplomates distingués furent amis intimes jusqu'à leur mort.

Ἀπό τινος σπουδαῖαι παρατηροῦνται ἐνέργειαι τῆς Αὐστρ. κυβερνήσεως ἐν Μακεδονίᾳ πρὸς διάθεσιν τῶν πνευμάτων τῶν κατοίκων ὑπὲρ Αὐστρ. κατοχῆς τῶν μερῶν τούτων ἐν τῷ μέλλοντι. Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου ὑποστηρίζεται ὑπὸ τοῦ Αὐστριακοῦ πράκτορος ὁ ἐν τισι χωρίοις τῆς ἐπαρχίας Θεσσαλονίκης ὑφιστάμενος Οὐνιτισμὸς μετὰ τῶν βουλγαριστῶν κατοίκων, ὅστις ἐσχάτως ἐλάβεν ἐπιφύθους διαστάσεις.

(Ἐκ τῆς «Παλιγγενεσίας» 5 Αὐγούστου 1878.)

Οἰκτεῖρω ἐκ μέσης καρδίας τοὺς Αὐστριακοὺς ἐὰν διανοῶνται πράγματι νὰ ἐλκύνωσι τοὺς Βουλγαροὺς τῆς Μακεδονίας διὰ τοῦ Οὐνιτισμοῦ. Πρὸς πρόληψιν δὲ νέων σκανδάλων ἀνοποῶ εἰς τὴν μνήμην τῶν τὰ βέλαιετια, ἅπερ ἐπαθεν ἡ Καθολικὴ Προπαγάνδα τῷ 1861 ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ τοῖς περίε μὲ τὸν Σκόλσκη καὶ Σ', ὡς καὶ τὰ μασκαραλίκια, ἅπερ ὑπείστησαν Ἀγγλοὶ τινὲς προσηλυτισταὶ καὶ Ἀμερικανοὶ τινες Μισιονάριοι τῷ 1848 καὶ 1876, θελήσαντες νὰ πειθαναγκάσωσι τοὺς ἀπληκτοὺς τούτους χωρικοὺς τῶν Βαλκανίων νὰ ἀπασθῶσι τὰ δόγματα τῆς Αὐτῆς Ἐκκλησίας ἢ τῆς τῶν Δομαρτυρομένων. Τὰ παθήματα εἶναι νὰ γείνωσι μαθήματα τοῖς πᾶσιν ἵνα μὴ ἐυπηρετήσιν οὕτω πως τὰ καταχρονιώτερα σχῆμα τοῦ πανσλαβισμού. Ἄλλως τε ἕκαστος μενέτω, ἐν ᾧ ἐκλήθη». Ἡ Μακεδονία καὶ Θράκη ἀνήκουσιν ἀποκλειστικῶς τοῖς Ἕλλησιν, οὐχὶ δὲ τοῖς Βουλγάροις, τοῖς Ῥώσοις ἢ τοῖς Αὐστριακοῖς, ἐπομένως ἂς μὴ ἐποφθαλμιῶσιν οὐτοὶ τὰ ἀλλότρια.

Σεβαστῇ μοι Μητρί!

Ἀθῆναι 9/21 Μαΐου 1878.

Καίτοι πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἀσθενῶ βρέως ἀπὸ βρογχίτην, ἀπὸ τὸ ῥαχτικαλο καὶ ἀπὸ τοὺς μαστιζόντάς με παροξυσμοὺς πρὸ 4 ἡδὴ χρόνων, καίτοι πολλὰς ἤδη νύκτας ἤεν δύναμαι νὰ κλείσω πλέον τὰ μάτια καὶ κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω ἐδῶ εἰς τὰ ξέα ἐκ πείνης, ἐξ ἀπειπισίας, ἐξ ἀποπληξίας καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀφρόρητων πλέον δεινῶν μου, ἐρχομαι ὅμως νὰ ἐπερωτήσω τὰ τῆς πολυτίμου μοι ὑγείας Σας καὶ νὰ Σᾶς παρακαλέσω μετὰ δακρύων ἐκ νέου νὰ με λυπηθῇτε ἐπὶ τέλους, νὰ ἐπανελθῇτε εἰς μητρικώτερα αἰσθήματα πρὸς με καὶ νὰ πειθαναγκάσητε τοὺς ἀδελφούς μου Σταυράκην, Γρηγόριον καὶ Γεώργιον νὰ με ἀποδώσουν τὴν πατρικὴν μου καὶ ατομικὴν μου περιουσίαν, τὴν ὁποίαν νέμονται καὶ σφετερίζονται, ὡς

πασίγνωστον, πρὸ 13 ἡδὴ ἐτῶν. Εἰς μάτην Σᾶς ἐξέβησα ἤδη τὴν δεινὴν ἐδῶ θέσιν καὶ ἀνέχειάν μου διὰ τῶν ἐπομένων καλῶν φίλων καὶ συγγενῶν ἤτοι τοῦ Παν Πατριάρχου Κυρ Γρηγορίου, τῆς Α. Σ. τοῦ Ἐπισκόπου Φωκίδος κ. Διυίδ, τῶν οἰκογενειῶν Τιγκιρογλου, Καραθεοδωρῆ, Καλλιᾶδου, Μαυρογένους, Βαλτατζῆ, τῶν κυριῶν Μ. Φωτιάδου Βέη, Α. Ἀμποτ, Ι Ἰωνδου, τοῦ γηραιοῦ διδασκάλου μου Κ. Ι. Φιλαλήθους, τῶν κκ. Ν Νικολαΐδου, Δ Εὐελπίδου, Ι. Δ. Ἀριστοκλέους κλπ Εἰς μάτην ἐπεκαλέσθην ἤδη πολλάκις τὴν εὐσπλαγχνίαν Σας καὶ τὴν μητρικὴν προστασίαν καὶ μεσολάβησιν Σας.

Διατί, Σ μου Μήτηρ, μοὶ δεικνύετε τόσῃ ἀδιαφορίαν, σκληρότητα καὶ ἀσπλαγχνίαν; Διατί δὲν μ' ἀγαπᾶτε ποσῶς καὶ δὲν θέλετε νὰ μὲ βοηθήσητε; Δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ παιδί Σας; Σᾶς ἀδίκησα ποτέ; Σᾶς ἐπῆρα τὸ δίκαιόν Σας; Σᾶς ἐζήτησα ποτέ τὸ μεριδίόν μου ἀπὸ τὰ διαμαντικά, τὰ ἀσημικά, τὰ σάλλια κλπ. τὰ ὅποια ὁ μακαρίτης πατήρ μου σᾶς εἶχε δώσει διὰ νὰ φυλάττετε μόνον ὡς ἀμανέτι, καὶ ἀπὸ τὰ ὅποια θεβαίως ἐσκόπευε νὰ δώσῃ καὶ εἰς ἐμέ τὸ ἐν δέκατον, ἀξίως 3,000 λιρῶν περίπου καθὼς ἐπορίκισεν ἀπὸ αὐτὰ τὰς ἀδελφάς μου Σιδηροστὴν Κονεμένου, Ραλοῦν Οἰκιστὴν καὶ τόσας ἄλλας συγγενεὶς του καὶ ἐγὼ; Καθὼς ἐδώσατε ἐσγάτως ἐν μικρὸν μέρος ἐξ αὐτῶν τῶν τζεβαερικῶν μας καὶ σαλλίων εἰς τὰς ἀδελφάς μου Ἀνίκαν καὶ Ταρσίσαν, δὲν ἐδικαιούμην καλλίστα καὶ ἐγὼ νὰ Σας ἀπαιτήσω τὸ μεριδίόν μου; καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ δώσητε πρὸ καιροῦ, ὅπως μὴ τὸ ἀποφάγουν καὶ αὐτὸ εἰς τὰς καταχρήσεις των, τὰ χαρτιά κτλ. πασίγνωστα αἴσχη των οἱ τρεῖς ἡγαπημένοι υἱοί Σας; Διατί μὲ ὠργίσθητε τοσοῦτον καὶ μὲ ἀδικεῖτε, καλὴ μου Νενέ, ἐνῶ ἐγὼ ὁ δυστυχὴς δὲν ἔπαυσα νὰ σᾶς ἀγαπῶ, νὰ Σας σέβωμαι καὶ νὰ θυσιάζωμαι μέχρι τοῦ 1874 ὑπὲρ ὑμῶν ὡς καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν μου; Διατί μὲ ἀνταμείβετε διὰ τῆς πλέον μαύρης ἀγνώμοσύνης ὡς καὶ ἡ λοιπὴ οἰκογένειά μου; Δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὅστις ἐπρότεινα ἀπὸ τοῦ 1868 ἐνώπιον τῆς Α. Π. Γρηγορίου τοῦ Γ' νὰ Σας δοθῇ ὅλην τὴν μηνιαίον τῆς Κυβερνήσεως, τὸ ὅποῖον αὕτη μᾶς ἐδίδε πρὸς διατήρησιν τῆς οἰκογενείας; Εἰς τὸ διάστημα τῶν δώδεκα χρόνων, καθ' ὃ ἐλάβετε τὴν σύνταξιν ταύτην, σᾶς ἐζήτησά ποτε νὰ μὲ προσφέρητε ἕνα λιανὸν τσακιστό, καίτοι ἐγνωρίζετε, ὅτι δὲν ἐλάμβαναν τοὺς ἀδρούς μισθοὺς καὶ τὰ ρουσφέτια τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γρηγόρη καὶ Σας καὶ ὅτι ἡγαγκάσθην πολλάκις νὰ πωλήσω ἐκεῖ καὶ ἐδῶ τὰ ὀλίγα πράγματα, ἅπερ μὲ ἀφῆκαν οἱ ἀδελφοί μου, διὰ νὰ ἀπαντήσω τὰ ὑπέρογκα ἐξοδά μου; Δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὅστις ἐπέμεινα, νενέ μου, νὰ λάβητε τὸ δέκατον τοῦ ἐν Νεοχωρίῳ πατρικοῦ γαλιῶ μας, καὶ δὲν εἶναι ὁ Σταυράκης καὶ οἱ ἄλλοι Σας υἱοί; ὅπου ἀντέστησαν εἰς τοῦτο; Μήπως σᾶς ξεγυμνῶνῶ ἀπὸ τοῦ 1866, καθὼς κάμνουν οἱ τρεῖς ἀδελφοί μου, οἱ ὅποιοι σᾶς κατήντησαν εἰς τέτοια χάλια, ὥστε νὰ κλαίεσθε ἀδιακόπως, ὅτι δὲν ἔχετε νὰ φάτε καὶ νὰ πιῆτε, τοῦθ' ὅπερ καθ' ὅσον Σας ἀφ' ὧν, τὸ πιστεύω ἐν μέρει, διότι οὗτοι θέλουν νὰ Σας πιπηλίσουν ἕως τὸ κόκκαλο, καθὼς τὸ κάμνουν καὶ μαζύ μου, διὰ νὰ ψωμοζητήτε, νὰ ἔχητε πάντοτε τὴν ἀνάγκην των καὶ νὰ πιστεῦν οὕτω πως

ὁ κόσμος τὰ ἀναίσχυντα ψεύδη πῶν. Δι' ὄνομα, τοῦ Θεοῦ νενέ, τί ἐκάματε τὰς πέντε ἢ ἐξ χιλ. λίρας ὡς εἰλάβετε ἀπὸ τοῦ 1866 ἕως τέλους τοῦ 1877 ἐκ τοῦ μηνιαίου μας τοῦ Ὑ. Ντεβλετιού· ἦτοι 40 λίρας τὸν μῆνα κατὰ τὰ 3 πρῶτα ἔτη καὶ 33 λίρ. τὸν μῆνα κατὰ τὰ 9 τελευταῖα ἔτη; Τί ἐκάματε, νενέ, τὰς τρεῖς χιλ. λίρ. σχεδὸν ἀξίας τζεβαερίκῃ, σεβαῖλ, ἀσηρικῃ, στόφαις καὶ λοιπὰ πολὺτιμα ὑφάσματα καὶ σκευή, ἅπερ ἐκρατήσατε διὰ τῆς βίας ἐκ τῆς πατρικῆς μου κληρονομίας κατ' εἰσήγησιν τῶν ἀδελφῶν μου, οἵτινες ἤθελον οὕτω πῶς νὰ μὲ τὰ ὑπεξαίρεσώσιν, ἐπειδὴ ἐγνώριζον κάλλιστα μετὰ τῆς εὐγενείας σας, ὅτι ταῦτα ἦσαν πατρικά μου πράγματα καὶ οὐχὶ μητρικά μου, ἐκτὸς ἴσως τοῦ ἐνὸς δεκάτου, ὅπερ ἐδύνασθε ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἀπαιτήσετε, ὡς καὶ τὸ ἐν δεκάτῳ τοῦ σπητιοῦ μας, μολονότι δὲν ἀφῆκε διαθήκην ὁ μακαρίτης πατήρ μου καὶ μολονότι δὲν ἐδύνασθε νὰ λάβετε τίποτε ἀπὸ τὴν περιουσίαν του, ἀπὸ εἴχατε τὴν προικὴ σας ἐκ 4 χιλ. φλωριῶν ὀλλανδικῶν, ἀπέναντι τῆς ὁποίας σᾶς ἐπληρώσαμεν ἤδη 1300 λ. ἀπὸ τοῦ 1873 διὰ τοῦ Πουζάντ Ἐφένδη Τυγκηρ καὶ Σας μετὰ τὴν πώλησιν τοῦ γαλιού μας εἰς τὸν κ. Α. Βλαστών;

Τί ἐκάματε, νενέ μου, τότε πατρικά μου εἰκονίσματα ἀγορᾶ καὶ μὴ, ἔπιπλα, χαλιᾶ, ἀππόρρουχα λινὰ καὶ βαμβάκερὰ αἰκμαῖά σκευή, μπακηρικᾶ, γουναρικᾶ, ἐσὶ μιντενία, τζόχινα φορέματα καὶ διάφορα ἄλλα πατρικά πράγματα μου ἀξίας 3—4000 λίρ., ἅπερ ἐκρατήσατε ἐπίσης ἐκ τῆς κληρονομίας διὰ λογαριασμόν σας, χωρὶς ποτε νὰ τὰ πληρώσῃτε ὁμῶς πραγματικῶς καλῶς ἐξάγεται ἀπὸ τὰ πλαστογραφημένα κατὰ τῆς τοῦ Τζελεπῆ Σταυράκη καὶ Σας; Οἱ τρεῖς προκομμένοι υἱοὶ σας ἤθελον νὰ τὰ φορτόνουν ὅλα εἰς τὴν ῥάχιν σας, διὰ νὰ ξεγυμνώσῃν οὕτω πῶς κάλλιον τὰ ἀδελμιά των, καὶ διὰ νὰ φαίνωνται ὅτι θέλουν νὰ φιλαδωρήσῃν τὴν μητέρα των περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνα, ὥστε νὰ θυσιαζέσθῃ τότε εὐκολώτερον ὑπὲρ τῶν Ἰησοῦϊτῶν τούτων, οἵτινες δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐμνηνεύθησαν καὶ τὴν εὐγενεῖαν Σας καὶ τὰ ἀδελφιά των νὰ ληστεύσῃν ὡς οὐδεὶς ἄλλος, καὶ νὰ φαίνωνται πάντοτε ὅτι πλέουν εἰς τὸ λάδι. Διὰ νὰ μὴ προφασισθῇτε δὲ, νενέ μου, ὅτι λέγω ὑπερβολὰς, συγκυρήσατέ με νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅσα ἐνηυμῶμαι πατρικά μου τζεβαερίκῃ, καὶ πράγματα μὲ τὴν ὡς ἔγγραστα ἀξίαν των π. χ. α) 15—20 δακτυλιδιὰ μικρὰ καὶ μεγάλα μὲ περλάντια καὶ διαφόρους ἄλλους πολυτίμους λίθους ἀξίας τοῦλάχιστον 3000 λιρῶν, διότι τὸ ἐν μόνον ἐξ αὐτῶν ἦτοι μία φλοῦδα περλάντενιὰ μεγέθους μιᾶς λίρας, ὅπερ σᾶς ἔδωκεν ὁ Μακαρίτης πατήρ μου καθ' ἣν ἡμέραν ἐγεννήσατε ἐν τῶν τριῶν ἀνθρωπομόρφων θηρίων σας, ἦτον τὸν Γιδῶρον, ἦτον ἀξίας 500 λιρῶν ὡς ἡ ἰδίᾳ, νομίζω, μὲ εἶπατε τότε. β) 20 περίπου βραχιόλια μαλαγματενία μὲ διαμάντια, καὶ διαφόρους ἄλλας πέτρας, ἀντίκας, με καμέας ἀξίας 5 χιλ. λιρῶν. Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν θὰ σᾶς φάνῃ, ὑποθέτω, ὑπέρογον, ὡς καὶ τὸ προηγούμενον, ἐπειδὴ μόνον τὰ δύο βραχιόλια μὲ περλάντια καὶ περτζέδες, τὰ ὅποια προσέφεραν εἰς τὸν Σ. πατέρα μου ὁ Πειζαδὲ Γεῶργος Στιροβῆς διὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ δι' ὅσα ἔξοδα ἐπὶ 2 μῆνας ἔκαμε πρὸς φιλοξενίαν του, ἤξιζον ὑπὲρ τὰς 1000 λίρ. Τὸ ἐν τούτων τῶν βραχιολίων ἐχαρίσθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου εἰς

τὴν κόρην του 'Ραλλοῦν μετὰ διαφόρων ἄλλων τσεβασεικῶν καὶ μετὰ τῶν σκυλαρικίων ἀπὸ ζαφίρι πέφκ, μετὰ 2 ἢ 3 σελίων καὶ μετὰ πολλῶν ἀσημικῶν ἀξίας τὸ ὅλον 3000 λιρ. Καθ' ἃ μὲ ἐβεβαιώσατε ἐπίσης, εἶχε χαρίσει ὁ Μακαρίτης προηγουμένως εἰς τὴν ἀδελφὴν μου Σιθαστὴν ἐξ αὐτῶν τῶν παρ' ὑμῖν παρακατατεθειμένων ἀδαμαντικῶν του σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο κολιὲ καὶ βραχιόλι ἀπὸ σμαράγδια, τὰ ὅποια μόνον ἤξιζαν 1000 λιρ.. Τὰ γεγονότα ταῦτα, νενέ μου, δὲν σὰς πείθουν ὅτι τὰ τσεβασεικὰ ταῦτα ἦσαν ιδιοκτησία τοῦ πατρός μου καὶ οὐχὶ ἰδική σας, ὅτι δὲν σὰς ἐχαρίστησόν ποτε καθ' ὅληκληρίαν, καὶ ὅτι ἐπομένως ἀνήκουν εἰς ὅλα σας τὰ παιδιὰ ἐξ ἴσου καὶ οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς τρεῖς παρὰ φύσιν υἱοὺς σας. γ) 8—10 colliers ἢ περιδέραια καὶ corsages ἀπὸ πηλάντια, γρενάτια, σμαράγδια, μαργαριτάρια, ἀντίκας κτλ. ἀξίας 15 χιλ. λιρῶν τοῦλάχιστον. Ἐπίσης ἡ ἐκτίμησις αὕτη δὲν θὰ σὰς φανῇ, ἐλπίζω, νενέ μου, ὑπερβολικὴ· διότι μόνον τὸ κορσὰξ ἀπὸ γρενάτια καὶ 7 θωριῶν πηλάντια, τὸ ὅποιον σὰς ἐκομμεν ὁ Σ. Πατὴρ μου εἰς τὸν κάτω ντεβερλίδικον ὄντα μας ὅπου τὸ ἐδούλευσαν 2 ὑἱας 20 χρυσοχόοι ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν τῶν 2 τσεβαερτσίδων Τσελεπὴ Γιωργάκη Φωτιάδου καὶ τοῦ γαμπροῦ του ἀξίζει 4 χιλ. λ. περίπου ἐπειδὴ ἐξ αὐτοῦ σχηματίζονται καὶ βραχιόλια καὶ πρόσαις κλπ. Ἐκτὸς τούτου τὸ κολιὲ ἀπὸ ζυμπριῦτι ἤξιζε 1000 λιρ. Αἱ 3 σειραὶ τοῦ μεγάλου μαργαριταριοῦ καὶ αἱ 7 σειραὶ τοῦ μικροῦ μαργαριταριοῦ σας 2500 λιρ. Τὸ ὑπὸ τοῦ Σουλτάν 'Αλίζ χρισθὲν τῷ Σ. πατρί μου πηλοτίνιο περιδέραιον διὰ τὸ μπιστάνι μας τοῦ Καλενδερίου, τὸ ὅποιον προσέφερε κατὰ τὸ 1860 τῇ Α. Μ. ἦτον ἀξίος φαίνεται 1500. λ. Τὰ διάφορα ἄλλα κολιὲ σας, ἐν οἷς καὶ ἐκεῖνο μὲ τὰς ἀντίκας ἤξιζον 6000 λιρ. τὸ ὀλιγώτερον.

Ἐλπίζω, νενέ μου, νὰ μὴ παραξενευθῆτε καὶ διὰ τοῦτο διότι ἐκ τῶν 700 μικρῶν μαργαριτῶν σας μοὶ εἶχτε δώσει 7 τὸ 1858 διὰ κομπία τοῦ υποκαμίσου μου καὶ ταῦτα μὲ ἐξετίμησαν εἰς τὰ Παρίσια πρὸς 20 φρ. τὸ καθ' ἑν συγχρόνως, ἀν ἐνθυμῆσθε, μὲ εἶχετε δώσει καὶ μίαν ἀντίκαν μὲ διάφορα πρόσωπα, διὰ τὴν ὅποιαν μὲ ἐβεβαιώσατε ὅτι εἰς Ἀγγλος εἶχε προσφέρει εἰς μάτην τῷ Σ. πατρί μου 600 λιρ. Ἐγὼ δὲ ὁ ἀνόητος ἀντὶ νὰ τὴν πωλῶσω, διὰ νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήσω, τὴν ἔδωκα ἅμα ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους διὰ νὰ μὲ τὴν δέσῃ ὡς κοφιτζάν τοῦ λαιμοδετίου εἰς ἕνα ἄτιμον Γάλλον χρυσοχόον Jules Delorm κατοικοῦντα εἰς τὴν Rue Tournon, ὅστις καὶ μὲ τὴν ἐκλεψεν ἀντικαταστήσας αὐτὴν δι' ἐνὸς γιαλίου, τὸ ὅποιον καὶ ἔχω ἀκόμη. Ἐπομένως, νενέ μου, ἐκ τῆς ἀξίας αὐτῆς τῆς ἀντίκας ἡν μοὶ ἔδωκατε τὸ 1858 ἐν γνώσει βεβαίως τοῦ Σ. πατρός μου, συμπεραίνω ὅ ἵδωαι αἱ ἄλλαι 50 περίπου ἀντίκαι καὶ καμέσι μας ἤξιζαν τοῦλάχιστον 5—6000 χιλ. λιρ. μέσα στὸ νερό· διότι αἱ πλεῖστα ἦσαν πολυτόμοιραι ἐκεῖνης, περὶ ἧς ἄνω ἐρρέθη. Διατὶ δὲ, νενέ μου, ἐχαρίσατε ἐν ἀγνοίᾳ μου ὅλας αὐτάς τὰς ἀντίκας εἰς τὸν Γεωργόν, τὸν Σταυράκην καὶ ἰδίως τὸν Γρηγόρην, ὅστις πρὶν ἢ φύγῃ δι' Ἀμερικὴν τὰς κατέθεσεν εἰς τὸ μικρὸν σελαμλικὴ ἡμέραν τινά, διὰ νὰ τὰς δεῖξῃ εἰς τὸν Κωστάκην Καλλιᾶδην, τὴν Ἀγλαίαν καὶ Σαν. Εὐρεθεὶς δὲ τότε καὶ ἐγὼ παρών, τὰς εἶδον, τὰς ἀνεγνώρισα ὡς πατρικὰς μου, ἀνεστέναν

Ξα ἀλλὰ δὲν κατεδέχθην νὰ σὰς εἰπῶ μέχρι τιῦδε τίποτε, διὰ νὰ μὴ σὰς κακοκαρδίσω, ἂν καὶ ἐπρόκειτο μία ζήμια δι' ἐμὲ ἐκ πολλῶν χιλιάδων λιρῶν· ὁ θεὸς δὲ γνωρίζει καὶ πόσα διαμαντικά μας ἐχαρίσατε εἰς τοὺς τρεῖς τούτους ἀπλήστους υἱούς σας, οἵτινες σὰς ξεγυμνώνουν ὅλον ἐν καὶ σὰς πωλοῦν δούλευσιν· δ',) Τὰ ἄπειρα σκουλαρίκια σας ἀπὸ πιρλάντι, γιακούτι σμαράγδι κτλ. ἄξιας 3000 λιρ. τοῦλάχιστον, διότι μόνον - ἂ δύο σκουλαρίκια ἀπὸ πιρλάντια πέρο ἤξιζον 900—1000 λιρ. ἐ.) Τὰς διαφόρους πρόσας ἀπὸ μάλαγμα καὶ πολυτίμους λίθους ἄξιας 2000 λιρ. Γ'. Διαδήματα τῆς κεφαλῆς, πεταλοῦδες διὰ τὰ μαλλιά καὶ κτένες ἀπὸ μάλαγμα, πιρλάντια κτλ. ἄξιας ὡς ἔγγιστα 2000 λιρ. Θὰ ἀρνηθῆτε ποτὲ πρὸς τούτοις, νενέ μου, ὅτι ἀπὸ αὐτὰ τὰ τσεβαερικά καὶ σάλια ἐχάρισεν οὐκ ὀλίγα ὁ τοῖδιμος πατήρ μου εἰς τοὺς ἀδελφούς του, τὰς ἀδελφάς του, τὰς ἀνεψιάς του καὶ πολλοὺς ξένους; τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο δακτυλιδίων ἀπὸ σμαράγδι πέρο δὲν ἐχάρισεν π. χ. εἰς τὸν ἀθεόφοβον θεῖόν μου Γιάννον Ἀριστάρχην μεθ' ἑνὸς τῶν καλλιτερώων σαλιῶν σας; Ἐπίσης εἰς τὸν θεῖον Μιλιτιάδην καὶ εἰς τὰς θείας μου Ε. Καλλιτιάδην, Ε. Καραθεοδωρῇ, Α. Γριβζ, Σ. Ἰωβίχη, Ρ. Καράδα, Ρ. Ισθάνου, Ε. Τσερκέζη, Α. Ἀριστάρχη ὡς καὶ εἰς τὰς θυγατέρας των καὶ τοὺς υἱούς των; Καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τοῦ Ζαφειροπούλου, τοῦ Μισέ Γιάννη, τοῦ Τιγκίρογλου καὶ ἄλλων διαφόρων φίλων του ὁμογενῶν καὶ ξένων δὲν ἐδίδεν ἀδιακόπως πολὺτιμα δῶρα ἐκ τούτων τῶν τσεβαερικῶν καὶ σαλιῶν των ὡ καὶ εἰς τὰς ἐξαδελφάς σας Σ. καὶ Α. Μάνου καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας Φαναριώτικας, Τουρκικὰς καὶ Ἀρμενικὰς φιλικὰς οἰκογενείας;

Ἐπίσης δὲν εἶναι ἀληθές, νενέ μου, ὅτι εἶχετε τοῦλάχιστον 30 σάλια λαχούρια, πηχτσάδες καὶ φερμαϊστὰ ἄξιας περὶπου 41 (2 χιλ. λιρ. ὡς καὶ πλόντες καὶ διαφόρους ἄλλας ταντέλλας ἄξιας ἐπίσης 2500 λιρ.;

Ἐκτὸς τούτου, νενέ μου, αἱ ἄπειροι σαμουρόγουναι, μηλόγουναι κλπ τοῦ Σ. πατρός μου καὶ ἡμῶν ὄλων, αἱ στόφαι, τὰ σεβαῖά του, τὰ χρυσινὰ κτενὰ καὶ μεταξωτὰ μπουρνούζια καὶ φορέματά σας καὶ τὰ 5 μπαύλα καὶ τὰ 10 σενδούκα μὲ τὰ λινὰ, μάλλινα καὶ βαμβακερὰ ἐνδύματα τοῦ μακαρίτου καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἅπαι εἶχετε εἰς τὸ κιεθκίρι, δὲν δύνανται ἄνευ ὑπερβολῆς νὰ ὑπολογισθῶν εἰς τρεῖς χιλ. λ.; Δὲν εἶναι τώρα 13 χρόνια ὅπου οἰκονομείσθε ἀπὸ αὐτὰ τὰ πατρικά πράγματά μου μετὰ τοῦ Σταυράκη καὶ Σας, ἐνῶ ἐγὼ δ' δυστυχῆς εἶμαι μέσα εἰς τὰ κουρέλια καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἀγοράζω ἀδιακόπως ἐκ τοῦ ὑστερήματος τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἐνδυμασίαν μου;

Δὲν ἀρκεῖ δὲ, νενέ μου, ὅτι ἡ οἰκογένειά μου μὲ ξεγυμνώνει ἀνηλεῶς πρὸ τοσούτου ἤδη καιροῦ, ἀλλὰ θέλει νὰ μὲ πωλήσῃ διὰ πρᾶσινο χαθιάρι, λέγουσά μοι ποτὲ μὲν, ὅτι δῆθεν ἡ θεία μας Ἀννίκα Μάνου, ἀφῆκε τὴν βότρινδα νὰ καταφάγῃ τὰς πολυτίμους γούνας τοῦ ἀειμνήστου πατρός μου, ποτὲ δὲ ἄλλα παρόμοια κουροφέξαλα, ὡς π. χ. ὅτι δὲν εἶχαμεν χοτζέτια τοῦ νεροῦ, ἐνῶ ἐκ τῆς ἐπισίμου πατριαρχικῆς, ἀπογραφῆς ἀποδεικνύεται τὸ ἐναντίον. Λησμονοῦσι δὲ οἱ τὰ παραμύθια ταῦτα τῆς Χαλιμάς πλάττοντες, ὅτι ὁ μικαρίτης πατήρ μου εἶχε δώσει τῇ ἐξαδελφῇ του Α. Μάνου μερικὰς μόνον γού-

νας του πρὸς φύλαξιν κατὰ τὸ 1853, ὅτε μετέβη μαζί μας εἰς Βουκουρέστιον, ὅτι τινὰς παρέλαβε μετ' αὐτοῦ εἰς Εὐρώπην καὶ ὅτι λίαν πιθανῶς μετέφερε καὶ τὰς ἐπιλοιπίους ἐκ Βλαχίας εἰς Κ(πολιν, ἅμα ἐπανήλθεν ἐκεῖ κατὰ τὸ 1855· διότι ὡς ὀσμανλῆς καὶ ἀρχοντομαθημένος Βογιαρῆς δὲν ἠδύνατο νὰ καθίσῃ οὐδεμίαν στιγμήν καὶ αὐτὴ τὸ καλοκαίρι χωρὶς νὰ φορῇ 2 ἢ 3 γούνας χονδρὰς ἢ φιλάς· Ἐπομένως εἶναι γελοῖον, νενέ μου, νὰ ἰσχυρίζωνται, οἱ ἀδελφοί μου, ὅτι ἀφῆκε τὰς γούνας του 13 ὅλα χρόνια μεχρι τῆς θανάς του ὁ Σ. πατὴρ μου εἰς Βουκουρέστι, διὰ νὰ τὰς φάγῃ ὁ σκόρος ἢ μᾶλλον ὁ Τσελεπή Σταυράκης καὶ Σα. Αἱ γούναι αὗται ἦσαν ἀξίας 1300 λίρ. περίπου καὶ ἡ βούκα ἀξίζε τὸν κόπον. Ἐπίσης εἶναι ἀπαράδεκτον καὶ ψευδὲς ἅμα νὰ λέγουν τὰ χαριτωμένα ἀδέλφια μου, ὅτι ὁ Σ. πατὴρ μου δὲν εἶχε δῆθεν ἀ-ῆσει χοτζέτιον τοῦ νεροῦ μας, ἐνῶ ἐκ τῆς μνησθείσης ἀπογραφῆς καταφαίνεται, ὅτι ὑπῆρχον τοιαῦτα μετὰ 83 ἄλλων σενετίων καὶ χοτζετίων τοῦ γιαλιῦ μας τῶν ἀμπελιῶν μας; καὶ Κύριος οἶδε πόσων ἄλλων ἀκαρετιῶν μας; καὶ ὅτι ταῦτα πάντα περιείχοντο ἐν τινὶ σάκκῳ, τοῦ ὁποίου μόνον ὁ αἰθμῶς ἐσημειώθη δυστυχῶς ἐν τῇ πατριάρχικῃ ἀπογραφῇ παρὰ τοῦ ἀοιδίου Γερασίμου μητροπολίτου Χαλκηδόνος, συνεπεῖα βεβαίως διαβολικῆς τινος εἰσηγήσεως τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γρηγόριου καὶ Σαρκοῦτινες ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ μακαρίτης πατὴρ μου, ἀπεφάσισιν νὰ ξεγυμνώσουν καὶ τὴν μητέρα των καὶ τὰ ἀδέλφια των, διὰ καὶ ἅς ὀψωνται αἰωνίως. Σὰς ὀρκίζω δὲ, νενέ μου, ἐπὶ τοῦ ἁγίου Ευαγγελίου νὰ μαρτυρήσητε, τί ἐκάμετε ὅλα τὰ τσεβαερικὰ, ἀσημικὰ, σαλικά, ἐγγραφα καὶ πράγματα τοῦ Μακαρίτου πατρός μου, ἅπερ ὅς ἐίχμεν ἐμπιστευθῇ νὰ μᾶς φυλάξητε, ὡς ὀμανέτι, διὰ τὰ ὁποῖα εἴθε ὑπεύθυνος ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἐπομένως ἐξ ὅλων τούτων μοὶ ὀφείλετε, νενέ μου, τὴ ἐπαναλαμβάνω, τὸ μεριδίον μου, ὁπερ ὡς καλὴ μητέρα καὶ θεοφειδουμένη χριστιανὴ, θαυματοποιήθητε, ἐλπίζω, νὰ μοὶ ἀποδώσητε ἐπὶ τέλους, διὰ νὰ μὴ με ἀδικήσητε καὶ διὰ νὰ μὴ με πάρητε εἰς τὸν λαϊμόν σας. Ἐπίσης σὰς ἐξορκίζω νὰ ὀμολογήητε, τι ἐκάματε τὰς γούνας καὶ τὰς ἀπείρους οὐνιφόρμας τοῦ μακαρίτου ὡς καὶ τὰ τόσα καὶ τόσα φορέματά του, χειμερινὰ καὶ καλοκαιρινὰ, μετὰ τὰ ὁποῖα ἡδυνάμεθα νὰ οἰκονομηθῶμεν ἐπὶ ὀλόκληρα, καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἐὰν εἶχον νῦν κανέν παντελόνι ἢ σουρτοῦ ἢ παλτὸ, διότι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶχον πρὸ ἐτῶν ἐκλάπησαν ἢ ἐφαγώθησαν ὑπὸ τοῦ σκόρου καὶ δὲν ἔχω τὰ μέσα νὰ τὰ ἀντικαταστήσω.

Ὡσαύτως σὰς, ἐξορκίζω, Σμοι νενέ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀοιδίμων γονέων σας καὶ τοῦ Σ. πατρός μου, ὦν καὶ αἰωνία ἡ μνήμη, νὰ παραδώσητε ἀμέσως πρὸς πώλησιν διὰ λογαριασμόν μου πᾶν ὅ,τι μοὶ ἀνήκει ἐκ τῶν τσεβαεριῶν, ἀσημικῶν καὶ σαλιῶν πατριῶν. καὶ μητριῶν μου εἰς τοὺς εὐγενεστάτους Πουζάντ ἐφέντη, Πητριχ ἐφένδη καὶ Γιαβέρ Πασά Τιγκήρογλου, εὗς καὶ ἐδιώρισα γενικοὺς πληρεξουσίου μου, ὅπως συμβιδάσωσι τὰ πάντα μετὰ χριστιανικὸν καὶ δίκαιον τρόπον μετὰ τῆς Εὐγενείας σας καὶ τῶν ἀδελφῶν μου, καθὼ πολῦτιμοι καὶ πεντηκονταετῆς φίλοι μας χαίροντες τῆς ἀπεριόριστου καὶ

δικαίας ὑπολήψεως καὶ ἐμπιστοσύνης καὶ ἡμῶν καὶ ὅλου τοῦ κόσμου· ἄλλως, ὡς σᾶς εἶπον ἤδη, νενέ μου, θὰ σᾶς τὰ σουφρώσουν καὶ αὐτὰ οἱ τρεῖς ἀχόρταγοι υἱοὶ σας καὶ θὰ μὲ ἀφήσουν τὸν ἄμπακο, ὡς τὸ ἑκαμαν καὶ διὰ τὴν πατρικὴν μου κληρονομίαν. Ναί μὲν ἡ εὐγενεία σας, ὅταν ἠναγκάσθην πρὸς σωτηρίαν τῆς ζωῆς μου τῆς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν μου νυχθημερόν ἐπιβουλευομένης νὰ φύγω ἐκείθεν διὰ τὰς Ἀθήνας κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1874 μοὶ ἐγγυήθητε, ὅτι δὲν ἐπωλήσατε καὶ δὲν θὰ πωλήσετε κανέν ἐξ αὐτῶν τῶν τσεβαερικῶν, σαλίων καὶ λοιπῶν πατρικῶν καὶ μητρικῶν πραγμάτων μας, ἐφ' ὅσον ζῆτε καὶ ὅτι δῆθεν θὰ εὐρῶ ὅλα σῶα καὶ ἀνελλιπῇ, ὅταν ὁ μὴ γένοιτο, κλείσητε τὰ μάτια. Ἀλλ' ἐν πρώτοις. Σ. μου νενέ, συγχωρήσατέ μοι νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι εὐχομαι νὰ ἀποθάνω πολὺ πρὶν ὑμῶν, τοῦθ' ὅπερ εἶναι καὶ λίαν πιθανόν, διότι ὑποφέρω τὰ πάνδεινα ἠθικῶς τε καὶ φυσικῶς ἀπὸ τὰς συνεπειᾶς τῆς κακούργου καὶ ἀτίμου δολοφονίας, δηλητηριάσεως, ἀποτυφλώσεως καὶ ἀποκληρώσεώς μου παρὰ τῶν ἐπαράτων ἀδελφῶν μου καὶ Σας. 6'.) Ὡς σᾶς σημειώσω, νενέ μου, ὅτι καὶ ἂν εἶναι θέλημα Θεοῦ τὸ ἀπευκταῖον τοῦτο συμβᾶν νὰ λάβῃ χώραν πρὸ τοῦ ἐπικειμένου θανάτου μου, οἱ ἀσυνείδητοι ἀδελφοί μου τώρα μάλιστα ὅπου μὲ κατήντησαν εἰς αὐτὰ τὰ χάλια, θὰ μὲ δώσουν μούντζαις διὰ πᾶσαν κληρονομίαν σας, ἢ ἄλλως τε ἐν ὅσῳ ζῆτε αὐτοὶ κατακλέπτουν καθημερινῶς καὶ ἐξαφανίζουν ἀπὸ τὴν μέσση μὲ τὸν πλέον σατανικὸν τρόπον· ἡ Εὐγενεία σας δὲ δυστυχῶς ἔχουσα ὑπερβολικὴν καὶ ἀδικαιολόγητον ἀδυναμίαν διὰ τὰ τέρατα ταῦτα, τὰ ὅποια σᾶς αὐθαδιάζουν, σᾶς μουρτσουφλοῦν καὶ σᾶς κακομεταχειρίζονται καὶ ἐνώπιον τῶν ξένων, προτιμᾶτε διὰ νὰ μὴ χαλάσητε τὸ χατίρι των, ν' ἀδικήσητε ὅλα σας τὰ ἄλλα παιδιὰ, καὶ νὰ μείνετε μὲ τὸ ὑποκάμισον. Τί σᾶς ὠφέλησε, παρακαλῶ, νενέ μου, ὅπου σᾶς παρεκίνησαν οἱ ἀδελφοί μου νὰ πάρετε ὅλο τὸ πατρικὸ μας μάλι εἰς τσεβαερικὰ, σάλια, ἐπιπλα κτλ; Διὰ νὰ τὰ ταγίσετε ἀκολούθως εἰς αὐτοὺς τοὺς πατακτσίδες, οἱ ὅποιοι δὲν τολμοῦσαν μὲ ἄλλον τρόπον νὰ ξεγυμνώσουν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ὄρφανά κορίττιά σας, ἐμείνατε μόνον μὲ τὴν ἁμαρτίαν καὶ δὲν κατορθώσατε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ψωμοζητήτε καὶ νὰ ἔχετε μυρίας τύψεις τῆς συνειδήσεως διὰ τὴν μεγάλην ἀδικίαν, ἣν ἐκάμετε εἰς τὰ ἄλλα σας παιδιὰ. Ἐπίσης σᾶς ἐξορκίζω, νενέ μου, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος νὰ μὲ φανερώσετε ἐν συνειδήσει πόσα μετρητὰ χρήματα καὶ πόσα κονσολιδέ, χρεώγραφα, ὁμόλογα κτλ. ἀφῆκεν ὁ μακαρίτης πατήρ μου, ὅτε ἀπέθανε φεῦ! ἐν Καίρῳ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Φεβρουαρίου 1866, καθὼς καὶ πόσας χιλιάδας λίρας τῷ προσέφερον ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ἰσμαὶλ πασᾶς κατὰ τὴν συνήθειαν ἅμα μετέβη εἰς Καῖρον καὶ τί ποσὸν σᾶς ἔστειλεν ἡ Α. Υ. ὁ Χεδίβης, ἅμα ἀπεδήμησεν εἰς κύριον ὁ Σ. πατήρ μου καὶ ἀφοῦ τὸν ἐζήτησατε χρηματικὴν βοήθειαν δι' ἀναφορᾶς σας; Ἐννοεῖτε κάλλιστα, νενέ μου, ὅτι μετὰ τὴν ἀσυνείδητον καὶ δολίαν συμπεριφορὰν τῶν οἰκείων μου πρὸς με δὲν δύναμαι πλέον καμμίαν εἰς τοὺς λόγους των νὰ δίδω πίστιν ὡς καὶ εἰς τοὺς ψευδεῖς λογαριασμούς των καὶ τὰς ἀπατηλὰς

ὕπογραφάς των, ἐπειδὴ συστηματικῶς ψεύδονται καὶ λέγουν κουραχάνια, νομίζοντες ὅτι ὁ κόσμος τρώγει ἄχυρα ὡς ἐκεῖνοι. Ἐπειδὴ ἡ Πανευγενεία των ἐκ τῶν οἰκειῶν κρίνει καὶ τὰ ἀλλότρια καὶ δὲν ἤξεύρει τί τοὺς γίνεται, ἐνόμισαν ὅτι, ἤθελα πιστεύσει τὸ νέον τοῦτο ψεῦδος τῆς οἰκογενείας μου δηλ. τὸ ὅτι ὁ Χεδίβης μόνον τὰ μπιλέτα τοῦ βαποριοῦ σὰς ἔστειλεν εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀναφορᾶς σας χωρὶς νὰ σὰς δώσῃ καὶ ἐν ἄσπρῳ!

Ὡς εἶναι δυνατόν ὅμως νὰ παραδεχθῇ τις ποτὲ τὸ τοιοῦτον, ἀφοῦ ὁ Ἰσμαὴλ πασᾶς πέρυσιν ἀκόμη ἔδωκε κατὰ τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας 40 χιλ. φρ. ὡς δῶρο εἰς τὴν χήραν τοῦ Σακκοπούλου, ὅστις ἦτον ἐκεῖ Ἕλλην δικαστής; Ἀφοῦ τοιαύτην γενναιοδωρίαν ἔδειξεν ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πρὸς τὴν οἰκογένειαν ἐνὸς προξενικοῦ ὑπαλλήλου τῆς Ἑλλάδος, δὲν εἶναι σφόδρα πιθανὸν καὶ λογικὸν ὅτι προσέφερε πενταπλάσιον τούτου πᾶσαν πρὸς τὴν χήραν καὶ τὰ τέκνα τοῦ μερχοῦμ. Λογοφῶν βέη ὅστις ἦτον Ῥιτζάλι Δεβλέτ καὶ παλαιὸς φίλος τοῦ Πάππου καὶ τοῦ πατρὸς του; Μεχμέτ Ἀλῆ πασᾶ καὶ Ἰμβράιμ πασᾶ καὶ σαδίκ πεντέτριῶν Σουλτάνων, ὧν ὁ τελευταῖος, ἦτοι ὁ Σουλτάν Ἀζίζ καὶ ἰδιαίτερος ἐσυστήσας τὸν Σ. πατέρα μου εἰς τὸν Ἰσμαὴλ Πασᾶν, ὅστις καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐφιλοξένησε, εἰς ἰδιαίτερόν του σαράι, τὸν Μουσαφίρ χανέν καὶ τὸν ἐτίμησε μεγάλως καὶ ζῶντα καὶ μετὰ θάνατον. Ἀποδείξας δὲ, νενέ μου, ὅτι δὲν ἀπατώμαι προσῶς εἶναι ὅτι ὁ Γρηγόρης ἔκτοτε ἤρχισε νὰ πέρνη καὶ νὰ δίδῃ καὶ νὰ διαδίδεται ὅτι ἔχει περὶ τὰς 10000 περίπου λιρ. περιουσίαν, ἐπειδὴ ἦτο μαζὶ σας εἰς Κάϊρον καὶ καθ' ὃ μεγαλειότερος καὶ πλέον κουράζης τοῦ Γιώργου εἶχε τζαλαβουτήσῃ περισσότερον αὐτοῦ εἰς τὸ φιλοδώρημα τοῦτο τοῦ Ἰσμαὴλ πασᾶ, τὸ ὁποῖον καὶ ἐμουράσθησαν ἀκολουθῶς μετὰ τοῦ Σταυράκη ὡς ἀρχιλισηταί, καθὼς ἔκαμαν καὶ δι' ὅλην τὴν ἄλλην μας περιουσίαν.

Διατὶ δὲ, Σ. νενέ μου, ἐδώσατε τῷ Γιώργῳ ἐν ἀγνοίᾳ μας, ἅμα ἀπέθανεν ὁ Σ. Πατὴρ μου εἰς Κάϊρον, τὸν πηλαντένιον σταυρόν, τὸν ὁποῖον εἶχε προσφέρει ὁ αὐθέντης Βιβέσκος τῷ μακαρίτῃ καὶ ἀπάσῃ τῇ οἰκογενείᾳ του, ὅτε ἐθάπτισε τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ἀλχημιστήν; Τὸ τσεβαερίκ τοῦτο ἀνῆκεν εἰς ὅλους μας καὶ οὐχὶ μόνον εἰς αὐτὸν καθ' ὃ ἀνῆκεν εἰς τὸν πατέρα μας καὶ ἦτον ἀξίας 250 λιρῶν. Ἐλυσμένησα δὲ νὰ τὸ περιλάβω εἰς τὴν ἀνωθὶ ἐκτίμησιν τῶν πολυτίμων λίθων μας καθὼς καὶ διαφόρους ἄλλους σταυροὺς μας διαμαντένιους καὶ τὸ ἀδαμαντοκόλλητον πορτρέτο, ὅπερ ὁ Σουλτάν Μετζιδ εἶχε χαρίσει τῇ αἰοδίμῳ γιαγιᾷ μου καὶ ὅπερ μετὰ ταῦτα σὰς ἀφῆκε πρὸς χάριν τοῦ Σ. πατρὸς μου, ὅστις καὶ εἶχε δώσει παχίσσει μόνον δι' αὐτὸ εἰς τὸν Τερικ πασᾶ κατὰ προτροπὴν μου 25,000 γρ. τὰ δὲ πηλάντια τοῦ παρασήμου τούτου ἦσαν διπλασίας ἴσως ἀξίας ἦτοι 500 λιρῶν περίπου. Ἐὰν προσθέσητε δὲ εἰς ταῦτα καλὴ μου νενέ, καὶ ὅσους λαμπροὺς χετιέδες ἐλάβετε εἰς τὸν σαγὲ τοῦ Σ. πατρὸς μου ἀπὸ διαφόρους Σουλτάνους καὶ Σουλτάνας καὶ ἡγεμόνας τῆς Βλαχοπουγδανιάς ἀπὸ πασάδες καὶ Βουκιαλίδες ἀπὸ Πατριάρχας Ἀρχιερεῖς Βογιαρίδες κτλ. εἰς διαμαντικά, ἀσημικά, σάλια με-

ταξωτά κτλ. καὶ ὅτε ἔγειναν οἱ γάμοι σας μετὰ τοῦ Μακαρίτου καὶ μετὰ ταῦτα, θὰ εὔρητε, ὅτι ὤφειλον καὶ διὰ τὴν ἀξίαν ὧν τούτων τῶν μοναδικῶν δώρων νὰ λογαριάζω ἐτι τοῦλάχιστον 15000 λιρ. Δὲν τὸ ἔκαμα ὅμως διὰ νὰ μὴ φανῶ υπερβολικὸς καὶ λίαν ἀπαιτητικὸς καὶ διότι ἐθεώρησα ταῦτα ὡς ἀτομικὴν σας τρόπον τινὰ περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν πρέπει νὰ σπαταλᾶτε κακῶν χάριν τοῦ Σταυράκη καὶ Σας, ἀλλὰ νὰ μοιράσχητε ἐξ ἑσῶν εἰς ὅλα σας τὰ παιδιὰ, ἐὰν θέλετε καὶ ἐκεῖνα νὰ σᾶς ἀγαποῦν, νὰ σᾶς σέβωνται καὶ νὰ σᾶς μακαρίζουν ὡς δεῖ. Ἄνευ τούτου, Σ. μοι νενέ, ὅταν θυσιάζετε πάντα χάριν τῶν τριῶν μισθδέλφων υἱῶν σας καὶ ἀδικεῖτε προφανῶς καὶ ἐμὲ καὶ τὰ κορίτριά σας, πῶς θέλετε νὰ μὴ ἔχωμεν πικρὰ καὶ δίκαια παράπονα ἐναντίον σας; Διατί πιστεύετε, νενέ μου, πάντοτε ἀνεξεπλάγως τὰ πλέον τερατώδη μου-ζεβιολίγια τοῦ Σταυράκη τοῦ Γιώργου καὶ Σας καὶ δὲν πιστεύετε ποτὲ ὅσα ἐγὼ ὁ ὑπ' αὐτῶν τοσοῦτον δολιευθεὶς καὶ βρασανισθεὶς σᾶς λέγω, σᾶς γράφω καὶ δημοσιεύω, ἐπικαλούμενος πάντοτε τὴν μαρτυρίαν σας, τὴν τῶν συμβολαίων των, τῶν ὑπογραφῶν των, τῶν ὀρκῶν των, τῶν συνενόχων των, τῶν λογαριασμῶν των, τῶν ἐπιστολῶν των καὶ τοῦ δημοσίου ἐν ἀνάγκῃ;

Καθὼς πολλάκις σᾶς ἐμήνυσα καὶ καθὼς ἔγραψα εἰς τοὺς Οἶκ πατριάρχας κυρ. Γρηγορ. τὸν 5'. καὶ Ἀνθίμ. τὸν 5'. καὶ εἰς ἄλλους καλοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς, Σας παρακαλῶ καὶ πάλιν, Σ. μοι νενέ, νὰ δοκίμα-τε τοὺς ἀδελφούς μου ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Εὐαγγελ. νὰ ὁμολογήσουν, ἐὰν δὲν ἐπεβουλευθήσαν μέχρι τοῦδε τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν μου, ἐὰν δὲν τὰς ἐπιβουλεύονται εἰσέτι νυχθημερόν, ἐὰν δὲν σᾶς ἀπατοῦν οἰκτρῶς ὡς καὶ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐμὲ αὐτὸν δι' ἡσυχυρίζόμενοι, ὅτι δὲν ἡδυνήθησαν ἐντὸς 13 χρόνων νὰ ἐνοικιάσωσι καὶ νὰ πωλήσωσι τὰ τσιφλικά μας, τὰ ἀμπέλια μας καὶ λοιπὰ πατρικά μας κτήματα, ἐὰν δὲν ἀναβάλλουν ἐπι-τηδες εἰς τὸ ἐπ' ἄπειρον ἐπὶ μυρίαὶς ὅσαις προφάσεσιν ἐν ἀμαρτίαις τὴν τε πώλησιν ἢ καὶ τὴν ἐνοικίωσιν αὐτῶν, ὅπως τὰ νέμονται, τὰ διαχειρί-ζονται καὶ τὰ σφετερίζονται ἀπαύτως, ὅπως μὴ μὲ δώσουν ποτὲ οὐδὲ ὀβολὸν ἀπὸ τὴν περιουσίαν μου καὶ ὅπως μὲ κληρονομήσουν καὶ μετὰ θά-νατον καθὼς μὲ ξεγυμνώνουν καὶ ζῶντα διὸ καὶ ἄς ὀφῶνται. Εἶθε δὲ ἡ κατάρρα μου, νενέ μου, ἦν τοῖς ἔδωκα παρουσία σας, ὅτε μὲ ἠνάγκασαν νὰ δραπετεύσω ἐκ Νεοχωρίου τὸ 1874 καὶ ἡ κατάρρα τῶν γηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν, ὑπὲρ ὧν καὶ μόνον ἐσκόπευα καὶ σκοπεύω νὰ διαθέσω τὰ ὑπάρ-χοντά μου, νὰ φέρῃ ἡμέραν τινὰ τοὺς ἀδελφούς μου εἰς τὴν κρεμάλαν, ἐὰν δὲν ἔλθωσιν εἰς θεοφοβίαν καὶ δὲν μοι ἀποδώσουσιν ὅ, τι μοι ὀφείλουν, μὲ ὑπεξαιροῦν καὶ μὲ κατατακροτοῦν παρ' ὅλους τοὺς θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους. Ἡ ἀπαράδειγματις μόνον θηριωδία, ἀπιστία, κενοδοξία, μνησι-κακία καὶ ψευδομανία τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γρηγόρη καὶ τοῦ Γιώργου θὰ τοὺς καταδικάσῃ ἀφεύκτως ἡμέραν τινὰ, νενέ μου, εἰς τὴν καρμανιόλα, τὸν Ἰπλικανὲν καὶ εἰς τὴν αἰωνίαν κόλασιν, ἐὰν ὑπάρχῃ, ὡς ἐλπίζω, θεὸς καὶ ἀνθρωπίνῃ δικαιοσύνῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Καθό-σον δὲ ἀφορᾷ ὅσα ἠναγκάστην νὰ γράψω ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν μου, ἀφοῦ

ἐπὶ 10 ἐτη ἐξήντηλῃσα εἰς μάτην ὅλα τὰ μέσα τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ ἀφοῦ μὲ ἀλιβερόδισαν, διὰ τὰ μὲ κάμουν ντέφι καὶ τὰ μὲ ἀποστομώσουν, τὴν καταχθόνιον μηχανὴν καὶ τὸ ἀρσενικόν, ἀφοῦ ἐδωροδόκησαν ἄδρως τὸν τρισκατάρατον ἐκείνον Τσιφούτην Χάγελ, ὅπως μὲ ἀποτυφλώσῃ καὶ ἀφοῦ μὲ ἐπῆραν ὅλην τὴν περιουσίαν μου, τὰ παράπονά μου, νενέ μου, δὲν πρέπει νὰ σᾶς παραξενεύουν, νὰ σᾶς ἐκπλήττουν καὶ νὰ σᾶς λυποῦν μεγάλως. Εἰσθε πολὺ δικάια καὶ ἀμερόληπτος, νομίζω, ὥστε νὰ ἀπαιτῆτε ἀπὸ ἀμὲ τὸν ἀόμματος φεῦ! υἱὸν σας, τὸν δεινῶς πάσχοντα. τὸν ψωμοζητοῦντα σχεδὸν καὶ τὸν ὑποφέροντα πρὸ ἐτῶν σπαραξικάρδιον καὶ ἀπερίγραπτον μαρτύριον, νὰ θυμιάζω καὶ νὰ πανηγυρίζω ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ ἔφεραν εἰς αὐτὰ τὰ χάλια. Πότε καὶ ποῦ ἠκούσθη, παρακαλῶ νενέ μου, τὸ θυμὰ νὰ ἐγκωμιάζῃ τοὺς τσελλάτιδές του; Διὰ τὴν λοιπὸν, πρὸς θεοῦ καὶ ἡ εὐγενία σας, καὶ οἱ καλλίτεροι ἐκεῖ συγγενεῖς καὶ φίλοι μας λαμβάνετε τόσον συστηματικῶς, ἀνεξετάστως καὶ μεροληπτικῶς τὸ μέρος των καὶ τοὺς ἐνθαρρύνετε οὕτω εἰς τὸ νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὴν κακοῦργον διαγωγὴν των καὶ γίνεσθε, οὕτως εἰπεῖν, ἠθικῶς ὑπεύθυνοι ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνθρώπων δι' ὅσα μαρτύρια μὲ κάμνουν νὰ τραβῶ; Δὲν συλλογίζεσθε, νενέ μου, μετὰ τῶν ἄλλων ἀβουκάτων τῶν ἀδελφῶν μου, ὅτι εἶναι ζωὴ καὶ θάνατος, καὶ ὅτι θὰ ἔχετε νὰ δώσετε λόγον ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ εἰς τὸν Ὑψιστὸν διὰ τὴν πρὸς με τόσον ἀφιλόστοργον καὶ ἄδικον συμπεριφορὰν σας; Ἐὰν τὰ γραφόμενά μου εἶναι ψευδῆ καὶ ἀβάσιμα, ὡς λέγουν ἱεροκρυφίως οἱ μὴδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον ἔχοντες ἀδελφοί μου, διὰ τὴν τότε δὲν ἀνῆρσαν γρὺ ἐξ αὐτῶν εἰσέτι δημοσίᾳ πρὸ 4 ἐτῶν ὅπου τὰ δημοσιεύω; ἔάν τὰ ἀποδεικτικὰ ἔγραφα, ἅπερ ἐπισυνῆψα εἰς τὰς νέας ἀποκαλύψεις μου, ἅς καὶ σᾶς ἔσειλα ἐσχάτως διὰ τοῦ καλοῦ καὶ ἀφωσιμένου γραμματέως μου Δ. Εὐελπίδου, ὅπως τὰ μελετήσητε καὶ τὰ ἀναγνώσητε ἐν ἀνέσει καὶ ὅπως πεισθῆτε περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου τῶν παραπόνων μου κατὰ τῆς οἰκογενείας μου καὶ σας, δὲν βασιζονται ἐπὶ τῶν ἐπιστήμων καὶ μὴ συμβολαίων μας, ἐπὶ τῶν οἰκογενειακῶν λογαριασμῶν μας καὶ ἐπὶ αὐθεντικῶν μαρτυριῶν, τότε ἅς τὸ κηρύξουν ὡσαύτως δημοσίᾳ οἱ ἀδελφοί μου, εἰ δὲ μὴ, ἅς ξεράσουν ὅσα μὲ ἐχλεψαν. Ἐὰν τέλος πάντων, νενέ μου, φαίνονται κάπως ἐπιληψίμοι εἰς τοὺς ἀδελφούς μου αἱ γνωμοδοτήσεις ἐξόχων τινῶν ἐδῶ δικηγόρων ἐπὶ τῶν ἀπαραγράπτων καὶ ἀδιαφιλονεικῶν κληρονομικῶν καὶ κυριαρχικῶν δικαιωμάτων μου, ἐπὶ τοῦ κύρους τῶν ἐγγράφων μου καὶ τῶν τίτλων τῆς ἰδιοκτησίας μου, ἐπὶ τῆς νομιμότητος τῶν κυριωτέρων χρηματικῶν καὶ μὴ ἀπαιτήσεών μου παρὰ τε τῶν οἰκείων μου καὶ ξένων, ἐπὶ τοῦ καθήκοντος τῶν συγχληρονόμων μου, τῶν πληρεξουσίων μου καὶ τῶν ὀφειλετῶν μου νὰ μὲ ἀποδώσωσι τὴν περιουσίαν μου ὡς καὶ πλήρη λογοδοσίαν τῆς ἀθεμίτου διαχειρίσεως των κτλ. τότε ἅς τολμήσουν νὰ τὰς ἀναιρέσουν δημοσίᾳ διὰ ἄλλων γνωμοδοτήσεων τῶν ἀτίμων μουζεβιρίδων καὶ συνενόχων των Δ. Λάκωνος, Γ. Ξυδιᾶ Τυπάλδου καὶ σας.

Ἐλπίζω, Σ^{τι} νενέ, νὰ μὴ προφασισθῆτε ποτὲ ὅτι ἐξωδεύσατε δῆθεν ὅλα σας τὰ χρήματα καὶ ἐπωλήσατε ὅλα μας τὰ διαμαντικὰ χάριν ἐ-

μου· διότι γνωρίζετε κάλλιον παντός ἄλλου, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1866 μέχρι τοῦ νῦν δὲν μοι ἐδώκατε εἰμὴ 60 λίρ. μόνον κατὰ 1875, ἃς μοι ἐστείλατε ἐδῶ διὰ τοῦ Σταυράκη καὶ τῆς ἐξαδέλφης μου Ταρσίτσας καὶ ἐξ ὧν ὁ ἀδελφός μου, ὁ Ν. Ἀναστασιάδης καὶ ὁ Ν. Δραγούμης μὲ ἔφαγαν κατὰ λάθος τὰς 8 λίρ. ἐκτὸς τούτου ἔλαβον πρὸ ἡμερῶν καὶ τὰς πέντε λίρας, ἃς μοι ἐστείλατε διὰ τοῦ καλοῦ Ν. Νικολαΐδου ὕστερα ἀπὸ 4 χρόνια καὶ ἀφοῦ σᾶς ἐξέθεσα μυριάκις τὴν τρομερὰν ἐδῶ στενοχωρίαν μου. Καθὼς δὲ δὲν ἠθέλησα νὰ δεχθῶ τὰς 60 λίρας Σας κατὰ τὸ 1875 ὅπως μὴ κλαίεσθε ὅτι ἐξ αἰτίας μου δὲν ἔχετε νὰ φάτε καὶ νὰ πιῆτε, οὕτω καὶ πρὸ ἡμερῶν δὲν ἠθελον δεχθῇ τὰς 5 λίρας Σας, ἀφοῦ ἐγράψατε τῷ Νικολαΐδῃ, ὅτι τὰς εἴχετε διὰ φορέματά σας, ἐπειδὴ δὲν θέλω ποσῶς ἢ μητέρα μου καὶ ἡ χήρα τοῦ πατρός μου νὰ μένῃ ἐξ αἰτίας μου ἄνευ ἐνδυμάτων. Ἐγὼ ὡς πρὸς τοῦτο περισσοτέρην φιλοτιμίαν τοῦ Σταυράκη καὶ Σας καὶ θὰ προτιμήσω μᾶλλον νὰ φάγω μαῦρο ψωμί, καὶ νὰ εἶμαι αἰωνίως μέσα εἰς τὰ κουρέλια καὶ τὰ σκουλήκια καὶ νὰ ὑποφέρω μυρίας στερήσεις καὶ παντοειδῆ βράσανα, ὡς τοῦτο μὲ συμβαίνει πρὸ ἐτῶν χάρις εἰς τὴν ἀσυνειδησίαν τῆς οἰκογενείας μου, παρὰ νὰ ἀρῇσω ποτὲ τὴν μητέρα μου νὰ στερηθῇ ἐξ αἰτίας μου οὐχὶ μόνον τοῦ ἀπολύτως ἀναγκαιῶν ἀλλ' ἀκόμη καὶ πολλῶν περιττῶν πραγμάτων. Τούτου ἕνεκα ἐὰν δὲν ἐφοβούμην νὰ σᾶς προσβάλω καὶ δυσχερεστήσω, κατὰ τι Σκοι νενέ, ἠθελα προθύμως σᾶς ἐπιστρέψαι καὶ τὰς 5 ταύτας λίρας, διὰ νὰ μὴ μένετε γυμνὴ χάριν ἐμοῦ τὸ καλοκαίρι καὶ διὰ νὰ μὴ ἔχω τὴν ἁμαρτίαν σας. Ἐλησμονήσα νὰ προσθέσω, ὅτι ἐκτὸς τῶν 65 τούτων λίρ. μὲ ἐχαρίσατε, Σ. νενέ, ἐντὸς τῶν 13 τελευταίων χρόνων καὶ ἓνα κοντογοῦνι ἀπὸ ναφὲ μετὰ τὴν δολοφονίαν μου τὸ 1874, ὅπερ φορῶ ἀκόμη, καίτοι ἔγινε κουρέλι, ὡς καὶ τρία ζεύγη τσοράπια τὸ 1873 καὶ δύο ἢ τρεῖς κεσέδες γλυκὴ τὸ 1872 μετὰ μερικῶν αὐγῶν καὶ πουλιῶν ἀπὸ τὸ τσεφλίκι μου τὸ 1871.

Ἰδοῦ, νενέ μου, ὅλα σας τὰ δῶρα, ἅπερ ἔλαβον μετὰ τὴν θανάτην τοῦ Σ. πατρός μου εἰς χρήματα καὶ εἰς πράγματα. Ἐὰν δὲ τὰ συγκρίνετε μὲ ὅσας χιλιάδας λίρ. καὶ μὲ ὅσα πολύτιμα τσεβαερικά, ἀσημικά, σάλια, γουναρικά καὶ ἄλλα πατρικά μου πράγματα ἐχαρίσατε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰς τὰς 4 ἀδελφάς μου καὶ τοὺς 3 ἀδελφούς μου, θὰ εὑρετε ὅτι μὲ ἀδικήσατε μεγάλως καὶ ὅτι οὐδὲ τὸ χιλιοστημόριον δὲν μοι ἐδώκατε τῶν ὧν ἐδώκατε εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ τοι ἐγὼ σᾶς ἔδωσα καὶ τὸ ὑποκάμισόν μου καὶ τὸν τελευταῖον ὀβολόν μου, καὶ ἐπροτίμησα τὸν ὀλεθρόν μου παρὰ νὰ καταδεχθῶ νὰ σᾶς ζητήσω ποτὲ τὸ δίκαιόν μου. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο φαίνεται εἶναι ἐξ ἁμαρτιῶν μου, ἐπειδὴ πολλάκις αἱ μητέρες ἀγαποῦν ἐκεῖνά των τὰ παιδιὰ περισσότερον, τὰ ὅποια τὰς ξεγυμνώνουν καὶ τὰς αὐθαδιάζουν ἀσυστόλως παρὰ ἐκεῖνα τὰ ὅποια θυσιάζουν τὸ πᾶν διὰ τοὺς γονεῖς των καὶ τὰ ἀδελφιά των, ὡς ἔκαμα ἀνέκαθεν ἐγὼ, μάρτυς ὁ θεός! Τέλος πάντων θὰ σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως λίαν, Σκοι νενέ, ἐὰν μοι ὁμολογήσητε ἐν πάσῃ συνειδήσει πόσα μασύρια νεροῦ εἶχεν ἀρῇσει ὁ μακαρίτης πατήρ μου διὰ τὸ γιὰλὶ τὸν

λουτρό, τοὺς παχυσέδες, καὶ τὰ ἀμπέλια μας καὶ τὶ ἀπεκάματε τὰ χοτσέτια τοῦ νεροῦ μας, τὰ ὅποια ὑπῆρχον σῶα καὶ ἀκέραια, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπισήμου Πατριαρχικῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1866; Συνάμα δὲ σᾶς ὀρκίζω εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας νὰ μὲ ὁμολογήσετε, τι ἐκάματε τὰ 3 μέγιστα σενδούκια, τὰ ὅποια περιεῖχον τὴν ἐπισήμον καὶ μὴ ἀλληλογραφίαν τοῦ Σ. πατρὸς μου, ὡς καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ παρὰ τῆς Βλαχίας καὶ ὅλην τὴν σύγχρονον ἐθνικὴν καὶ ἐκκλησι. ἡμῶν ἱστορίαν, τὰ ὅποια σᾶς ἐμπιστεύθημεν νὰ μᾶς φυλάττετε εἰς τὸ μεγάλο μας κιαβίρι, καὶ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ὁποίων, ὡς καὶ διὰ τὴν τῶν χοτσέτιων τῶν νερῶν μας καὶ τῶν λοιπῶν συνετίων καὶ οἰκογενειακῶν ἐγγράφων μας θὰ εἴσθε αἰωνίως ὑπεύθυνος ἀπέναντί μας ὑπὸ ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν ἔποψιν. Ἐπομένως, Σ^{μοι} νενέ, μὴ ἀκούετε τὰς ἀγενεῖς συμβουλὰς τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γεώργου καὶ Σ^{ας}, φανερώσατέ μοι τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν, ἐὰν δὲν θέλετε νὰ πληρώσετε ντάνες, πέζες, ἰντερέσα καὶ μὴ μὲ λέγετε πλέον ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, δηλ. ὅτι δὲν ὑπῆρχον ποτὲ δῆθεν χοτσέτια τοῦ νεροῦ μας, ἐνῷ ἀπὸ τοῦ 1866 διὰ τῆς ὑπογραφῆς σας ὁμολογήσατε ὅλοι σας τὸ ἐναντίον ἐν τῇ ἐπισήμῃ ἀπογραφῇ τῆς κινήτης καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Σ. πατρὸς μου. Ὡσαύτως μὴ ἰσχυρίζεσθε τοῦ λοιποῦ, νενέ μου, ὅτι ἐκαύσατε δῆθεν ὅλα τὰ πατρικὰ ἐγγράφα μας, τὰ ὅποια ἀπετέλουν μέρος τῆς περιουσίας μας, διότι ποτὲ τοιαύτην ἀδειαν δὲν σᾶς ἔδωκα, καὶ διότι ποτὲ δόξα τῷ θεῷ δὲν ἐχάσατε τὰ λογικά σας, διὰ νὰ θέλετε νὰ καταστρέψετε οὕτω πῶς τὰ παιδιὰ σας. Ἐννοῶ κάλλιστα, νενέ μου, ὅτι ἐπλάσατε τοὺς μύθους τούτους τὸ 1873 καὶ 1874 διὰ νὰ ὑποχρεώσετε τὸν Σταυράκη τὸν Γεώργην καὶ Σαν. καὶ διὰ νὰ δυνηθῶν οὕτω πῶς οἱ ἀθεόφοβοι ἀδελφοί μου καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Σ. πατρὸς μου νὰ μὲ ὑπεξαιρέσουν καὶ 6 μασούρια νεροῦ νὰ μὲ φάγουν σὺν τοῖς ἄλλοις, ὡς καὶ 150 λιρ. διὰ νὰ πλαστογραφήσουν νέα χοτσέτια διὰ τὰ 3 1) 2 μασούρια δῆθεν νεροῦ, ἅπερ μᾶς ἀφῆκεν ὁ μακαρίτης ἐνῷ πράγματι ἂν δὲν ἀπατώμην μᾶς ἀφῆκεν 9 1) 2 μασούρια νεροῦ. Ἐπειδὴ δὲ κάθε μασούρι νεροῦ ἀξίζει τώρα ἀπὸ 250—300 λιρ. τὰ 6 ταῦτα μασούρια νεροῦ ὅπου μὲ ἐκλεψαν οἱ ἀδελφοί μου μὲ ἐξημίωσαν 1800 λιρ. αἱ ὁποῖαι καὶ ἄς ἦναι χαλάλι των, καὶ ἄς τοὺς εὗγουν ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὴν μύτην των, διὰ νὰ μὴ ξεγυμνώσουν τοῦ λοιποῦ ἀτιμωρητεῖ τοὺς γονεῖς των καὶ τὰ ἀδελφιά των· μὴ πιστεύετε δὲ, νενέ μου, δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ εἰς τὸ ἐξῆς τόσον εὐκόλως τὰ ἀδιάντροπα ψεῦδη τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γεώργου καὶ Σας· διότι θὰ σᾶς ἀποδείξω καθὼς 2 καὶ 2 κάμνουν τέσσαρα ἐν δευτέρᾳ τινὶ ἐπιστολῇ μου, ὅτι οἱ 3 ἀδελφοί μου ἔλαβον ἀπὸ τοῦ 1866 μέχρι τοῦ νῦν ἀπὸ μισθοὺς τῆς κυβερνήσεως, ἀπὸ εἰσοδήματα τῶν τσιφλικιῶν μας, ἀμπελιῶν μας κτλ. ἀπὸ τὴν πώλησιν τοῦ γαλιῶ μας, τοῦ τσιφλικίου μας τοῦ Βίδος, τοῦ περιπάτου μας τοῦ Καλενδερίου καὶ διάφορων πατρικῶν μας τσεβαερικῶν, ἀσημικῶν, ἐπίπλων καὶ πραγμάτων ὑπὲρ τὰς 100,000 λιρ. Ἐν τοσοῦτῳ κλαίονται αἰωνίως καὶ ἐκεῖνοι ὡς ἀληθεῖς πατακτσίδες καὶ γιάν κεσιτσίδες, ὅτι δὲν ἔχουν νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν. ! Ἐπίσης μὴ τοὺς

πιστεύετε, νενέ μου, όταν σᾶς λέγουν, ὅτι πολεμοῦν τώρα 13 ἔτη νὰ πω-
λήσουν ἢ νὰ ἐνοικιάσουν τὰ τσιφλίκια καὶ τὰ ἀμπέλιά μας, καὶ νὰ τα-
κτοποιήσουν τὰς ὑποθέσεις μας καὶ ὅτι δὲν δύνανται τάχα νὰ τὸ κατορ-
θώσουν, ἄλλοτε διότι εἶναι εἰρήνη ἢ πόλεμος, καὶ ἄλλοτε διότι εἶναι
χολέρα καὶ τύφος ἢ διότι βρέχει καὶ χιονίζει. Διατὶ παρακαλῶ, νενέ
μου, τόσαι συγγενικαὶ καὶ φιλικαὶ οἰκογένειαι ὡς τοῦ Τιγγῆρ ὄγλου, τοῦ
Ῥεσίτ πασᾶ, τῶν Καραθεοδωρίδων, τοῦ Καλλιᾶδου, τῶν Βαλτατσίδων,
τοῦ Κουγιουμτσιᾶν, τοῦ Ἀλῆ πασᾶ κτλ. κτλ. ἐντὸς ὀλίγων μόνων ἐβδο-
μάδων ἐτακτοποιήσαν καὶ ἐπώλησαν τὰ κτήματά των, ἐμοίρασαν τὸ μέ-
λι των μὲ τὸν πλέον δίκαιον τρόπον, καὶ οἱ ἀσυνεῖδητοι ἀδελφοί μου προ-
φασίζονται, ὅτι δὲν δύνανται νὰ τὸ κάμουν ἀπὸ τοῦ 1866, διότι θέλουν
νὰ μὲ φάγουν καὶ τὸ τελευταῖον λιανὸ μου καὶ νὰ μὲ βάλουν ζωντα-
νὸν εἰς τὸν λάκκον, διὸ καὶ ἂς ἔχουν τὴν κατάραν μου διὰ χιλιοστὴν
φορὰν.

Δὲν συλλογίζεσθε, νενέ μου, ὅτι σᾶς ψεύδονται ἀναιδῶς οἱ ἀκώρεστοι
οὔτοι τρεῖς υἱοὶ σᾶς καὶ ὅτι σᾶς δολιεύονται ἐπίσης αἰσχρῶς ὡς καὶ ἐμὲ
αὐτόν; Δὲν στοχάζεσθε, ὅτι ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζημιώσῃ 5 μέραις κο-
σκινίζει; καὶ ὅτι διαβολομαζώματα, ἀνεμοσκορπισμάτα;

Ἀλλ' ἐπειδὴ σᾶς ἐπονοκεφάλησα ἄρκετὰ, Σ. νενέ μου, καὶ σᾶς ἐσύγ-
χισα οὐκ ὀλίγον πάλιν χωρὶς νὰ τὸ θέλω, σᾶς ζητῶ μυριάκις συγγνώ-
μην διὰ τοῦτο ἐκ νέου καὶ σᾶς ἀναγγέλλω, ὅτι ἀπεφάσισα, ἂν εἶναι θέ-
λημα θεοῦ, νὰ μεταβῶ προσεγῶ; ἐκεῖ παρ' οὗτον διὰ νὰ φιλήσω τὸ χερί
σας, νὰ λάβω τὴν εὐχὴν σας καὶ τὴν συγχώρησιν σας, καὶ νὰ ἀποθάνω ἐν
μέσῳ τῆς οἰκογενείας μου καὶ τῆς πατρίδος μου, αἱ ὁποῖαι μὲ ἐπότισαν
ἤδη μὲ τόσα ποτήρια πικρίας.

Δὲν ἀντέχω πλέον εἰς τὰ ξένα, νενέ μου, καὶ εἰς τὰς ἐδῶ παντοσι-
δεῖς κακουχίας καὶ στερήσεις, καὶ ἔχω ὑπὲρ ποτε ἀνάγκην τῆς μητρι-
κῆς στοργῆς καὶ περιθάλψεως σας, διὰ νὰ ἀναλάβῃ ὀλίγον ἢ δεινῶς πα-
θοῦσα υἱεῖά μου ἐδῶ ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς, ἀπὸ τὸ βαροκόκκαλο καὶ ἀπὸ
τὰ ἄλλα γνωστὰ σᾶς βάσανά μου. Ἐπομένως ἐλπίζω καὶ ἡ εὐγενεῖα
σας, ὡς καλὴ μητέρα καὶ εὐσεβὴς χριστιανὴ νὰ παραβλέψετε τὰς ἀκου-
σίας ἐλλείψεις μου, αἵτινες εἶναι φυσικαὶ συνέπειαι τῶν ἀπεριγράπτων
δεινῶν μου, νὰ μὲ δεχθῆτε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ νὰ μὲ προστατεύ-
σετε κατὰ πάσης νέας ἐπιβουλῆς τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας μου, ἣν
ἤθελον τολμήσει πάλιν νὰ μηχανευθῶσιν ἐναντίον μου οἱ συγγενεῖς μου
καὶ ξένοι. Καθὼς σᾶς ἐμήνυσα καὶ πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος διὰ τῶν καλλί-
στων καὶ πολυτίμων μας φίλων Τιγκήρογλου μετὰ θεὸν ἐμπιστεύομαι εἰς
τὰ χερίά σας, Σ. νενέ μου, καὶ ἐλπίζω ἡ ἀπόφασίς μου αὕτη νὰ σᾶς
εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ συντελέσῃ κατόπιν καὶ εἰς τὴν συμφιλίωσίν μου
μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου, ἀφοῦ ὅμως μὲ ἀποδώσουν τὴν περιουσίαν μου.
Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐξορκισάτέ τους, Νενέ μου, νὰ μὲ προφθάσουν ἐδῶ
ὅσον τάχιον περὶ τὰς 200 ἢ καὶ τὰς 400 τοῦλάχιστον λίρας ἀπέναντι
τῶν περυσινῶν καὶ τῶν ἐφεταινῶν εἰσοδημάτων τῶν τσιφλικίων μου,
διὰ νὰ πληρώσω τὰ πρὸ 4 ἐτῶν ἐδῶ χρεὴ μου εἰς τοὺς ἰατροὺς μου

καὶ ἄλλους, διὰ τὰ ἀπαντήσω τὰ ἐξοδά μου, τὰ ὁδοιπορικά μου κτλ.

Στείλατέ με καὶ ἡ εὐγενεία σας, νενέ μου, ὅτι ἂν δυνηθῇτε εἰς χρήματα καὶ τσεβαερικά, ἂν τυχὸν σὰς δίδουν τὴν ἄδειαν ὁ Σταυράκης, ὁ Γιωργος καὶ Σα, οἱ ὁποῖαι καὶ θέλουν νὰ τὰ φάγουν ὅλα, διὸ καὶ δὲν σὰς ἀφίνουν τόσα χρόνια νὰ μὲ δώσετε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μὲ ἀνήκει. Εὐχόμαι ὁμῶς ἐπὶ τέλους νὰ τοὺς μουντσώσετε, νὰ τοὺς στείλετε στοῦ διαβόλου τὴν μάνα, νὰ τοὺς ἀποδεξέτε ὅτι δὲν θὰ σὰς σέρνουν αἰωνίως ἀπὸ τὴν μύτη, καὶ δὲν θὰ σὰς μεταχειρίζωνται ὡς τυφλὸν ὄργανον διὰ νὰ ξεγυμνῶνουν τὰ ἀδελφιά των καὶ διὰ νὰ ἀτιμᾶζουν τὴν μνήμην τοῦ μακαρίτου πατρός των, οὐτίνος καὶ ἄς ἔχουν αἰωνίως τὴν κατάραν, ἐὰν δὲν ἐπανέλθουν εἰς χριστιανικώτερα, ἀδελφικώτερα καὶ τιμιώτερα πρὸς με αἰσθήματα. Ἐνεργήσατε ἐπὶ τέλους, παρακαλῶ Σ. νενέ μου, τὰ εἰκότα καὶ παρὰ τῇ Γ. Πύλῃ, ὅπως μοὶ δοθῇ ἡ ἄδεια νὰ ἐπανέλθω ἐκεῖ ὅσον τάχιον, καθὼς καὶ πᾶσα ἀσφάλεια περὶ τῆς ζωῆς μου. Ἐξόριστος καὶ ἀντάρτης δὲν ἤμην ποτέ, ἀλλ' ὁ ἴδιος ἀνεχώρησα ἐκεῖθεν τὸ 1874 διὰ λόγους ὑγείας καὶ ἄλλους, τοὺς ὁποῖους ἐξέθεσα δημοσίᾳ, ἐὰν δὲ μὲ διέφυγον εἰς τὰ συγγράμματά μου καὶ τινὰ πικρά μὲν ἀλλὰ δίκαια παράπονα κατὰ τῶν κρατούντων, τῶν συγγενῶν μου καὶ ξένων, ἃς τὰ παραβλέψωσι πάντες μετ' ἐπιεικειᾶς, καθότι ἀσθενῆς καὶ ὁδοιπόρος ἀμαρτίαν οὐκ ἔχει καὶ «οὐδεὶς ἀναμάρτητος».

Καταφιλιῶ ὅθεν τὰς χεῖράς σας, Σ. μου μῆτερ, ἐξαίτουμαι τὰς εὐχάς σας ὡς καὶ τὴν συγγνώμην σας ἐν νεῷ καὶ παρακαλῶ τὸν πανάγαθον θεὸν νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ σὰς ἀπολαύσω ὅσον οὕπω. Διατελῶ δὲ μετὰ τοῦ ἀνήκοντος σεβασμοῦ.

Ὁ ἀφρωσιωμένος εὐπειθεστάτος καὶ ἀπαρηγόρητος υἱός σας

Δ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Ἀγαπητέ μοι Δημήτρη.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν σου καὶ ἐλυπήθην ἐξ ὅλης ψυχῆς ἐπειδὴ ὑποφέρεις καὶ θέλεις νὰ ἔλθῃς, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἐπειδὴ δὲν ἤμποροῦμεν νὰ συμφωνήσωμεν. Ἄν εἶναι νὰ ζήσω ἀκόμη ἓνα δύο χρόνια θὰ μὲ ποθάνῃς. Μάθε προσέτι ὅτι ἂν τυχὸν καὶ ἔλθῃς ἐγὼ δὲν σὲ δέχομαι μὲ κανένα τρόπον καὶ θὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Μὲ λέγεις νὰ φροντίζω περὶ σοῦ· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἤδη τὰ μέσα ἐπειδὴ οὔτε μισθὸν ἔχω, τὰ δὲ χρήματα τὰ ὅποια εἶχα εἰς τὴν Μπάνκαν τὰ ἔφαγα. Τὰ σάλια τὰ διαμαντικὰ καὶ τὰ ἀσημικὰ τὰ ὅποια μὲ λέγεις ὅτι εἶναι τοῦ μακαρίτου ἀνδρός μου, ἔχεις μεγάλο λάθος ἐπειδὴ μὲ τὰ χάρισε καὶ εἶναι ἰδικά μου, ὅθεν δὲν χαίρεις τὸ δικαίωμα νὰ μὲ αἰτεῖς τί τὰ ἔκαμα.

Σὺ εἶσαι ὁ πλέον ἄδικος καὶ ἀσυνείδητος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ ὅχι οἱ ἀδελφοί σου. Ὁ Σταυράκης, τὸν ὁποῖον λέγεις ἄδικον καὶ ἐξυβρίζεις καὶ κατατρέχεις, ἐδανείσθη ὀκτακοσίας λίρας Ὁθωμανικὰς, ὅπως σὲ κυτάξῃ ὅταν ἔπαθες τὰ μάτια σου, μὲ εἴκοσι ἰατροὺς καὶ σὲ εἶχεν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, αὕτῃ εἶναι ἡ ἀδικία του ;

Ὁ, τι μερίδιον καὶ ἂν ἔχῃς ἀπὸ τὰ τσιφλίκια σὲ τὰ στέλουν. Δύο χρόνια τὸ τσιφλίκι δὲν ἔδωσεν ὀβολόν, μάλιστα τὸ τσιφλίκι ἐχρεώθη εἰς ἐβδομήκοντα χιλιάδας γρόσια.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἔδωκεν ἑκατὸν ἐξήκοντα λιρ. ὀθωμανικὰς εἰσόδημα καὶ τὸ ἀνάλογόν σου δηλ. τεσσαράκοντα λίρας σὲ τὰς ἔστειλε ὁ Σταυράκης. Καὶ ὅταν πωλήσουν ἄχυρον ἢ ἄλλο τι σὲ στέλνουν τὸ ἀνάλογόν σου. Σὺ τοὺς ἀδίκησες καὶ ὄχι ἐκεῖνοι. Τὰ πατρικά σου πράγματα ὅταν ἐπωλήθησαν ἦσο παρὼν σὺ ὁ ἴδιος ἐδιόρισες τοὺς ἐπιτρόπους Πουζίκ ἐφένδη, Σισμάνογλου καὶ Πασπαλλήν. Σὺ δὲν ἀγόρασες τὰ καλλίτερα πράγματα; σὺ ἦσο ἡ αἰτία ὅπου ἐπωλήθη τόσον φθινὰ τὸ σπίτι, εἶναι ἰδική σου ἀμαρτία καὶ ἀθεοφοβία, ἐνῷ τὰ κάμνεις σὺ, νὰ τὰ ἀρνήσαι καὶ νὰ λέγῃς ὅτι τὰ ἔκαμαν ἄλλοι.

Ἦδη εἶναι τέσσαρα χρόνια ὅπου μᾶς βρίζεις, καὶ θέλεις νὰ καταστρέψῃς τὰ ἀδελφιά σου· μὲ ταῖς φυλλάδαῖς καὶ βιβλία σου ἔκαμες τὴν ὑπόληψίν μας ἐνὸς ἄσπρου. Τώρα λοιπὸν ὕστερον ἀπὸ τόσας ὕβρεις καὶ ἀδικίας, ἃς μᾶς ἔκαμες πῶς τολμᾷς νὰ ἔλθῃς νὰ κατοικήσῃς μαζί μας; Μὲ τί πρόσωπο, ἄδικε ἄνθρωπε, ἀθεόφοβε, θὰ παρουσιάσῃς ἔμπροσθέν μας; Ἐγὼ δὲν σὲ θέλω μὲ κανένα τρόπον· νὰ μὴ φοιμήσῃς καὶ ἔλθῃς, διατί θὰ φύγω εὐθὺς νὰ πάω νὰ ζήσω μακρὰν μόνῃ μου εἰς ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὸ ἀμπέλι μόνον χίλια γρόσια τὸ χρόνο πέρνομαι, τὸ δὲ ἀνάλογόν σου σὲ τὸ στέλνουν· ῥῶτα καὶ νὰ μάθῃς, ἐπειδὴ σὺ εἶσαι ἄδικος καὶ δὲν πιστεύεις κανένα, εἶσαι ἀπίστευτος Θωμᾶς. Ὅκτὼ χρόνια ὁ Μήλιος ὁ Χαρθάτης εἶχε τὸ ἀμπέλι, καὶ δὲν μᾶς ἔδινε τίποτε, μόλις δύο χρόνια εἶναι ποῦ τὸ πήραμε καὶ τὸ νοικιάσαμεν. Ἀπὸ ποῦ πέρνομεν τὰς δέκα πέντε χιλιάδας λίρας ὀθ. κακοῦργε; ἀπὸ τὸ τσιφλίκι καὶ ἀμπέλι· δὲν φοβᾷσαι τὸν θεόν, ἄδικε ἄνθρωπε καὶ ἀσυνείδητε; Ποῖα εἶναι τὰ ἄλλα εἰσοδήματα; Ἄλλο ἀπὸ τσιφλίκι καὶ ἀμπέλι ἔχομεν; ὅσα γράφεις εἶναι ὅλα ψεύματα, κακοῦργε ἄνθρωπε καὶ ἄδικε.

Ἦδη δὲν ἔχω νὰ σὲ στείλω τίποτε. Μετὰ τὸν θάνατόν μου ὅτι ἔχω θὰ τὰ μαιρασθῇτε ὅλοι σας. Ἐγὼ πάσχω καὶ δὲν ἡμπορῶ νὰ περπατήσω οὔτε μέσα εἰς τὸν ὄνταν· πῶς θέλεις νὰ ἔχω καὶ σὲ, νὰ σὲ κυτάζω, νὰ γνοιαστῶ. Τὸ πάθος τοῦτο εἶναι ἀνίατον καὶ θὰ τὸ ἔχω μέχρι θανάτου. Εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ ἔχω μίαν γυκαῖκα διὰ νὰ μὲ ντατεύῃ.

Ὁ θεὸς νὰ μὴ με ἀξιώσῃ νὰ σὲ ἀπολαύσω εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, εἰς τὴν ἀναζωὴν νὰ μὲ ἀπολαύσῃς. Σὺ ἀφ' ὅτου ἀπεβίωσεν ὁ μακαρίτης πατήρ σου μὲ ἐξυβρίζεις καὶ μὲ κατέστρεψες καὶ μὲ ἔκαμες δεστάνι ὡς καὶ τὰ ἀδελφιά σου, τώρα λοιπὸν ὀροσίζω καὶ ἐγὼ τὴν γλῶσσάν μου.

Κωνσταντινούπολις (Νεοχώριον) τῇ 2) 14 Ἰουνίου 1878·

καὶ μένω ἡ μήτηρ σου Μαρίδρα Ἀριστάρχη.

Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς μητρός μου εἰς τὴν ἀνωθι ἐπιστολὴν μου πᾶς τις δύναται νὰ πεισθῇ, ὅτι αὕτη καὶ οἱ ἄγοντες καὶ φέροντες αὐτὴν ἀδελφοί μου εἶναι οἱ πρωταίτιοι ὅλων τῶν δυστυχημάτων μου· διὸ καὶ ἔχοντες φρικτὰς τύψεις συνειδότος, καταφεύγουν εἰς ἀγενεῖς ὕβρεις εἰς μοχθηρὰς διαβολὰς καὶ εἰς ἀσυγχωρήτους παραμορφώσεις τῆς ἀληθείας. «Φωνάζει ὁ κλέφτης, διὰ νὰ φύγῃ ὁ νοικοκύρης». Ἀφίνω εἰς τοὺς ἀμερολήπτους κριτὰς ν' ἀποφανθῶσιν, ἐὰν ἡ μήτηρ μου ἀντεπεκρίθη ὡς εἶδει εἰς τὰ λίαν χριστιανικὰ καὶ υἱικὰ αἰσθήματα, ἅπερ τῇ ἐξέφρασα τῇ 9ῃ Μαΐου ἔ. ἐ., καὶ ἂν ἡ ἀπάντησίς της δὲν ἐμφαίνει καρδίαν Γαίνης μᾶλλον ἢ μητρός καὶ δὲν ἀρμύζει οὕτως εἰπεῖν εἰς μητριαν, ἀπολέσασαν πᾶν αἶσθημα φιλοστοργίας, θεογνωσίας, αἰδοῦς καὶ εὐσημοσύνης. Ἐνῷ ἐγὼ π. χ. τὴν ἐξώρκιζα νὰ μὲ συγχωρήσῃ, νὰ μὲ ἐλεήσῃ νὰ μὲ λυπηθῇ καὶ νὰ μὲ δεχθῇ αὐθις εἰς τὰς μητρικὰς της ἀγκάλας· διότι, ὡς τῇ ἔλεγον, ἤθελον ν' ἀποθάνω ἐν μέσῳ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων μου, ἐνῷ τῇ προσέθετα, ὅτι παρακαλῶ τὸν θεὸν νὰ τὴν ἀπολαύσω ὅσον τάχιον, καὶ νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ συμφιλιωθῶ ἡθαυπηθὼν καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου κτλ. ἐνῷ τέλος πάντων τὴν ἐξώρκιζα νὰ ὁμολογήσῃ ἐπὶ τοῦ ἁγ. Εὐαγγελίου, ἂν ὅλα τὰ γραφόμενα καὶ λεγόμενά μου περὶ αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν οἰκείων μου δὲν ἦσαν ἡ καθαυτὰ ἀλήθεια. ἐκείνη ἐλλείψει σοβαρῶν καὶ ἀκαταμάχητων ἐπιχειρημάτων μὲ ὑβρίζει, μὲ συκοφαντεῖ καὶ προσβάλλει διὰ τοῦ πλέον ἀθεμίτου τρόπου, θέλουσα οὕτω πως ν' ἀποτελειώσῃ τὸ θῦμα τῶν προσφιλῶν υἱῶν της, τολμᾷ δὲ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι εὐχεται νυγημερὸν εἰς τὸν ὕψιστον, ὅπως μὴ με ἀπολαύσῃ ποτὲ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ δὲν ἐντρέπεται νὰ μὲ γράψῃ, ὅτι ἐὰν μεταβῶ προσεχῶς εἰς Κωνσταντινουπόλιν παρ' αὐτῇ, ἐκείνη θὰ ξεπορτίσῃ διὰ τῆς ἄλλης θύρας καὶ θὰ ἀφήσῃ τὸν ἀόμματος υἱὸν της τὸν πνέοντα τὰ λοισθία καὶ τὸν ἐπανακάπτοντα εἰς τὰ ἴδια μετὰ 4 ἐτῶν ἀποδημίαν καὶ ἀπερίγραπτον κακουχίαν, διὰ νὰ τὸν φάγουν τὰ σκυλιὰ τοῦ δρόμου. Ἰδοὺ ἡτέρα, ἰδοὺ μάλαμμα! Ὅσοι ἀμφιβάλλουν εἰσέτι περὶ τῆς τερατώδους συμπεριφορᾶς τῆς οἰκογενείας μου πρὸς με, ἃς ἐνδιδώσουν εἰς τὴν πραγματικότητά καὶ ἃς μὴ λέγουν τοῦ λοιποῦ ἄλλ' ἄντ' ἄλλων, ἐὰν σέβωνται ποσῶς ἑαυτούς. Ἡ καλοκάγαθος μήτηρ μου μὲ ἀποκαλεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις κατ' εἰσήγησιν βεβαίως τοῦ Σταυράκη, τοῦ Γεώργιου καὶ Σας κακοῦργον καὶ ἀσυνείδητον· ὡς φαίνεται εἰς τὸ χωρίον τῶν τεράτων τούτων κακοῦργοι καὶ ἀσυνείδητοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δολοφονοῦνται, δηλητηριάζονται, ἀποτυφλώνονται καὶ ἀπογυμνώνονται ὑπὸ τῶν οἰκείων των, οὐχὶ δὲ οἱ διαπράττοντες τὰ ἀθεμιτοῦργήματα ταῦτα. Ἔστω καὶ τότε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ εἴθε ὁ πανάγαθος θεὸς νὰ μοὶ διδῇ ὑπομονήν, διὰ νὰ πῶ μέχρι τέλους τὸ ποτήριον τοῦτο τῆς πικρίας· εἴθε προσέτι ὁ ὕψιστος νὰ φωτίσῃ εἰς τὸ καλὸν τὴν φρενοβλαβῆ ταύτην καὶ ἀντιχριστιανικὴν μητέρα καὶ νὰ φέρῃ εἰς θεοφοβίαν τὰ μυριάκις ἄξια ἀγχόνης ἀδελφιά μου. Γένοιτο! Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ μου ἐγράφη τῇ 9 Μαΐου ἔ. ἐ. καὶ ἡ ἀπάντησις τῆς μητρός μου τῇ 2 Ἰουνίου ἔ. ἐ, ἥτοι μεθ' ἑνὸς μηνὸς σχεδὸν παρέλευσιν, ἐνῷ δὲ ἐν αὐτῇ

ῥητῶς μοι ἔλεγεν, ὅτι πάσχει ὀλίγον ἀλλ' οὐχὶ βαρέως ἐκ χρονικοῦ νοσήματος καὶ ὅτι ἤλπιζε νὰ ζήσῃ ἀκόμη μερικὰ χρόνια, οἱ ἀθεόφοβοι ἀδελφοί μου διέδωκαν ἐδῶ τε καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπως ἀπολογηθῶσι καὶ με συκοφαντήσωσιν ἐκ νέου, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολή μου ὀλίγου δεῖν προὔκλειε τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, ἥτις μεγάλως λυπηθεῖσα ἐκ ταύτης, ἡσθένησε δῆθεν βαρέως ἐκ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Δὲν ἄρνούμαι ποσῶς τὴν ἀσθένειαν τῆς μητρός μου· διότι αὕτη ὡς ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς ὅλας τὰς ἀλλαγὰς καὶ ἐπηρεάς τῆς ἀτμοσφαίρας τοῦθ' ὅπερ ὅμως ἄρνούμαι μετ' ἀγανακτικῆς, εἶναι ὅτι ἐγὼ, ἔστω καὶ ἐμμέσως, ἐγενόμην κάπως αἷτιος αὐτῆς, ἐνῷ ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς της ἐξάγεται σαφῶς τὸ ἐναντίον. Μήτηρ πνέουσα τὰ λοιπὰ, δὲν ἤθελε δυναθῇ βεβαίως νὰ ἐκτοξεύσῃ τοιοῦτον ὑβρεολόγιον κατὰ τοῦ πολυπαθοῦς υἱοῦ της, ὃν καὶ αὐταὶ αἱ πέτραι ἤθελον ἀκούῃ λυπηθῇ. Μολαταῦτα ὁ ἀδ. μου Σταυράκης εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ γράψῃ τοῦτο ῥητῶς σὺν ἄλλαις πολλαῖς φλυαρίαις τῷ Σ. Ἐπισκόπῳ Φωκίδος Κ. Δανὶδ τῇ Ἱουνίου ἔ. ἔ. Ἡ δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ αὐτοῦ μηνὸς διελθούσα ἐντεύθεν κακεντρεγῆς ἀδελφῇ μου Ταρσίτσα Ἀλεστορίδου μετὰ τοῦ ξρισθλίου συζύγου της, μεθ' οὗ καὶ μετέβη ἐκ Κερκύρας εἰς Κωνσταντινουπόλιν πρὸς σωτηρίαν δῆθεν τῆς πασχούσης μητρός της, εἶπε τῇ ἐξαδέλφῃ της Κ. Τ. Ν. Γ. Ἀναστασιάδου, ὅτι, ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, ἀπέθνησκεν ἡ μήτηρ μου, θὰ ἤμην ἐγὼ ὁ αἷτιος τούτου. Αὐτὸ τοῦτο, δὲν ἀμφοιβάλλω, καὶ ὁ μασκαρῆς Ἀλεστορίδης θὰ ἐπατέλαθε τῷ φωτιάδῃ βέη, παρ' οὗ αἵφνης καὶ τυχαίως πῶς ἔμαθα, ὅτι ἡ μήτηρ μου ψυχμαχεῖ, ὅτε μετέβη παρ' αὐτῇ, ἵνα μάθω, ἂν ἔλαβε τυγὼν καμμίαν ἀπάντησιν τοῦ Μ. Βεζίρου εἰς τὴν ἀναφοράν μου, περὶ ἧς ἄνω ἐρεθίσθην. Διὰ νὰ κατανοήσῃ δὲ κάλλιον τὸ δημόσιον, ὁποῖους προκομμένους συγγενεῖς ἔχω, ἅς μάθῃ μετὰ φρίκης, ὅτι ἡ μνησθεῖσα ἀδελφῇ μου Ταρσίτσα δὲν διεκρίθη καὶ νὰ μὲ ἐπισκερθῇ ἐπὶ μία, σιγὴν κατὰ τὴν ἐντεύθεν διάβασιν της οὐδὲ νὰ μὰ μοι μηνύσῃ καὶ τὸν ὑποτιθέμενον κίνδυνον, ὃν διέτρεχε δῆθεν ἡ μήτηρ μου, ὅπως λάβω καὶ ἐν ἀνάγκῃ τὰ μέτρα μου. Ἡ μόνη της φροντίς δὲ ἦτο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἄτμοπλοίου, καὶ τοὶ πάσχουσα ὀλίγον, φαίνεται, νὰ μεταβῇ παρὰ τῇ κ. Τ. Ἀναστασιάδου, ὅπως μὲ διαβάλλῃ αἰσχροῶς καὶ ἀγενῶς, προτρέψασα τὸν ἄτιμον σύζυγόν της νὰ πράξῃ καὶ ἐκεῖνος τὸ αὐτὸ παρὰ τῇ πρεσβείᾳ καὶ ἀλλαγῷ, μὴ χειρότερα!

Φίλτατέ μοι ἐξαδέλφε, Ἐν Κων(πόλει τῇ 17 10bris 1874.

Ἔλαβον τὴν ὑπὸ ἡμερημην' ἂν 4 ἱσταμένου ἐπιστολήν σου καὶ σὲ εὐχαριστῶ ἐκ μέσης ψυχῆς διὰ τὰ συγχαρητήριά σου ἐπὶ τῷ διορισμῷ μου εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ τύπου καὶ τῷ προέμβασμῷ μου εἰς τὸν πολιτικὸν βαθμὸν Μουεμάτζ. Τὰ συγχαρητήρια ταῦτα τοσούτῳ μάλλον μὲ εὐχαρίστησαν, καθ' ὅσον γνωρίζω καλῶς τὸ εἰλικρινὲς αὐτῶν καὶ τὴν πρὸς ἐνὲ ἀγάπην σου. Ἐπίσης δὲ τὰ μάλα εὐχαριστήτην ἀναγνοῦς ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου τοὺς εὐστόχους ἐκείνους χαριεντισμοὺς, ἐφ' οἷς πάντοτε διεκρίθης καὶ οὔτινες οὐδὲ.

λως προσκρούουσιν εἰς τὴν γυάκην ἐπισκόπου τιτουλαρίου πάσης ξη-
ροκαμπίας· διεκοίνωσα δὲ αὐτοὺς καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους, συγγενεῖς τε
καὶ φίλους, οἱ ὅποιοι ὑπὸ ὄντως Ὀμηρικῷ γέλωτος κυριευθέντες, ἐξέφρα-
σάν μοι τὴν ἑαυτῶν χαρὰν, ὅτι ἐκ τοιούτου ὕψους πληροφοροῦνται τὰ τῆς
προσφιλοῦς ὑγείας σου καλῶς βαίνοντα. Σφόδρα ὁμῶς λυποῦμαι, φίλτατε,
ὅτι δὲν εἶμι εἰς θέσιν νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἐφημε-
ρίδων καὶ φυλλαδίων, ὧν ἔχει ἀνάγκην, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι
ταῦτα δὲν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν. Ἀνέγνωσα μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν εἰς
τὴν *Bucartida* ἀπάντησίν σου, ἀλλ' ἐπίτρεψίν μοι νὰ ἀποδοκιμώσω μετὰ
τῆς συνήθους μου πρὸς σὲ εἰλικρινείας ὅσα ἐν ἄλλῃ ἐφημερίδι ἐδημοσίευσας,
μάλιστα δὲ τὰ ἀφορώντα τὸν ἀδελφόν σου, αἵτινα καὶ μεγάλην ἐπισύρρουσι
μομφὴν κατὰ τῆς οἰκογενείας σας καὶ πολλοὺς εὖρον ἐνταυθὰ τε καὶ ἄλ-
λαχοῦ τοὺς ἐπικριτάς. Πρὸς τοῦτοις διατί μοὶ γράφεις τόσα κατὰ τοῦ ἐξα-
δέλφου μας Μανωλάκη, ὅστις τόσον σὲ ἐφρόντισε καὶ περιέθληψε κατὰ τὴν
τελευταίαν θ. ινὴν ἀσθένειάν σου; Μὴ θελήσης, φίλτατε, κατηγορῶν αὐτὸν
ἐλοφῶς, νὰ βλαψῇ ἥθικῶς ὁμογενὴ καὶ συγγενὴ, ὅστις δὲν κέκτηται εἰμὴ
κεφαλαιὰ τίνα ἀγαθότητος καὶ ζήλου.

Ὁ ὑπεράγαθὸν σε ἐξάδελφος

Κ ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ.

Ἐκ τῶν γραφομένων τοῦ Κωνστ. Καλλιτιάδου τῷ 1874 καταφίνεται
πρῶτον ὅποια εἰλικρινῇ αἰσθημάτων ἀδελφικῆς ἀγάπης ἔτρεφον πάντοτε
πρὸς αὐτόν, καὶ δεύτερον, τίνι τρόπῳ ἤρχισεν ἕκτοτε νὰ συνη-
γορῇ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τοῦ Μανωλάκη (Καμάρα) ἥτοι τῶν δύο
κυριωτέρων πρωτοεργῶν τοῦ ὁλέθρου μου, τοὺς ὁποίους ἡ πανευγενεία
τοῦ θεωρεῖ ἀξίους, ἵνα καταταχθῶσιν, μετὰ τῶν Ἀγίων. «Δάσκαλε, ποῦ
δίδασκες καὶ νόμον δὲν ἐκράτεις». Ἐλησπόνθησες, φαίνεται, κύρ Καλ-
λιάδη, ὅτι τῷ 1872 καὶ μέχρι τῆς 17 Σεπτ. 1874, ὅτε μὲ ἀπεχαιρέ-
τησας ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἀναχωροῦντα δι' Ἀθήνας, σὺ ὑπὲρ πάντα ἄλ-
λον διεργήγουνες τὰ ἱμάτιά σου κατὰ τοῦ ἀδελ. μου Σταυράκη,
ὃν καὶ ἐστιγμάτιζες ὡς καταπροδώσαντα τὰ ἐθνικὰ συμφέρον-
τα εἰς τὸ βουλγαρικὸν καὶ τὸ Ἀθωνικὸν ζήτημα. Ἐν τῷ μεταξὺ-
ταύτῳ, φαίνεται, ἐμεσολάβησε καμμία φιλοδοξία ἢ σύστασις πρὸς τοὺς
κρατοῦντας ὑπὲρ σοῦ τοῦ ἀρχοντος Μ. Λογοθέτου, διὸ καὶ γύρισες τὸ
φύλλο τόσον ἀναιδῶς, καθὼς ἄνθρωπος τοῦ παρὰ καὶ τοῦ συμφέροντος.

Ὅσον δὲ διὰ τὰ ἡθικὰ κεφάλαια τοῦ Μανωλάκη, τὰ ὅποια μὲ κο-
πανίζεις, σὲ παραπέμπω αὐθις εἰς τὸν θεῖόν του Κ. Π. Καμάραν, ὅστις
τὸν ἀπέβαλε διὰ τὰς πολλὰς του καταχρήσεις ὡς καὶ εἰς ὅλους τοὺς
τραπεζίτας τοῦ Γαλατᾶ, οἵτινες ἕνεκα τούτου δὲν ᾔθελήσαν ποτε νὰ
τὸν παραλάβουν μετὰ τῶν ὑπαλληλίσκων των· διὸ καὶ ἐκυλίστο πάντοτε
ἄεργος ἐπὶ τόσα ἔτη εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Καράκιοι. Ἐὰν δὲ ὁ ἐντιμος
Κ. Δ. Ξένης δὲν κατέταττε τὸν εὐνοούμενόν σου μετὰ τῶν χαφιέ με-
μούριδων τοῦ Ἑαπτιῆ, ὧν, ὡς πασίγνωστον, ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς *Bucari-
tides* ἦτο εἰς τῶν ἀρχηγῶν, θὰ ἀπέθνησκε βεβαίως ἐκ πείνης μέχρι

τοῦδε. Περὶ δὲ τῆς ἀφοσιώσεως, μεθ' ἧς διήθεν μὲ ἐνοσῆλευσεν ὁ Μ. Καμάρας, μάθε, ταρτοῦφε, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ εὐρὼν, ὁ συστήσας καὶ ὁ δωροδοκήσας τὸν ἄτιμον Hagel ἐκ μέρους τοῦ Σταυράκη καὶ Σας, ὅπως μὲ ἀποτυφλώσῃ διὰ τῆς ἀτροπίνης, ἣν καὶ ἐκράτει νυχθημερόν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Ἐπὶ τούτῳ δὲ εἶχε κάθε ἐσπέρας μυστικὰς συνεντεύξεις μέχρι τοῦ μεσονυκτίου μετὰ τοῦ ῥηθέντος τσαρλατάνου, ὅτε μὲν ἀλλαχοῦ, ὅτε δὲ εἰς τοῦ καλλίστου ἱατροῦ Κ. Μοντζέρη ὅπου ὁ Μ. Καμάρας ἔκαμε τὴν αὐλὴν εἰς τὴν Ἰδαν του, ἣν καὶ ἐπὶ τέλους ἐπῆρε τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη, ὅστις καὶ τὸν ἐπροίκισεν ἀπὸ τὴν ῥάχιν μου, ὅπως τὸν ἀνταμείψῃ, διότι συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐξόντωσίν μου. Ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις οἱ τίτλοι τῆς εὐγνωμοσύνης, οὓς ἔχω πρὸς τὸν τέως μυστικὸν ἀπεσταλμένον σου εἰς Ἀθήνας, ὅπου τὸ 1872 πρὸς αἴσχος τοῦ γένους καὶ τῆς ἐκκλησίας παρεκίνησες τοὺς ἀοιδίμους, Ἀθινῶν τὸν ε' καὶ Λυκοῦργον Σύρου καὶ Γήνου νὰ τὸν ἀποστείλῃσι μὲ ἑκτατὸν δῆθεν ἀποστολὴν, ἣν πάραυτα ἐγνώριζε καὶ ὁ Καφενὲς, ὥστε νὰ μὴ εἴμεθα ἀρκετὰ γελοιοὶ ἀνευ τούτου. Ἐμνηχανεύθης δὲ τοῦτο, κύρ Καλλιᾶδῃ, ὅπως φλεβοτομήσῃς ἐκ νέου τὸ ποτρίαρχικὸν ταμεῖον μὲ μερικὰς ἑκατοντάδας λίρων καὶ τὰς μοιράσῃς μετὰ τοῦ Μ. Καμάρα, περὶ οὗ ἄλλως καὶ τὸ ἐν Ἀνδριανουπόλει προξενικὸν σῶμα ὡς καὶ ἡ ἐνταῦθα κοινωνία δύνανται ἐν ἀνάγκῃ νὰ σοι δώσουν τὰς χειρίστας πληροφορίας.

Σὲ εὐχουμε ἐκ ψυχῆς δημητράκη μου πεδὶ μου πρότον ἐροτὸ τὴν καλὴν ἰγίαν σου καὶ δεῦτερον σὲ φανερόνο, ὅτι ἡμεθεα καλὰ ἐγὼ δὲν ἤμπορὸ νὰ σὲ ξεχάσω ἰδιακόπως σὲ ἐνθυμούμε. ἦλθε ἡ βαλὸν εἶναι ὀλίγον καλῆτερα ὅχι ὅμως ἐντελὸς καλὰ θεὸ νὰ καθίσῃ ἐδὸ ἕως ἑνὸς μίαν καὶ ἔπιτα, θεὸ νὰ πιγένη εἰς τὸ κατήκισον ὁ θεὸς νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ γίνη ἐντελὸς καλὰ, ἐσὲ πῶς σὲ ἐδέχθη ὁ θείου με εὐχαρήστησιν ἢ μὲ δυσἀρέσκιαν. νὰ τὸν πολητέβες ὅσον ἤμπορὴς νὰ τὸν ἀκούς ὅτι σὲ λέγει τι νὰ γίνη ὑπομονὴ πρέπει νὰ ἔγῃς καὶ ὁ ἅγιος θεὸς θεὸ νὰ τὰ κάμῃ ὅλα καλὰ τὸ κλίμα πῶς σὲ ἦλθε, ἐδὸ ἄρχισαν ὅλα τὰ κιοτζίνα νὰ φεύγουν ἔμειναν ἀκόμη τὰ ἦμισα καὶ ἐκίνα θεὸ νὰ φέγουν. ἡ ἄνα θεὸ νὰ πιγένη ὀγλήγορα εἰς τὴν θεσσαλονίκην.

καὶ μένο ἡ φιλόστοργος μήτηρ σου ΜΑΡΙΟΡΑ ΑΡΙΣΤΑΡΧΗ.

16 Ὀκτωβρίου 1867.

Φίλιππε ἀρεψιέ!

Τὴν 12 Δεκεμβρίου.

Ἐνόμιζον ὅτι αἱ ληρθεῖσαι παρ' ὑμῶν δέκα λίρες συνεψηφίσθησαν ἄλλοτε μὲ ἄλλας τόσας ἅς ἐλάβετε παρὰ τῆς Εὐρυδίκης, διὰ τοῦτο καὶ δὲν σὰς ἐζήτησα καὶ συγγνώμην διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς πληρωμῆς.

Ὅπως δὴποτε δὲ οὐχὶ ἐκ κακῆς θελήσεως ἀλλ' ἐν ἀμνηχανίᾳ εὐρισκόμενος καὶ σήμερον νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας ἐκφραζομένην ἐπιθυμίαν, καὶ τοι ὑπερπλουτήσας μὲ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν καθυστερουμένων μισθοδοσιῶν μου ἀναβαινουσῶν εἰς διακοσίας λίρας, ὡς

καλῶς ἐλογαριάζατε, τὰς ὁποίας ὅμως ἐγὼ δὲν ἔλαβον εἰσέτι ὁλοτε-
λῶς· ἔρχονται ὅθεν νὰ σᾶς παρακλήσω ν' ἀναβάλλετε τὰς ἀξιώσεις
σας εἰς ἀρμυδιωτέραν τινὰ εὐκαιρίαν καὶ ὑποχρεοῖτε.

Τον ὅλως πρόθυμον ΜΙΑΤΙΑΔΗΝ.

Κων[πόλις τῇ 12] 24 Μαΐου 78.

Εὐγενέστατε Κ. Δημήτριε Ἀριστάρχῃ Βένῃ εἰς Ἀθήνας.

Ἐλαβον τὴν ἀπὸ 8 παρελ. καὶ 1[13] τρ. ἐπιστολὴν σας. Μετέβην
παρὰ τῇ μητρὶ σας τρεῖς καὶ μόλις κατώρθωσα τὴν προπαρελθοῦσαν Κυ-
ριακὴν 30 Ἀπριλίου νὰ τὴν ἴδω.

Ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν σας κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας εἰς τὴν Κυ-
ρίαν μητέρα Σας, ἄνευ τῆς παρουσίας οὐδενός.

Ἡ μήτηρ σας ἐπιμένει λέγουσα, ὅτι δὲν διαθέτει τὸ παραμικρὸν ποσόν,
ὅτι χρεωστοῦν πολλά, καὶ ὅτι αὐτὰς τὰς πέντε λίρας τὰς ὁποίας σᾶς
στέλλει, τὰς εἶχεν ὅπως καμὴ φασεῖματα διὰ τὸν ἑαυτὸν της, ὧν εἶχεν
μεγάλην ἀνάγκην, ἀλλὰ χάριν σας τὰς στέλλει λυπουμένη, ὅτι δὲν
ἔχει περισσότερα νὰ σᾶς δώσῃ. Ἀδύνατος φαίνεται εἰς αὐτὴν ἡ ἐκπλή-
ρωσις τῆς ἀπαιτήσεώς σας, περὶ ἀπαστολῆς κατὰ μῆνα 20—25 λ.
ὅθ. πόθεν λέγει νὰ τὰς περισθῶμεν! Ὅσάκις πωλῶμεν κατὶ τι ἐκ τῶν
προϊόντων τῶν Τσιφλικίων, τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸν Κ. Δημητράκην τὸ
στέλλομεν, πόθεν ὅμως νὰ περισθῶμεν χρήματα ὅπως τακτικῶς τῇ
στεύλλομεν; ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις. Ὅταν πωληθῇ τὸ τσιφλικιον, τότε θὰ
ἡσυχάσῃ καὶ ἐκείνη, διότι θὰ ἀναπνεύσῃ καὶ θὰ τακτοποιηθοῦν αἱ ὑ-
ποθέσεις, ἀλλὰ πῶς νὰ εὑρουν ἀγοραστὰς σήμερον· θὰ προσπαθήσῃ νὰ
σᾶς στέλλῃ χρήματα ὅσάκις διαθέτῃ, ἀλλὰ τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος
εἶναι ἀδύνατον. Σᾶς λυπεῖται παρὰ πολὺ καὶ κλαίει, ἀλλὰ δέν ἔχει. Ὅ-
ταν σᾶς ὑπεσχέθῃ τὰς 300 λίρας σᾶς εἶπεν ὅτι θὰ σᾶς τὰς δώσῃ μὲ
συμφωνίαν νὰ μὴ κατατρέξετε τὰ ἄλλα της τὰ παιδιὰ. Σεῖς μὲ τὰ βι-
βλία τὰ ὁποῖα ἐτυπώσατε, ἂν ᾔσαν ἄλλοι καιροὶ θὰ ἐστέλλοντο εἰς
τὴν κορυφάν. Εἶναι καὶ ἐκεῖνα παιδιὰ της, ὅπως καὶ σεῖς, καὶ ἐν τού-
τοις δὲν ἀφήσατε κανένα μέσον νὰ μὴ μεταχειρισθῇτε ὅπως τὰ κατα-
στρέψετε καὶ τὰ ἐκθέσετε. Ἐπίσης παραπονεῖται ὅτι ἀπ' εὐθείας δὲν
γράφετε εἰς αὐτὴν, μόνον μεταχειρίζεσθε ἄλλους ὅπως τῆς διαμηνύ-
σῃ κατὶ τι.

Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ.

Ἐν Νεοχωρίῳ τῇ 7 Ἰουλίου 1878.

Ἀξιότιμε Κύριε Ἀριστάρχᾳ!

...Περὶ δὲ τῆς ἀσθενείας τῆς μητρὸς Σας σὰς ἀναγγέλλω μετὰ βεβαιότητος, ὅτι διατελεῖ ἐν πλήρει ὑγείᾳ· εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἦτον ἀσθενὴς πρὸ τινος χρόνου προσβληθεῖσα, ὡς φαίνεται, ἐκ τυφοειδοῦ πυρετοῦ. Ὡς πρὸς δὲ τὰ Οἰκογενειακὰ σας πάντα φρονῶ ὡς στενὸς σας φίλος ὅτι ὁ καταλληλὸς τρόπος εἶναι ὁ συμβιβασμὸς τρώσων πρὸς δὲ κατάλληλον λίαν πρὸς τοῦτο θεωρῶ τὸν ὑμέτερον πατριάρχην ὅστις θέλει δυνηθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας αἵσιον πάσας ὑμῶν τὰς ὑποθέσεις. Ἐπιστρέφω δὲ ὑμῖν συγχρόνως καὶ τὴν ἐπιτροπικὴν, ἀφοῦ ὡς καὶ εἰς πάσας μου τὰς προλαβούσας ἐπιστολάς σας ἀνέπτυξα τὸ ἀδύνατον τῆς παραδοχῆς καὶ ὑμεῖς ἐπεισθήτε πληρέστατα.

Ἐγὼ δ' ἀσπαζόμενός σας, Διατελῶ ΠΟΥΖΑΝΤ ΤΙΝΓΚΙΡ.

Τοσοῦτον ἀνησύχησα διὰ τὴν ἀσθενεῖαν τῆς μητρὸς μου, ὥστε ἔγραψα ἀμέσως εἰς Κωνσταντινούπολιν τῷ Πουζάντ Ἐρένδῃ, εἰς Κορφοῦς τῷ Κονεμένῳ βέῃ, εἰς Πειραιᾶ τῇ κ. Τ. Ν. Γ. Ἀναστασιάδῳ, καὶ εἰς Ἀθήνας τῷ Φωτιάδῃ βέῃ, ὅπως ζητήσω καὶ λάβω εἰδήσεις τῆς προσέτι ἐπεφόρτισα τὸν καλὸν γραμματέα μου κ. Κ. Λύκαρον νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς Σύρον καὶ Κέρκυραν ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ. Ἐκ τῶν ἐπομένων δὲ ἀπαντήσεων τοῦ κ. Ἀξελου, γενικοῦ προξένου τῆς Τουρκίας ἐν Ἐρμουπόλει, καὶ τοῦ κ. Στεφανάκη δύναται πᾶς τις νὰ πεισθῇ περὶ τοῦτου, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἔδειξα πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου Ἀννίκαν Ἀξελου, περὶ ἧς ἐζήτησα πρὸ μηνῶν εἰς μάτην πληροφορίας καὶ παρὰ τοῦ ἐδῶ ἀνδραδέλφου τῆς. Σημειωτέον δὲ, ὅτι αὕτη ὡς καὶ αἱ τρεῖς ἄλλαι ἀδελφαί μου, ὑπὲρ ὧν τόσα ἐμόγησα καὶ ἐθύσασα, οὐδὲ γρὺ πρὸς τετραετίας μοι ἔγραψαν ἐνταῦθα, οὐδὲ ἐφρόντισαν καὶ νὰ μάθουν, ἂν ζῶ ἢ ἂν ἀπέθανε, διὰ νὰ μὴ χαλάσωσι τὸ γατήρι τοῦ ἀδελφοῦ των Σταυράκη καὶ Σας. Ἐκ τῶν γραφομένων τοῦ Πουζάντ ἐφένδῃ γίνεται προσέτι ὁ λόγος, ὅτι οἱ οἰκεῖοί μου ἐζήτησαν κατὰ τὸ σύνθηρος πείσιν τινα ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως τὸν πειθαναγκάσωσι νὰ μὴ δεχθῇ τὴν πληρεξουσιότητά μου, διὰ νὰ μένω ἐγὼ αἰωνίως εἰς τὴν διάκρισιν των καὶ ἄνευ ἐπιτρόπου καὶ διὰ νὰ θύωσι καὶ ἀπολύωσι κάλλιον οὕτω πως. Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰ ἀπειράριθμα, σκληρὰ καὶ ἀνακριβῆ ἐπιχειρήματα τῆς ἐπιστολῆς τῆς μητρὸς μου τῆς 2 Ἰουν. ε. ε. ἐπιφυλάττομαι, ἂν ζήσω, θεοῦ εὐδοκούντος, ν' ἀνασκευάσω ταῦτα ἐν ἐν τῷ προσεχῇ φυλλάδιῳ. Δὲν ἠθέλησα ν' ἀνταπαντήσω μέχρι τοῦδε εἰς τὴν ἀφιλόστοργον καὶ ἄκαρδον μητέρα μου, ὅπως μὴ προφασισθῶσιν αὐθις τὰ ἀδελφιά μου, ὅτι προὐκάλεσα τὸν θάνατόν της· θὰ λάβῃ δὲ ἑσπορεύω τὴν ἀπάντησίν μου δημοσίᾳ, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐπιδέχεται καμμίαν συκοφαντίαν· ἐλπίζω δὲ νὰ μείνῃ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰς ἀκαταμαχῆτους ἀναιρέσεις μου καὶ νὰ πεισθῇ ἔτι μίαν φορὰν περιπλέαν, ὅπόσον μὲ ἀδικεῖ καὶ μὲ διαβάλλει δωρεάν, καὶ ὅπόσον αἰσχροῦς τὴν ἀπατοῦν καὶ ψεύδονται οἱ συγκληρονόμοι μου.

Λύκαρχον Ἀθήνας 26 Ἰουνίου 1878. Ἴδου ἀπάντησις. Δὲν ἔχω εἰδήσεις περὶ τῆς Κυρίας Μαρίας Ἀριστάρχῃ πρὸ 15 ἡμερῶν ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ ὅστις μοι ἔλεγεν ὅτι, ἡ σύζυγός του ἀννίκα Ἀξελοῦ ἔγει καλῶς. Ἀξελός.

Λύκαρχον, Ἀθήνας 28 Ἰουνίου 1878. Χθεσινὸν τηλεγράφημα Κωνσταντινουπόλεως ἀγγέλλει ὅτι Κ.Μαρία Ἀριστάρχου τυγχάνει ἐν ἀναρρώσει. Στεφανάκης.

Ma Requête à S. A. le Grand Vizir Savfet pacha.
Mes titres à une pension viagère. Etat de mes services.

Monseigneur, Athènes, le 9)21 Juillet 1878.

J'ai eu l'honneur de transmettre à V. A., il y a six semaines environ, une requête en Grèce par S. E. Photiades Bey pour la féliciter respectueusement sur Son avènement au Grand Vizirat et pour réclamer sa précieuse protection en faveur de l'amélioration de mon triste sort et de ma peine devenue intolérable.

Communication écrite de Photiades Bey.

Mr l'Envoyé de Turquie en cette ville vient de m'écrire l'aimable billet qui suit :

« Mon cher Aristarchi Bey » Athènes le 4)16 Juillet 1878.

« S. A. le Grand Vizir Savfet-Pacha en réponse à ce que je lui ai écrit en votre faveur, m'invite à vous informer qu'ayant accueilli favorablement votre requête, il la satisfera à la première occasion. En vous communiquant cette nouvelle si satisfaisante, je vous prie d'agréer etc., bien à vous votre ami.

(sig.) J. PHOTIADES. »

Je vous remercie infiniment, Mgr, pour cette nouvelle preuve de Votre sollicitude paternelle à mon égard. Mais je supplie de nouveau V. A. de faire droit au plus tôt aux vœux légitimes que j'ai osé Lui soumettre à plusieurs reprises déjà, et par ma requête précitée. Je compte plus que jamais, Mgr, sur Votre inépuisable bonté et Votre haute équité, dont V. A. m'a déjà donné tant de preuves éclatantes pendant longues années, soit lorsque j'ai eu l'honneur de servir sous ses ordres à Paris comme 1er attaché et 2me Secrétaire de l'Ambassade Imp. soit plus tard à Const)ple et ailleurs. Vous comprenez aisément, Mgr, que dans la désolante position et la jeûne indicible, où je me trouve à Athènes, depuis plusieurs années abandonné impitoyablement à la merci des vents et des tempêtes par mon Respectable Gouvernement, par ma famille et par tous ceux pour lesquels j'ai tout sacrifié ici bas, dépourvu, presque de moyens d'existence; ne sachant où donner de la tête, et n'ayant près de moi aucun de mes parents ou amis pour me soulager un peu et me con-

soler au milieu de mes affreux malheurs, je ne puis nullement me tenir satisfait par l'assurance trop vague, que ma terrible situation sera améliorée sous peu.

Hommage rendu aux qualités éminentes de Savfet Pacha.

Je n'ai jamais mis en doute, Mgr, Votre parole et Votre loyauté éprouvées et bien connues. Je me suis fait au contraire un devoir de proclamer sans cesse hautement, soit dans mes entretiens privés et officiels, soit dans mes divers opuscules en grec et en français que V. A. est un des hommes d'État de l'Empire Ottoman les plus honnêtes, les plus nobles et les plus distingués que nous ayons parmi nous. J'ai acquis par une longue expérience la triste certitude que ceux qui ont juré ma perte en usant de tous les moyens licites et illicites n'ont rien de sacré et sont doués d'une méchanceté sans exemple. Donc je crains fort, Mgr, non sans raison peut être, que ces bonnes intentions à mon égard de V. A. ne se réalisent pas à l'avenir, comme elles n'ont pas pu se réaliser par malheur jusqu'à présent, à la suite des inqualifiables intrigues de ceux qui ont si lâchement attenté à mes jours.

J'aime à espérer que V. A. avec l'impartialité, qui la caractérise, me donnera pleinement justice sous ce rapport, comme elle a bien voulu déjà me donner parfois raison sous bien d'autres.

Pourquoi les gracieuses assurances du Grand Vezir sont peu satisfaisantes.

Pour ma justification je ferai remarquer à V. A. que j'attends encore impatiemment la réalisation des promesses solennelles, qui m'ont été faites ici par Photiades Bey vers la fin de 1874, tant en votre nom, Mgr, que de la part du feu Honssein Avni Pacha alors Grand Vizir, relativement à ma pension viagère, qui, au dire de M. le Min. de la S. P. près la Cour d'Athènes aurait dû être dès lors considérée comme un fait accompli. Inutile de faire observer à V. A. que rien, absolument rien, n'a été fait jusqu'à ce jour à ce sujet bien que quatre années entières se soient écoulées depuis les gracieuses assurances que V. A. et ses honorables collègues d'alors plusieurs ont bien voulu donner à ce propos à plusieurs nos personages et des Représentants Etrangers.

V. A. se rappelle sans doute que les hommes d'État les plus marquants de l'Empire, ainsi que les Ambassadeurs des Grandes Puissances sauf bien entendu celui de Russie ont eu l'amabilité de plaider chaleureusement ma cause auprès du Gouvernement Imp. par pure charité et humanité, à la suite de l'odieuse tentative, dont j'ai été la victime dès lors au moyen d'une machine infernale chez V. A. Plusieurs de ces hauts Dignitaires Ottomans et de ces Diplomates Européens, comptant sur les assurances qui leur ont été données par la S. Porte à l'égard de

ma pension, fixée même alors à 50 L. T. par mois, au dire de mon frère aîné, m'en ont félicité gracieusement. Malheureusement l'influence pernicieuse du Gén. Ignatief et Cie a puissamment contribué à empêcher jusqu'à ce jour la S. Porte de donner suite envers moi à sa générosité traditionnelle. Celle-ci cependant est largement pratiquée tous les jours envers bien d'autres bons et loyaux sujets et fonctionnaires de l'Empire, parmi lesquels je me flatte de compter.

Ayant déjà publié des détails navrants et suffisants sur tous les malheurs, dont je souffre si cruellement au moral et au physique, dans les cinq Livraisons de mon ouvrage sur la «Question Bulgare» et les «Récentes Menées du Panslavisme au Levant», dans les 2 N^{os} de mon «Mémorial Diplomatique d'Orient» et dans la 1ère partie de mes «Nouvelles Révélations», je crois inutile de m'étendre davantage aujourd'hui là dessus. J'attirerai au besoin l'attention de V. A. et de qui de droit sur mes bien faibles et imparfaits écrits en question, dont je vous prie de nouveau, Mgr, d'excuser généreusement les nombreuses lacunes. Nul n'est impeccable, ni infailible. Ainsi qu'il est de notoriété publique, lorsqu'on souffre le martyr et le supplice de Tantale, on est souvent sujet à des écarts de plume et de langage, que l'on regrette le premier. En tout cas que ceux qui auraient à me reprocher de pareilles peccadilles, soient un peu plus indulgents dorénavant à mon égard, en se disant «Pardonnons lui parcequ'il a beaucoup aimé sa patrie, et parcequ'il n'a jamais transigé avec l'honneur, le devoir et ses principes» Si j'ai péché, c'est par excès de zèle, en ne me conformant pas aux sages avis de Mr le Talleyrand à ses subordonnés; «péché avoué est à moitié pardonné». Dit-on. Aussi je compte plus que jamais sur la gracieuse indulgence de la S. Porte.

Ma nomination à l'Ambassade de Paris en 1855 jusqu'à 1867.

Après ce préambule, que V. A. me permette de lui exposer par la présente les quelques titres que je crois avoir à une pension viagère de la part du Gouvernement Im. Avant tout il est indispensable de Vous faire observer, Mgr, que je suis entré au service de l'Etat au début de 1833. Me trouvant alors à Vienne avec mon vénéré père, auquel la terre soit légère, j'ai été nommé attaché honoraire de l'Ambassade Ottomane à Paris par l'illustre Aali Pacha alors Min. des Aff. Etrangères, qui s'y était rendu pour assister aux Conférences relatives à la question d'Orient. Pendant 12 années consécutives j'ai servi le Gouvernement Im^e à Paris, à Madrid et ailleurs avec autant de zèle que de dévouement. J'ai profité de quelques loisirs, qu'il a daigné m'accorder, pour y achever mes études littéraires et scientifiques, et pour y faire mon droit. Dans ce laps du temps je me suis constamment fait un devoir de mériter la sympathie et l'estime de mes supérieurs, du Cabinet français, de

la Cour et de la haute Société Parisienne, dont j'étais même, au vu et au su de tout le monde, un des enfants gâtés. J'ose espérer que V. A., qui m'a vu à l'œuvre, qui a été un de mes chefs les plus bienveillants et qui m'a honoré alors et depuis de sa haute faveur, ne verra pas d'inconvénient à reconnaître qu'elle n'a jamais eu rien de grave à me reprocher, soit à Paris, soit lorsqu'en 1863 elle m'a envoyé en mission spéciale à Engoulême pour y surveiller la confection du papier filigrané destiné à notre Dette Consolidée 5 %. Je conserve encore, Mgr, précieusement parmi mes papiers la dépêche que vous m'avez fait l'honneur de m'adresser à cette occasion de Paris à Engoulême, afin de me témoigner Votre pleine et entière satisfaction pour la manière consciencieuse, avec laquelle j'y ai rempli mon mandat et afin de modérer même un peu mon ardeur par trop juvénile. V. A. ayant su que je compromettais ma santé au service de l'Etat en passant toutes mes journées au milieu des chaleurs tropicales de la Charente inférieure dans la Fabrique des frères Lacroix, et en y comptant souvent feuille par feuille les diverses expéditions du papier filigrané, que je lui faisais à Paris, afin de m'assurer si le compte en était exact, et de mettre ainsi ma responsabilité à couvert m'a conseillé avec une sollicitude vraiment paternelle d'exposer moins que cela ma vie à l'avenir.

Comment en 1862 et 1863 ai-je été nommé 1er Attaché et 2me Secrétaire de l'Ambassade Ottomane à Paris

Grâce aux recommandations bien flatteuses de V. A. et de certains autres personnages de l'Empire, qui m'honoraient également de leur bienveillance, tels que l'illustre Réchid Pacha, le perspicace Mehmet Cyprisli Pacha et le charitable Mustafa Fazil Pacha, qui reposent en paix, la S. P. m'a promu successivement en 1862 et 1863 au poste de 1er attaché et de 2me Secrétaire de l'Ambassade à Paris.

Pourquoi ai-je reçu le Medjitié en 1866 et ai-je demandé un congé en 1867 ?

En 1866 elle m'a accordé l'ordre Imp. du Medjitié en récompense de mes faibles services. En 1867 je me suis rendu à Cons^{ple}, ayant demandé et obtenu un congé pour régler mes affaires de famille, encore en suspens, hélas, et pour soumettre au Gouvernement Imp. les vrais motifs de la disgrâce, si injuste et imméritée, où je venais de tomber subitement auprès de mon nouveau chef Dzémil Pacha et du Marquis de Moustier Min. des Aff. Etrangères de France, connu pour la légèreté de son caractère et son misshéliénisme outré.

Ma promotion en 1867 au poste de 1er Secrétaire et de chargé des aff.
à Florence.

Quelques mois après mon retour à Cons^{ple} j'ai été nommé

1er Secrétaire de la Légation Ottomane à Florence et chargé des affaires même en cette ville.

Précieux appui de Sir H Bulwer et du Baron Prokes Osten.

Inutile de Vous rappeler, Mgr, que je dois encore ce service signalé au précieux appui de V. A. et de quelques autres hommes d'Etat Ottomans de plus distingués. Les Ambassadeurs d'Angleterre et d'Autriche-Hongrie, accrédités alors près la S. Porte, feus lord Delin and Bülwer et le compte Prokes Osten, qui m'honoraient également de leurs bonnes grâces, ont puissamment contribué aussi à cet heureux resultat.

Mon transfert à Berlin en 1868 et indelicatessse de mon oncle Jean Aristarki Bey Procdees inqualifiables de Roustem Bey à mon égard

Peu après j'ai reçu l'ordre de me rendre à Berlin pour y remplir les fonctions vacantes de premier Secrétaire. Je me suis exécuté à mon corps défendant, car sachant à quoi m'en tenir sur le caractère in-traitable de mon oncle, j'avais de la répugnance à me trouver sous ses ordres et sous son toit inhospitalier. Mais tout en prévoyant que je ne ferais pas long feu, ni bon ménage avec ce Micromegas, j'ai dû obéir aux ordres formelles d'Aali Pacha et de Fuad Pacha de regret-tée mémoire. Roustem Bey n'avait pas accepté alors le poste, qui lui avait été offert au Hartzic, ce qui a motivé mon déplacement de Florence à Berlin.

Ce dernier, oubliant trop tôt qu'il était un des parasites de feu mon père, avant fort mal accueilli ma nomination à Florence, et avait supplié Fuad pacho, alors en mission extraordinaire à Paris, de la revoquer à tout prix. Roustem Bey m'avait adressé alors une lettre plus qu'inconvenante et impertinente pour le Gouv. Imp. et pour son 1er Secrétaire, en réponse à quelques mots pleins de respect et de convenance que je lui avais écrit pour lui communiquer ma nomination, et lui transmettre copie de la dépêche y relative de V. A. Cette double promotion a surpris tout le monde et a prouvé d'une manière éclatante combien mes services étaient irréprochables et jusqu'à quel point étaient denuées de fondement les indignes calomnies de mes implacables adversaires. A cette occasion la haute équité et impartialité de V. A. du Divan Imp. et de l'Eminent Aali pacha ont été mises de nouveau au grand jour. Vers le milieu de 1868 j'ai dû donner ma demission de mon poste à Berlin, à la suite des procédés inqualifiables de mon oncle Jean Aristarchi Bey, qui était alors le chef de notre mission là bas. Mon noble parent en question, oubliant aussi qu'il devait sa position et sa fortune à mon digne père, a voulu me rendre le séjour de cette ville impossible, afin d'y mieux pratiquer ses tripotages et de ne pas être gêné dans ses faits et gestes plus que louches et scabreux, que j'ai dû critiquer amèrement plus d'une fois.

Motifs de ma demission de Berlin. Tripotages de mon oncle Jean et sa destitution.

La preuve de ce que j'avance ici, Mgr, au sujet de mon oncle dénaturé, ce que la S. Porte ayant contrôlé mes dires et une foule d'autres plaintes qui lui étaient parvenues contre lui, a dû le destituer quelques années plus tard, malgré l'intérêt que lui témoignait la cour de Podstam.

Ma nomination à la sous-direction de la presse en 1869

Quelques mois après ma rentrée à Constple la place du Mouavin du Bureau de la Presse me fut offerte à la S. Porte. Cédant aux bons avis de V. A. j'ai accepté après certaines hésitations bien légitimes le poste, dont il s'agit, et je l'ai conservé pendant trois ans.

Ma revocation de ce poste en 1872 et mes discours au Patriarcat contre le panslavisme à propos de la question Bulgare.

Vers la fin de Janvier du 1872 j'ai été révoqué de ces fonctions, aussi ingrates que désagréables sur les réclamations du panurge Général Ignatief. Celle-ci était motivée par le discours foudroyant que j'ai prononcé quelques jours auparavant en pleine assemblée générale du Patriarcat Occuménique contre les intrigues déloyales du Panslavisme, au sujet de la Question Bulgare. Soit dit en passant, j'ai cru devoir attirer en vain et souvent au péril de mes jours la plus sérieuse attention de la S. Porte et des Puissances Occidentales dès 1868 sur ce différend en apparence ecclésiastique mais au fond politique. Les juges impartiaux et compétents après avoir parcouru mes divers écrits pourraient au besoin avouer, si j'ai démasqué à temps les batteries du Colosse du Nord, si j'ai stigmatisé à leur juste valeur ses plans infernaux, si j'ai voulu éclairer de mon mieux à cet égard l'opinion publique de l'Orient et de l'Occident et si enfin j'ai plaidé la cause de mon pays, de mon Gouvernement, de mon Eglise et de ma nationalité, ainsi que celle de la civilisation et du progrès avec une franchise, une audace et une abnégation assez rares chez nous.

Afin de ne pas trop abuser des moments précieux de V. A. je compte revenir plus longuement là dessus en temps et lieu opportuns.

Ma nomination au poste de Mouchavir du Vilayet de Grète en 1872.

Au moi de Nbre de 1872 je fus nommé, nonsans peine, Mouchavir du Vilayet de Crète, soit Vice Gouverneur de cette ile.

Mon élévation au grade de Routpei Oulla Sinfi Sani.

Peu après je fus promu au grade civil de fonctionnaire de l'Empire, de 4ème classe, correspondant à celui de Général de Brigade soit de Liva pacha.

Tribut de reconnaissance payé à S. A. Mehmet Ruchdi pacha.

Je me fais un devoir et un plaisir, Mgr, de proclamer hautement que je dois encore ce double bienfait un peu à V. A. et particulièrement à l'inappréciable faveur et protection de S. A. Mehmet Rouchdi pacha a-

lors grand Vizir. Cet éminent personnage même, dont tout le monde reconnaît l'honorabilité et la sagacité politique, a bien voulu répondre de moi en plein conseil des Ministres, en refutant ceux qui n'approuvaient pas trop ma nomination en Crète. Ce beau trait du Nestor de nos hommes d'Etat, au quel le bon Dieu accorde longue vie encore, m'a vivement flatté et ému et m'a engagé à redoubler de zèle afin de paraître plus digne encore, si c'était possible, de la confiance que le Gov. Imp. avait daigné placer en moi.

Intrigues des Agents Moscovites pour me faire rappeler de la Canée.

Ma nomination en Crète avait été considérée alors parmi nous et à l'Etranger comme un camouflet donné à la funeste politique de la Russie. C'est ce que du moins m'a dit ici en me visitant dès le début de 1873 Mr Charilaus Tricoupis ex-1er ministre de Grèce. Il va s'en dire qu'à la suite de cette impression générale et de ma conduite en Crète franchement antipanslaviste mais irréprochable l'animosité insatiable de ceux qui savaient ab antiquo les fondements de l'Empire Ottoman et de l'hellénisme, avait décuplé contre moi. En conséquence ces âmes charitables ont juré plus que jamais ma perte et après avoir eu recours à un tas de moyens inavouables, si préconisés par tous les fourbes, ils ont réussi à me faire rappeler de la Canée sans rime ni raison. Justement froissé dans mon amour propre, d'un procédé si étrange et si injuste je me suis permis alors de protester respectueusement auprès des Gouvernants de mon innocence et de ma loyauté.

Sympathies générales dont je jouissais en Crète.

Gelles-ci étaient d'ailleurs bien connues et généralement attestées par les plus honorables fonctionnaires, Civils et Militaires du Vilayet par tous les primats Musulmans et Chrétiens de l'île de Candie et surtout par mes bons amis Mrs Sandwith, consul d'Angleterre et Mr Hebrante, gérant du même Consulat à la Canée, ou il remplissait aussi les fonctions de Consul des Etats-Unis d'Amérique. Ces Mrs ont eu l'amabilité même de faire souvent mention honorable de moi dans les Rapports qu'ils ont soumis à l'Ambassade Britannique et à la Légation Américaine à Consople. J'ai lieu de croire que leurs Collègues d'Autriche-Hongrie de Suède et de Norvège de Grèce etc., sauf Mr Lagowsky, en ont fait autant, en s'adressant à leurs Supérieurs.

Réparation que j'ai demandée à la S. P. lors de mon rappel.

Pleine confiance dans les bons témoignages en ma faveur de nos autorités Administratives Judiciaires et Ecclésiastiques, de la majorité de la population Musulmane et Chrétienne de l'île de Candie et de l'honorable corps consulaire à la Canée; Sachant que tous ceux dont ils s'agit se respectaient trop pour dénaturer les faits aussi impudemment que l'avaient fait le Vali Saffet pacha et ses dignes complices; fort enfin de ma conscience et de mon bon droit, j'avais supplié par écrit et de vive voix le Ministère Imp. à me citer devant la haute Cour de justice, à me confronter avec le Gouverneur Gén. en ques-

tion, et tous les autres espions secrets du panslavisme, qui ont osé me diffamer, à me juger et à me condamner à des peines bien plus sévères que ça en parfaite connaissance de cause, ou bien à punir d'une manière exemplaire mes adversaires sans foi, ni loi

Revoquation du Vali Safet pacha et adoption des autres mesures que j'avais suggeries au Gouv. Iml. au sujet de la Crète

La preuve également, Mgr, que tous les mensonges sans vergogne de ceux qui voulaient me nuire n'avait la moindre consistance, et que tout ce que j'ai eu l'honneur de dire et d'écrire au G. Imp. sur le Vali dont il s'agit et sur certains autres misérables Employés du Vilayet, Chrétiens ou non, était basé sur la réalité et la pure vérité, c'est que la S. Porte a révoqué Saffet Pacha quelques semaines après mon injustifiable rappel. Plus tard le G. Iml. a cru devoir réaliser petit à petit presque toutes les mesures que j'ai osé Lui suggérer en vue de maintenir la tranquillité de cette île, dont nous avons un si grand intérêt à ménager les légitimes griefs et la juste susceptibilité. N'avez-vous pas, Mgr destitué après mûre réflexion Sava pacha Hamit Bey Mustapha Nouri pacha le Naip Ahmet Mouhtar eff. Nicolaki Sardinsky Petrides eff. Yanco eff. Bithynos et bien d'autres employés supérieurs et subalternes, du Vilayet, ainsi que je vous l'ai proposé. N'avez-vous pas été obligés, il y a quelque mois, d'exiler de la Canée Hassan eff. Cavouraki et certains autres fous fanatiques et vauriens, comme je vous l'avais indiqué dès lors? N'avez-vous pas enfin pris l'engagement solennel dans le Traité tristement célèbre de San Stefano, et dans le Traité subséquent de Berlin, beaucoup plus sérieux que le premier, d'appliquer désormais loyalement et en entier à l'île de Crète le Règlement Organique, et d'y apporter telles modifications que l'équité et les vœux de ses habitants rendraient nécessaires. N'avais-je pas aussi recommandé ce point dès lors à la sérieuse attention de la S. Porte? Par conséquent je Vous supplie, Mgr, de me dire, en consiste mon crime? Si le Gouv. Iml. s'est vu forcé, quoique un peu tard, de se rendre à tous mes avis, est-ce une raison de suspecter ma bonne foi et de m'en vouloir? N'est-ce pas plutôt là, ma meilleure justification?

Mon mémoire confidentiel soumis à la S. P. en 1873 sur la Crète.

V. A. est à même de savoir mieux que personne, soit par mes Rapports confidentiels, que j'ai eu l'honneur de Lui soumettre en 1873 de la Canée sur l'état plein d'inquiétude dès lors des esprits et des affaires en Crète, soit par la mission secrète confiée au Miralâi Suleiman Bey, un mois après ma destitution, combien ma ligne de conduite là bas et ailleurs fut correcte et conforme aux attentes des plus marquants Conseillers de la Couronne, c. a. d. de V. A. de Mehmet Ruschdi pacha, et de certains autres.

Le Gouv. Impl. a dû se convaincre maintenant, je pense, de la criante injustice qu'il a commise à mon égard, autant par les renseignements fournis par l'officier supérieur de l'état Major, si dessus mentionné, que par une foule d'autres informations qu'il a recueillies çà et là.

Suleiman Bey a envoyé en mission en Crète, en confirmé tous mes dires.

Ainsi que je l'ai su plus tard, l'honorable Suleiman Bey en sa qualité de brave Militaire et d'honnête citoyen, après une enquête minutieuse, faite sur le lieu même, a pleinement confirmé, sans cependant m'avoir jamais vu, ni connu, tout ce que j'ai pris la liberté de communiquer à la S. Porte sur la situation précaire des hommes et des choses en Crète et sur les ravages de notre Administration Locale, qui laissaient beaucoup à désirer. En agissant ainsi, Mgr, je savais bien d'avance que je risquais ma place et mon avenir, car la vérité est souvent bien dure à entendre et encore plus dure à dire, lorsqu'on s'adresse surtout à son Gouvernement. Mais ayant eu de tout temps pour principe de sacrifier mes intérêts privés à l'intérêt général, j'ai voulu par là servir une fois de plus la cause bien entendue de la S. Porte et de ma nationalité, qui étaient de tout temps, à mon avis, solidaires et inséparables.

Mes efforts pour prévenir une nouvelle insurrection en Crète

En outre j'ai fait des efforts surhumains, soit comme Mouchavir du Vilayet à la Canée, soit comme publiciste à Athènes pour prévenir à tout prix de nouveaux troubles en Crète et une effusion regrettable de sang. Dieu m'en est témoin. J'ai voulu ainsi rendre un service signalé de plus à mon Gouvernement et à mon pays. Afin de mieux saisir la déloyauté et la perfidie des diffamations absurdes lancées contre moi par Saffet pacha et Ci^e suivant lesquelles j'aurais secrètement soudoyé l'esprit révolutionnaire en Crète, tandis que de l'aveu unanime, j'ai fait sans cesse ce qui était humainement possible pour le calmer et l'empêcher d'éclater. je vous prierai, Mgr, de prendre connaissance d'une lettre intime y relative, publiée déjà dans mes «Nouvelles Révélation». Celle-ci me fut adressée ici en 1875 par un de mes amis de la Canée, c. a. d. par le 1er Dragoman d'un Consulat de cette Localité fort mal disposé pour moi. C'est-ce que j'ai dit même en note en la publiant avec bien d'autres détails sur les affaires et les personnalités Crétoises. J'oserai au besoin recommander à la sérieuse attention de V. A. tout ce que j'ai publié à cet effet dans mes divers opuscules en Grec et en français.

Lettre de la Canée constatant la déloyauté et la perfidie de Saffet pacha et Ci^e.

Dans la lettre précitée de Mr X...., dont je confis le nom seulement à V. A., il y est dit clairement de quelle manière satanique

on a fabriqué a la Canée une fause correspondance contre moi, comment celle-ci a été reproduite dans les colonnes seulement d'une sale feuille d'Athènes, qui n'a pas osé même tirer un second N^e contenant la dite correspondance, afin que je ne lui intente pas un procès en diffamation, et dans quel but perfide ce journal hellénique a été envoyé par Saffet pacha à la S. Porte !

Comment mes adversaires ont réussi à me faire revouer de la Canée.

Le 1^r Dragoman du Consulat de . . . à la Canée m'écrivait entre autres que toutes ces révélations curieuses et authentiques émanées de la bouche même de Yanco eff. Bithynos de mon temps Secrétaire de l'Hidaré Mezliiss du Vilayet et dévoué Serviteur de l'ignoble Petrides eff. et de son digne patron, Hamit Bey, qui avaient, de connivence avec le Vali tramé cette indigne calomnie contre moi. Au besoin V. A. pourrait contrôler la véracité de ces dires auprès du dit employé, qui setrouve actuellement au Bureau de traduction à Const^{ple}, si je ne me trompe, et auprès de tous ses malhonnêtes complices.

Reflexions soumises au Gouv^l au sujet de mon rappel.

Ainsi que j'ai eu l'honneur de Vous le faire respectueusement remarquer, Mgr, en 1873 et de le repeter à L. L. A. A. Mehmet Ruschdi pacha le Mouterdjim, Midaat pacha, Etem pacha, Halim pacha et Sadik pacha, comme à feus M. I. M. t-Ruchdi pacha Sirvanizadé alors Grand vizir, Houssein Avni pacha Serascr, Rachid pacha hardjié Naziri, Mustafa Fazil pacha, Cabouly pacha et Ismail pacha ex-ministres etc. il n'est pas juste ni convenable, je crois, que la dignité et l'honneur d'un haut fonctionnaire, qui a donné déjà au Gouv. Iml tant de preuves de son dévouement et de sa fidélité soient attaqués par de si tristes Sires, indignes de la moindre foi et estime. Il est peu équitable en outre, comme je me suis permis alors de le dire aux respectables personnages, dont il s'agit, que les Employés Supérieurs de l'Etat soient à l'avenir si brusquement destitués sans être même jugés ni entendus. N'est-il pas de la plus stricte équité Mgr d'invoquer en leur faveur le privilège si salulaire reconnu au profit même des Criminels, des traîtres et des simples delinquans, c. a. d. de ne pas être condamnés, sans avoir été préalablement cités devant la barre du Tribunal ? J'avais posé dès lors cette question à qui de droit, mais aucune réponse satisfaisante ne me fut donnée par personne. Le service de l'Etat et ses intérêts ne s'en trouveraient-ils pas beaucoup mieux, Mgr, si l'épée de Damoclès n'était pas suspendue sur la tête de nos malheureux fonctionnaires, et si leur sort ne dependait pas du moindre caprice d'un supérieur aussi mal à pris que le Gen. Saffet pacha ? Que V. A. dont la compétence en pareilles matières est incontestable veuille bien avouer si j'avais raison ou tort de soutenir de tels principes. Par malheur malgré la jus-

tesse de mes réclamations, le Gouv. Imp. n'a pas jugé à propos de les prendre en considération, ni de m'accorder la satisfaction, qui m'a été formellement promise par feu Rachid pacha alors Min. des Aff. Etrangères et par bien d'autres de ses Collègues.

Pourquoi ai-je donné ma démission, et ai-je voulu m'expatrier en 1873

Justement froissé à cette époque d'un tel procédé j'avais prié la S. Porte d'accepter ma démission et de me permettre de me retirer à l'Etranger pour y gagner honorablement mon pain cotidien, en me vouant à la carrière du publiciste.

Comment Rachid pacha m'a refusé l'autorisation demandée

Le Hartzié Naziri dont il s'agit, me promettait sans cesse monts et merveilles, tout en m'engageant à ne pas m'expatrier. Rachid pacha même avait chargé son Mustéchar alors Alexandre eff. Caratheodory de m'en dissuader à tout prix, et de me garantir que je recevrai sous peu un poste à l'Etranger supérieur à celui de Mouchavin de Crète. S. E., qui a été dernièrement promue au grade de Mouchir et élevée au poste du Ministre des Travaux Publics, pourrait au besoin attester le fait à V. A. Par déférence pour le Gouv. Imp. j'ai obéi à ses ordres et j'ai différé mon départ, en attendant nuit et jour la réalisation des gracieuses promesses, qui m'étaient données à profusion par tous les respectables Voukelats.

Comment et pourquoi ai-je été assassiné chez S. A. Savfet pacha au moyen d'une machine infernale le 13 Avril 1874 ?

Sur ces entrefaites survint. Mgr, chez V. A. le 13 Avril 1874 l'odieux attentat, dont j'ai été la victime, au moyen d'une machine infernale. A la suite de ce crime horrible généralement et non injustement attribué aux Comitès panslavistes et à mes frères dénaturés, les plus éminents hants dignitaires de l'Empire et presque tous les Représentants Etrangers alors à Constople, ont chaleureusement plaidé ma cause auprès de qui de droit, ainsi qu'il a été déjà dit plus haut. Mais j'attends encore en vain la justice et la réparation, qui me sont dues.

S'il a été permis, il y a plus d'un siècle, à certain meunier de San-Soucis, qui s'adressaient cependant à Frederik le grand convoitant son moulin à postam de lui dire «Sire, n'oubliez pas qu'il y a des juges à Berlin» ne me serait il pas permis, avant d'achever ma triste existence, de dire également aux Scélérats, qui ont attenté à mes jours et à ma fortune «Gard à vous, misérables, car sous le règne de S. M. J. le Sultan Aptul Hamit II, et sous le Grand Vezirat de S. A. Saffet pacha, il y a des juges à Stamboul ? Pour avoir voulu consciencieusement faire mon devoir envers Dieu et les autres, serait-il juste et convenable, Mgr, que je me meurs indéfini-

ment de faim et de désespoir sur la terre étrangère, étendu sur la paille et cruellement abandonné par tous ceux qui auraient dû me venir les premiers en aide. Après avoir été si lâchement assassiné, empoisonné, rendu aveugle, hélas, et dépouillé de mes biens, pour avoir voulu servir honnêtement la cause de mon pays et de mon Gouvernement, faudrait-il maintenant, Mgr, que j'endure au moral et au physique les souffrances les plus atroces et que je subisse de tous côtés les injustices les plus scandaleuses ? Est-il jamais possible d'admettre que la S. Porte, qui est tellement soucieuse de sa dignité et du bien être de ses sujets sans distinction de culte, ni de race pourrait tolérer encore longtemps une telle iniquité ? En admettant même que je sois tombé en disgrâce auprès de la S. P. pour certaines plaintes ou critiques, justes au fond, mais un peu vives et amères peut être, qui m'ont échappé dans un moment de légitime désespoir, n'ai-je pas imploré à plusieurs reprises déjà son généreux pardon ? Doit-elle m'en vouloir outre mesure pour une telle peccadille ?

Appel à l'équité et à la générosité de la S. Porte.

Les sentiments si nobles d'équité, de miséricorde et de générosité, qui ont de tout temps distingué le Gouv. Imp., ne doivent-ils pas l'emporter dans sa balance en présence de mes affreux malheurs ? Une telle manière d'agir à mon égard ne serait-elle pas cent fois plus louable et plus conforme à la charité et à la grandeur d'âme traditionnelles et proverbiales du caractère des vieux Osmanlis ? Un tel procédé enfin de votre part, Mgr, envers moi, qui souffre terriblement, et qui réclame plus que jamais Votre aide et protection, ne serait-il pas plus digne et plus conforme à l'inépuisable Merhamet du Divan Imp. ?

Dieu fasse que je ne sois pas encore déçu dans mes espérances. J'ose croire que je n'adresse pas de nouveau inutilement ce chaleureux appel à mes charitables Gouvernants. La voix d'un mourant et d'un ancien Serviteur de l'Empire, dont la situation navrante inspirerait même de la pitié à ses plus acharnés ennemis, sera pour sûr entendue par le Ministère Imp., si dignement présidé par V. A. ?

La loi de Moïse, l'Evangile et l'Alcoran ne recommandent-ils pas l'amour du prochain ?

La loi de Moïse d'abord, et beaucoup plus l'Evangile ensuite, ont religieusement prescrit aux Israélites et aux Chrétiens l'amour du prochain et la pratique de la justice et de la charité sur la plus large échelle. L'Alcoran, qui est basé, dit-on, sur les deux livres sacrés en question, a recommandé, je crois, aux bons musulmans de professer les mêmes principes même envers leurs ennemis lorsqu'ils se rendent même à discrétion et imploront l'Aman. Par conséquent d'après toutes les

lois humaines et divines en vigueur chez-nous et ailleurs, les vœux si légitimes que j'ai osé soumettre à V. A. par la présente et à ses prédécesseurs doivent être bientôt amplement satisfaits.

Persuadé donc qu'ils le seront sous peu sans faute, je remercie d'avance V. A. et ses dignes Collègues pour tout ce que vous jugeriez à propos de faire en ma faveur.

En attendant je vous prie, Mgr, d'agréer le nouvel hommage du profond respect, avec lequel j'ai l'honneur d'être de V. A.

Le très-humble, très obeissant et très dévoué serviteur

(Signé). ARISTARCHI.

P. S. J'ai oublié, Mgr, de Vous prévenir que j'ai eu l'honneur de Vous transmettre la semaine dernière par mon excellent ami et ancien camarade Refet Bey effendi copie de la lettre en Grec de Photiadès Bey, dont j'ai déjà entretenu V. A., ainsi que celle de la réponse que j'ai adressée à S. E. le Ministre de Turquie en cette ville. Je prie donc V. A. d'en prendre connaissance pour Se convaincre de ma bonne foi et d'exaucer aussitôt que faire sous peu les autres vœux, bien naturels d'ailleurs, que j'ai osé Lui soumettre récemment par l'intermédiaire de S. A. Mehmet Rouchdi pacha, et par le canal de votre aimable et digne fils Refet Bey effendi.

Pourquoi avant 1855 me furent conférées les deux Nichans Istihars au cou et les grades de Salissé et de Sanié ?

Afin que l'état de mes services soit complet et ne laisse aucun doute dans l'esprit de V. A. je crois devoir Lui faire observer que j'avais reçu successivement avant l'année 1855, lorsque je suis entré au service actif de l'état, les deux décorations en diamants et en brillants du Nichan Istihar au cou, et les deux grades civils de Salissé et de Sanié, c. a. d. de fonctionnaire de 3me et de 2me classe. Comme je devais ces faveurs exceptionnelles aux éminents services de feu mon père, et à la rare munificence et bonté de feu le Sultan Abdul Medjid digne père de notre auguste Monarque actuel, je n'ai pas jugé à propos de m'en prévaloir.

Comment en 1861 ai-je reçu la croix d'Isabelle la Catholique ?

En revanche je dois rappeler à V. A. que la croix en or d'Isabelle la Catholique m'a été conférée à la suite de la mission extraordinaire que j'ai remplie à Madrid en 1864 avec Djemil Pacha, alors ambassadeur à Paris.

Intrigues de mes chefs pour qu'on ne me confère pas certaines autres décorations.

Sans la sourde opposition de ce dernier, de mon oncle Yanco Bey et de Roustem Bey j'aurais également reçu depuis longtemps les décorations de la Légion d'honneur, de l'Aigle Rouge, du Mé-

xique, du Portugal, d'Italie et de Perse, aux quelles j'avais tous les droits du monde, soit pour les Traités de Commerce, les Conventions Télégraphiques etc, que j'avais été chargé par mes chefs respectifs de négocier et de signer avec les Représentants de ces Etats à Paris, soit parceque mes fonctions diplomatiques en cette ville, à Berlin et à Florence exigeaient que je reçoive cette distinction honorifique, à l'instar de tous mes Collègues passés, présents et à venir.

Aveux y relatifs de quelques Diplomates Persans et Français.

L.L. E.E. Mirza Houssein Han, Hassan Ali Han et Mohsin Han, jadis mon collègue à Paris et actuellement Ministre de S. M. le Schah de Perse à Consple, m'ont du moins avoué à plusieurs reprises que c'est grâce aux intrigues de certains membres de l'Ambassade Imp. à Paris, que l'ordre du Commandeur du Soleil et du Lion, qui m'a été conféré en 1863, ainsi qu'à tous mes Collègues, ne m'a pas été encore remis.

De même l'éminent M. Drouyn de Lhuys, Ministre des Affaires Etrangères de l'Empereur Napoléon III. quelques jours après sa démission en 1866, m'avait écrit une lettre très gracieuse en me disant que si la Légion d'honneur, qui m'avait été formellement promise, ne m'avait pas été encore accordée, ce n'était pas de sa faute, et qu'il espérait que son successeur réparerait ce tort ou ce mal entendu. Notez bien Mgr, que pendant que Djémil Pacha engageait secrètement le Ministère Français à ne pas m'accorder la Légion d'honneur et la Cour des Tuilleries à ne pas m'inviter à Compiègne, je remuais cieux et terres pour que mon chef précité reçoive le Grand Cordon de l'ordre en question et pour qu'il soit convié aux chasses de la Residence Imp. dont il s'agit. Si j'ai eu d'un côté la satisfaction, Mgr, de voir à cet effet mes efforts couronnés d'un plein succès, j'ai eu de l'autre la désolation de constater le peu de sincérité et de droiture du caractère de mon supérieur précité, auquel j'étais dévoué corps et âme, si à tort et à travers.

Reproches de S. A. Saffet pacha pour mon dévouement envers Djémil pacha.

V. A, qui m'a toujours témoigné le plus vif intérêt, m'a souvent reproché en 1865 et depuis lors mon aveuglement à cet égard. Je me suis amèrement repenti surtout après la manière d'agir vraiment inattendue envers moi de Djémil Pacha en 1866. Mais je lui pardonne volontiers tout le mal qu'il m'a fait, car il est mort.

Pourquoi Djémil pacha a-t-il été remplacé en 1865 par S. A. Saffet pascha ?

D'ailleurs il m'en voulait un peu avec raison pour avoir dévoilé à Fuad pacha, par mon ami Madjib Bey effendi et directement ses abus criants, lors de la conclusion de l'Emprunt Miré et du pri-

vilège accordé à la Banque Im. Ottomane à Consple, ce qui a motivé peu après son rappel et son remplacement par V. A., en qualité d'Ambassadeur Extraordinaire à Paris.

A part les services, qui précèdent et une foule d'autres, qu'il serait trop long d'énumérer ici, j'avais été assez heureux pour sauver Djémil pacha de la destitution qui le menaçait après la signature par Noubar pacha d'un arrangement relatif à la question du Canal de Suez, qui fut jugé alors assez défavorable aux intérêts Ottomans et Anglais. Aali pacha avait même prescrit télégraphiquement l'ordre à Djémil pacha d'interdire au Delegré Égyptien de procéder à cette signature. Feu notre Ambassadeur jurait ses Grands Dieux qu'il avait communiqué à Noubar ce télégramme à temps. Mais ce dernier alléguait qu'il en avait eu connaissance trop tard.

Comment ai-je prevenu le rappel de Djémil pacha demandé par l'Angleterre.

Confiant à la bonne foi de Djémil pacha, j'avais si chaleureusement plaidé sa cause auprès de Sir Henri Bulwer, Ambassadeur d'Angleterre à Consple, se trouvant en 1864 ou 1865 en congé à Paris, que j'étais parvenu à la gagner complètement. Cet éminent Diplomate Étranger avait tant d'estime et de confiance envers moi, qu'il m'avait communiqué à cette époque une dépêche particulière de Lord Clarendon l'invitant à demander le rappel de Djémil pacha à cause de sa conduite problématique dans la question du Canal de Suez. Ayant été chargé en 1863 par mon dit chef de suivre pendant 2 ans environ les négociations les plus épineuses, qui se rapportaient à cette affaire, soit avec les jurisconsultes les plus distingués de Paris, tels que Mrs Dufaur, Odilon Barrot, Crémieux etc, je possédais à fond la question du Canal du Suez. Aussi j'avais reçu le mandat de Djémil pacha de rédiger un rapport détaillé à Aali pacha sur ce point si vital pour nous et l'Angleterre.

Mon rapport sur la question du Canal du Suez.

Mon travail, quoique très compliqué et d'une étendue de 150 pages, était prêt 10 jours après cela, et il a mérité la haute approbation du Grand Vizir sus-mentionné, qui m'en avait fait faire ses compliments par Abro effendi un des tristes héros des tripotages financiers, qui ont eu lieu à l'occasion de la Conversion de notre dette flottante en dette consolidée. Au besoin j'attirerai l'attention de V. A. et des parties intéressées sur ce Memoire consciencieux, dans le quel j'avais résumé minutieusement toutes les phases de la question du Canal du Suez dès son début jusqu'alors, après avoir consulté, bien entendu, la correspondance échangée à cet égard entre la S. P. et les Puissances Européennes et après l'avoir analysée de mon mieux.

Mon rapport sur l'expédition du Mexique etc.

A part ce document si intéressant, quoique peut être fort mal écrit, qui doit se trouver pour sur dans les archives du Ministère Imp. des Aff. Etrangères, Djémil pacha, qui se plaisait à me faire travailler nuit et jour sans jamais me récompenser cependant, m'avait chargé de rédiger préalablement un rapport à Aali pacha sur la guerre du Mexique. Ce document était aussi pas mal étendu et contenait des détails curieux sur cette malencontreuse expédition Franco-Espagnole. Si à cette rude besogne V. A. veut bien ajouter les milliers de dépêches officielles, de telegrammes chiffrés, de rapports de Mémoires et de lettres particulières que j'avais écrit à Paris, à Berlin, à Madrid, à Consple et à la Canée, elle aura une faible idée de mon bagage diplomatique. Quant à la manière, dont j'ai défendu les intérêts du Gouv. Imp. à Paris et ailleurs verbalement et par écrit, je laisse aux juges impartiaux le soin de me rendre justice.

Motif de ma disgrâce auprès du Marquis de Moustier en 1866.

Permettez-moi, Mr., d'éclairer aussi un point, qui paraîtrait un peu obscur. Ceux qui seraient prevenus contre moi, pourraient se demander comment je concilie la faveur exceptionnelle, dont j'ai joui pendant 12 ans à Paris auprès des Régions officielles de toutes les classes de la Société Cosmopolite de cette rare et unique capitale avec la disgrâce du Marquis de Moustier en 1866 ?

Bienveillance dont m'honorait M. Drouyn de Lhuys.

Je ferai remarquer à qui de droit que ce diplomate français m'en voulait au fond parce que M. Drouyn de Lhuys qui m'honorait d'une bienveillance particulière, cédant à mes vœux et à mes arguments avait désavoué la ligne de conduite privé et publique du Marquis du Moustier à Consple qui était plus que sujette à caution. L'Ambassadeur de France, dont il agit, s'était avisé en 1866, pour ramener Fuad pacha au pouvoir, de renverser le Ministère présidé alors par S. A. Mehmet Ruchdi pacha et composé d'Aali pacha, de Mehmet Cyprisli pacha, de Riza pacha etc. J'ai cru alors devoir faire savoir spontanément à M. Drouyn de Lhuys combien cette tactique du Représentant français près la Porte Ottomane était insensé, et impolitique, attendu que les hommes d'Etat qu'il voulait renverser, étaient les plus distingués de l'Empire et les plus devoués à la cause Occidentale. Inde Ira du Marquis de Moustier. Ce petit service m'avait valu alors les lettres les plus flatteuses pour la mémoire de mon père et pour moi même de la part des personnages précités. C'est même V. A. qui m'avait remis à Paris la réponse y relative de S. A. Mehmet Ruchdi pacha alors grand vizir.

Publication de mes deux lettres intimes par Mr Tim. Philémon.

Afin de ne laisser aucun doute dans l'esprit de V. A. je ferai mention aussi en passant de deux lettres intimes que j'avais adressées en 1872 à Mr Timoléon Philémon, alors rédacteur en chef du «Siècle d'Athènes» et espion patenté de la Russie. Cette Puissance machiavélique furieuse de ma nomination en Crète avait engagé son agent secret en question de livrer à la publicité mes missives, dont il s'agit, en les falsifiant d'un but à l'autre et en les commentant de la manière la plus odieuse, Mrs Ignatief, Sabouroff et Cie me lancèrent ce trait de Parthe pour me couler à tout jamais dans l'esprit de la S. Porte, V. A. se rappelle peut être qu'indigné d'un procédé si indelicat je me suis empressé de le porter à sa connaissance et de Lui donner toutes les explications voulues avant mon départ pour le Canée Grâce à la rare équité qui a de tout temps distingué V. A., Elle a compris de suite le but perfide de ces Révélations si fausses et si tardives et m'a engagé à ne pas m'en inquiéter outre mesure. Malheureusement mes ennemis déclarés et occultes ont profité de certains aveux francs et dépourvus d'artifice qui m'étaient échappés dans ces lettres confidentielles pour déblatérer pique et pendre contre moi dans le «Hadikat», le «Courrier d'Orient», le «Byzantis», l'«Eon», le «Lévant Times» et tous les autres organes stipendiés des panslavistes et des Jésuites.

Justement blessé des calomnies que ces feuilles sans vergogne ont débitées à cette occasion contre moi, j'avais supplié la S. Porte de me permettre de leur intenter un procès en diffamation, tout en lui soumettant par le Vali Saffet pacha deux rapports détaillés sur ce fâcheux incident.

Beau trait d'Essat pacha Grand Vizir en 1873.

Le grand vizir alors feu Essat pacha, dont j'avais l'honneur d'être le collègue à Paris, et qui me connaissait à fond, invita le Min. Ottoman à Athènes à réclamer de Mr Philémon mes deux lettres en original et de lui en envoyer copie et traduction légalisées.

Comment Essat Bey obtint mes lettres de Mr Philémon.

Mon cher ami Essat Bey, actuellement Ambassadeur de S. M. I. le Sultan à Vienne, m'a fait part lui même de ces détails curieux, en me disant qu'il a eu beaucoup de peine de décider M. Philémon à s'exécuter. On confronta alors à la S. Porte la falsification malhonnête de mes lettres reproduites par les journaux précités en 1873 avec celles que j'avais réellement écrites à Mr Philémon en 1872 contre le panslavisme et en faveur d'une entente intime de l'hellénisme avec la Turquie et les Puissances Occidentales. Le Ministère Im. fut immédiatement convaincu de mon innocence et de la méchanceté de ceux qui avaient tramé cette infâme machination contre moi, et l'incident fut ainsi clos à mon avantage.

Palinodie de Mr Philémon et ses reproches pour mes sympathies Anglaises.

Pour vous donner, Mgr, une idée de la valeur morale et matérielle de Mr

Philémon, député d'Attique, je vous dirai qu'il a profité, il y a quelques mois, de la mort tragique de M. Charles Ogle pour prononcer dans une oraison funèbre le panégyrique de l'Angleterre. Ce même individu sans foi ni loi, m'avait au contraire reproché amèrement en 1872 mon attachement, si désintéressé cependant, envers ce grand pays, dont il s'est constitué en 1877 le vil flatteur

Le te-deum des Grecs de Consple en l'honneur du prince de Galles en 1872.

M. Philémon et tous les agents Moscovites ici et à Consple furent très vexés de ce que j'avais réussi en 1872 à organiser avec certains autres de mes compatriotes un te-deum solennel dans la Cathédrale Grecque de l'éra en l'occasion de la convalescence de S. A. R le prince de Galles. Le G. Ignatieff particulièrement considéra cette manifestation publique des Grecs sujets de l'Empire Ottoman comme ayant un but antipanslaviste et parvint malheureusement à décider Mr Horace Rumbolt, alors chargé d'Affaires d'Angleterre à ne pas assister avec le personnel de l'Ambassade et du Consulat de S. M. Britannique à cette solennité religieuse. Cette conduite inespérée des Autorités Britanniques parmi nous m'avait d'autant plus surpris et peiné que ce te-deum avait été gracieusement autorisé par la S. Porte et par le Patriarche Oecuménique à cette époque, feu Anthime VI, qui m'avait même chargé de transmettre au Représentant de S. M la Reine Victoria une lettre de félicitation de sa part dans laquelle le chef de l'Eglise Orthodoxe rendait grâces à Dieu pour le salut vraiment miraculeux de l'héritier présomptif de la Grande Bretagne.

Mes lettres à Mr W Gladstone sur ce te-deum et réponse de S. E.

En ma qualité de président du Comité du te-deum précité j'ai cru devoir porter à la connaissance de M. W. Gladstone alors premier Ministre tout ce qui y était relatif en faisant part respectueusement à S. E. de la triste impression produite sur mes compatriotes par le procédé étrange de Mr Horace Rumbolt et en lui prédisant dès 1872 les funestes conséquences qu'aurait pour le Cabinet de St James un excès de condescendance envers celui de St Petersburg. M. W. Gladstone m'a fait l'honneur de me répondre sur les champs très poliment, en me donnant quelques explications sur les intentions bienveillantes de l'Ambassade Britannique à notre égard et en me chargeant de remercier mes compatriotes pour les sentiments qu'ils venaient de témoigner publiquement envers la Cour et le peuple de son pays.

Comment Mahmoud Nedim pacha, Sérver pacha, Ignatieff et M. H. Rumbolt ont dénature ce te-deum.

Si je me suis étendu un peu, Mgr, sur cet incident, c'est que Sérver pacha, Mahmoud Nedim pacha et d'autres russophiles, qui étaient alors au pouvoir, ont voulu m'en faire un crime pour faire mieux leur cour à l'Ambassade de Russie, parceque je me suis mis à la tête de ce te-deum en faveur de S. A. Royale le prince de Galles. Ainsi que je me suis permis de le faire savoir à cette époque à qui de droit, j'espérais m'attirer l'approbation plutôt que la

désapprobation de la S. Porte, en rendant un hommage éclatant à un de ses alliés les plus anciens et fidèles, et en conjurant sans cesse les Grecs à s'attirer les sympathies de la S. Porte et du Gouv. Britannique de préférence à celles de la Russie, qui nous ont été toujours si funestes à tous égards.

Voilà, Mgr, franchement exposés mes Etats de service, mon mea culpa et mes prétendus crimes envers l'État. Au nom de Dieu donc, jugez-moi et condamnez-moi maintenant, après m'avoir lu et entendu attentivement. Si vous trouvez, Mgr, que j'ai réellement péché, ou failli à mes devoirs d'honnête homme, de citoyen et de fonctionnaire public, laissez-moi mourir ici de faim et de désespoir, ce qui, soit dit entre parenthèse, ne fera nullement honneur à mon Gouvernement, à ma Nationalité et à ma famille, qui auraient dû me venir depuis longtemps en aide, en oubiant et en pardonnant généreusement toutes mes fautes involontaires.

Chaleureux appel à l'équité de S. A. Je grand Vizir.

Mais si par hasard V. A. trouve que ma conduite a été, autant que possible, correcte envers un chacun, alors qu'elle daigne m'accorder sans plus de retard la pension et la justice, qui me sont dûes, et qui m'ont été promises je le répète, depuis longtemps par les divers Ministères, qui se sont succédés au pouvoir.

Je demande de nouveau un million de pardons à V. A. pour avoir tellement abusé de ses précieux moments, et je la supplie de prendre sans faute en considération mon triste sort et de me rendre désormais l'existence moins intolérable que par le passé. Dieu fasse qu'il en soit ainsi, beni-soit à jamais celui qui fera cet acte de haute équité et de pure humanité. Amen ! J'ai de nouveau l'honneur d'être de V. A. etc (Sig) ARISTARCHI

Profitant des dispositions bienveillantes à mon égard d'une Grande Ambassade à Consple, je me suis permis de transmettre par son intermédiaire ma Requête si dessus à S. A. Saffet pacha. J'ignore encore si ce document a été remis à sa haute destination, car aucun avis ne fut parvenu encore à ce sujet à la Légation Etrangère, qui a bien voulu l'envoyer d'ici là bas. Mais j'ai su d'une manière positive que le charitable Ambassadeur en question a daigné plaider déjà à plusieurs reprises ma cause auprès du grand Vezir soit en personne, soit par son premier Drogman. Malheureusement le résultat de ses gracieuses démarches n'a pas répondu jusqu'à présent à mes attentes. La S. Porte s'est empressée à ce qu'il paraît de reconnaître la justesse de mes réclamations mais elle aurait allégué de nouveau la pénurie du Trésor Imperial, ce qui l'empêcherait de les satisfaire pour le moment. Quoique qu'il en soit j'en remercie publiquement S. E. ainsi que ses dignes Collègues à Athènes pour avoir consenti à me prêter leur précieux appui à titre d'humanité. Ainsi que, je l'ai déjà fait remarquer à qui de droit, ce n'est pas le manque d'argent qui met la S. Porte depuis 1874 dans l'impossibilité de m'accorder ma pension et de tenir ses engagements, mais les sourdes intrigues des agents Moscovites et de mes ignobles frères. Afin d'édifier l'opinion publique là des-

sus, je lui ferai savoir que l'Honorable Chef du une Mission Etrangère à Couple, dont j'ai réclamé aussi l'aimable concours en faveur d'une amélioration de mon sort, a écrit en propres termes vers la fin de Juillet dr. de qui suit à un des nos amis communs occupant ici des fonctions officielles élevées; «Quant à l'infortuné M. Aristarchi je ferai de nouveau pour lui tout ce qui dépend de moi. Mais je crains fort que tous mes efforts auprès de Saffet pachia échouéront en présence de l'influence de ses parents. Je suis heureux de constater que les Membres les plus clairvoyants du Corps Diplomatique à Stamboul ont fini par se rendre à l'évidence et paraître justement fixés sur l'infamie de ma famille envers moi. Je souhaite que leur exemple soit bientôt suivi par ceux qui osent encore se constituer les avocats d'office de mes parents dénaturés. Meglio tardi ché mai.

Φίλε Κ. Ἀριστάρχα. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Αὐγούστου 1878.

Ἔλαβον καὶ ἀνέγνωσα τὴν τε χθεσινὴν καὶ τὴν τῆς 28 τοῦ παρελθίντος μηνὸς πρὸς με ἐπιστολάς σας.

Οὔτε δύναμαι, πάσχων τοῦς ὀφθαλμοῦς, νὰ γράφω ἀπὸ νῦν, οὔτε εὐκαιρίαν ἔχω νὰ ἀσχολῶμαι εἰς τὰς μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν σας ἀδιαλλάκτους διενέξεις. Εὐχόμην νὰ λάβω μέχρι τῆς 3 ὥρας Μ. Μ. σήμερον οἷανδήποτε ἀπόδειξιν σας καὶ νὰ σὰς πέμψω τὰ 200 φράγκα. Διότι μετὰ λύπης βλέπω ὅτι ἤμαι ἡναγχασμένος, νὰ γράψω τῷ Κυρίῳ Σταυράκῃ Μεγάλῳ Λογοθέτῃ, ὅτι, ἐπειδὴ ἐτοιμάζομαι ν' ἀναχωρήσω εἰς τὴν ἐπισκοπὴν μου, ἃς γράψῃ εἰς ποῖον θέλει νὰ παραδώσω τὰ 200 φράγκα, τὰ ὅποια ὁ κύριος Δ. Ἀριστάρχης ἀποποιεῖται νὰ λάβῃ, ἀπὸ τῷ ὀφείλονται τοσοῦτων ἐτῶν εἰσοδήματα ἀνὰ δέκα δεκαπέντε χιλιάδας φράγκα ἐτησίως· καὶ με ἀπασχολῇ τοῦ λοιποῦ πάσης σχετικῆς πρὸς τοιαύτην ὑπόθεσιν ἀλληλογραφίας. Διότι οὐδεμίαν θέλει λάβει ἀπάντησιν.

Παρακαλῶ ἐπομένως καὶ τὴν εὐγενίαν σας, νὰ μὴ ἐνοχλῇται πλέον γράφουσα πρὸς με· διότι δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ ὠφελήσω αὐτήν.

Ὁ πρὸς Θεὸν εὐχέτης ὑμῶν

† ΦΩΚΙΔΙΟΣ ΔΑΥΙΔ.

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ κυρίου Σ. Ἀριστάρχου, ἀπὸ 21 Ἰουλίου 1878, πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Φωκίδος

«...Καθικετεύω συνάνα τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα, ὅπως ἐγχειρίσῃ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀριστάρχει Βέη τὸ ἐσώκλειστον ποσὸν τῶν διακοσίων φράγκων, μέχρις οὗ ἀφιχθῶσιν ἐν ταῖς ἐκ τῆς νέας τῶν τιφλικίων εἰσοδίας χρήματα, ὧν τὸ τέταρτον θέλει ἀμέσως ὡς καὶ μέχρι τοῦδε διαβιβασθῇ πρὸς αὐτόν.

Παρακαλεῖται δὲ ἡ ὑμετέρα πολὺπειρος σεβασμιότης, ὅπως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐνσταλάξῃ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀρχὰς πραότητος, ὧν ἀπαρχὴ ἔσεται ἡ πρὸς με σταλησομένη ἀπόδειξις παραλαβῆς, ὀλιγώτερον οὕσα ὑβριστικῇ, ἢ αἱ μέχρι τοῦδε πρὸς με παρ' αὐτοῦ ἀποσταλεῖται».

Ἐπειδὴ ἡ Α. Σ. ὁ ἐπίσκοπος Φωκίδος ῥητῶς μοι ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν νὰ λάβῃ οἷαν δῆποτε ἀπόδειξιν μου διὰ τὰς 200 ν. δραχμάς, ἃς κατ' οὐδένα

τρόπον ἠθέλησα νὰ δεχθῶ κατ' ἀρχάς, ὡς καὶ ἐν τῷ προλόγῳ μου ἐρρήθη, τοῦτου ἕνεκα ἀπὸ σέβας πρὸς τὴν γερασὴν ἄτομον τοῦ κυρίου Δαυὶδ συγκατε-
τέθην, ὡς τῷ ἔγραψα, νὰ δεχθῶ τὸ οὐτιδανὸν τοῦτο πρὸς καὶ νὰ ὑποστῶ
τὴν νέαν ταύτην ὕβριν, προσβολὴν καὶ ἀδικίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη
ἀποκλειστικῶς πρὸς χάριν τῆς Α. Σ. καὶ ὅπως μὴ παρερμηνεύσῃ τυχὸν τὴν ἄρ-
νησίν μου. Εἶχον τῷ ὄντι τόσας ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν σεβάσμιον τοῦτον ἱερέα
χρὴν, ὥστε δὲν ἠθέλησα ποσῶς νὰ τὸν δυσπρεσβήσω κατὰ τὰ ἔσχατα τῆς ἐδῶ δια-
μόνης του. Λυποῦμαι δὲ μεγάλως, διότι δὲν ἠδυνήθην νὰ παραδεχθῶ τὸν τύ-
πον τῆς ἀποδείξεως, ὃν μοὶ ὑπέδειξεν ἡ Α. Σ. καθίτι, ὡς τῇ ἐκτινοποίησα, ἀ-
φεύκτως ἤθελεν ἐκμεταλευθῇ τὸ ὄπλον τοῦτο ἐναντίον μου ὁ ἄδ. μου. Ἐδῶκα
δὲ τῷ ἐν λόγῳ Ἀρχιερεὶ τὴν ἐξῆς στερεότυπον ἀπόδειξιν, ἣτις καὶ τόσον δαι-
μονίζει τὸν ἄρχοντα Μ. Λογοθέτην· διότι ἡ ἐνδοξότης του θέλει νὰ τὰ κάμῃ
ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ τοῦ τὰ κτυποῦν ἐς τὰ μοῦτρα. Εἶχε δὲ οὕτω πως αὕτη· «Ἐλα-
θον διὰ χειρὸς τοῦ Σ. Ἐπισκόπου Φωκίδος κ. Δαυὶδ παρὰ τοῦ κ. Στ. Ἀριστάρ-
χου βέη 200 ν. ὄρ. εἰς χαρτονόμισμα ἀπέναντι τῶν ὧσων οὗτος μοὶ ὀφείλει
πρὸ 13 ἡδὴ ἔτων ἕκ τε τῆς πατρικῆς καὶ τῆς ἀτομικῆς μου περιουσίας· διὸ
εἰς ἐνδείξιν ὑποσημειοῦμαι κτλ.

Ὡς δὲ πρὸς τὰς ἀρχάς τῆς πραότητος, ἃς ὁ ἀδελφός μου παρεκάλει
τὸν ἁγ. Φωκίδος νὰ ἐνσταλάξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καγὼ μιμούμενος
τὸ χριστιανικὸν παράδειγμα τοῦ διαδοῆτου τούτου Ἰησοῦτου ἐξώρκησα
τὴν Α. Σ. νὰ τῷ ἐνσταλάξῃ, εἰ δυνατόν, ἀρχὰς πλείονος θεοφοβίας, εὐσυνει-
δησίας, φιλαδελφίας καὶ φιλαληθείας ἐκείνων, ὑφ' ὧν ἐμφορεῖται. Ζητῶ μυριά-
κας συγγνώμην παρὰ τοῦ Σ. μοι φίλου, Α. Φ. διότι χάριν τῆς ἀπολογίας μου
ἔχρινα εὐλογον νὰ δημοσιεύσω ἄνευ τῆς ἀδείας του τὴν ἐπιστολήν του ὡς καὶ
τὸ κοινοποιηθὲν μοι ἀπόσπασμα τῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἐπειδὴ ἀμφότερα
τὰ ἔγγραφα ταῦτα ἀφορῶσι τὰ ἀτομικά μου συμφέροντα καὶ δὲν ἐνοχοποιου-
σι κανένα, διὰ τοῦτο ἐλπίζω νὰ τύχω τῆς συγγνώμης τῆς Α. Σ. εἰς ἣν καὶ
πανδημῶς αὖθις ἐκφράζω τὴν ἰσόβιον εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὰς πρὸς με λῆαν
πατρικὰς καὶ πολυειδεῖς ἀγαθοεργίας του.

Δημητράκη μου

Εἶδον εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἀνεχώρησες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Σὺ
εὐχομαι εὐδῶσιν εἰς τὴν ὑπουργεῖαν Σου.

.... Μοὶ ζητοῦσι ἐκ τοῦ τζίφλικίου μου σπέρρον κουκουλίου (μετάξης) ἐκ
Κρήτης. Ἄν σοὶ εἶναι εὐκόλον καὶ ὄχι δυσάρεστον, ἐπιφόρτισε διὰ νὰ
μοὶ προμηθεύσῃ δέκα ἕως δεκαπέντα δακτυλίθρας. Ἀ· σταλῇ δὲ εἰς ὄνομα τοῦ

Δημοσθένους Τερογιάννη εἰς Πρέβεζαν. Σὲ συγχαίω διὰ τὸν προδιδασμὸν
Σου εἰς· Ρούτπει οὐλᾶ. Ἡ Σεβαστὴ toute fière pour toi καὶ ἡ
Μαρικούλα σὲ κατασπάζονται, ἐγὼ δὲ σὲ ἐναγκαλιζομαι.

Κέρκυρα τῇ 14)26 Ἰανουαρίου, 1873. Ὁ ΣΟΣ ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ

Οἱ ἀμφιβάλλοντες περὶ τῶν αἰσθημάτων μου πρὸς τοὺς οἰκείους μου καὶ περὶ
τοῦ τίνι τρόπῳ ἐπάσχιζα πάντοτε νὰ τοῖς φανῶ χρήσιμος καὶ εὐάρεστος ἂς
διέλθωσι τὰ ὅσα μοὶ ἔγραψεν ὁ καλὸς γαμβρός μου, Κονεμένος τῷ 1873

εἰς Χανιά. Παρατηρῶ δὲ ἐν παρόδῳ οἷς δεῖ, ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου Σεβαστὴ ἦ-
τις, καθὰ μοι ἔγραψεν ὁ σύζυγός της, ἦτο τότε ὑπερήφανος δι' ἐμέ· ἐπειδὴ
προήχθη ἐν ἀνωτέρας θέσεις καὶ τιμὰς, μετὰ τὴν στυγεράν δολοφονίαν μου
καὶ γὰρ πρὶ τετραετίας δὲν μοι ἔγραψεν ἐνταῦθα, οὐδὲ ἠθέλησε ποσὺς ἐφέτος
καὶ πέρυσι νὰ με φιλοξενήσῃ ἐν Κερκύρᾳ ἔστω καὶ ἐπὶ ἀπαξημιώσει καὶ ἐπὶ
διαφόροις ἄλλαις ὑλικαῖς ὠφελείαις, ὥς τῇ ἐπρότεινα. Ἰδοὺ τὰ ἐπακόλουθα
τῆς καταδρομῆς τῆς τύχης. Πάντες σὲ ἐγκαταλείπουν ἀνηλεῶς καὶ αὐτοὶ οἱ
καλλίτεροι συγγενεῖς σου, μετὰ τῶν ὁποίων δὲν ἔπαυσα νὰ κατατάττω
τὴν ἐν λόγῳ ἀδελφὴν μου, ὑπὲρ ἧς τῷ 1858 ἐκινδύνευσα καὶ τὴν ζωὴν
μου μεταβάς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Λονδὶνον ἐν καιρῷ χειμῶνος πρὸς
διαπραγματεύσιν τοῦ συνοικεσίου της μετὰ τοῦ Ἀλέκου πασᾶ Βογορίδου,
ὅπερ οὗτος καὶ οἱ κακιν-ο-γαῖς οἰκέτοι τοῦ ἀπέκρουσαν τότε, καθὼς τυφλῶς
ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν πανσλαβισμόν, καὶ ὅπερ ὁ μακαρίτης πατὴρ μου εἶχεν
ἀσπασθῇ προθύμως, ἐνδιδὼν εἰς τὰς προτροπὰς μου καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν
μεγάλην ὠφελείαν, ἣτις ἤθελε προκύβει διὰ τὰ ἐθνικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ
μας πράγματα ἐκ τοιαύτης τινὸς συγγενείας ἐξ ἀγχιςτείας μεθ' ἐνὸς τῶν
ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν του. Τοῦτο ἀποδεικνύει αὐθις τὴν ἐπιρροήν, ἣν ἐξή-
σκουν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Σ. πατρὸς μου καὶ τὴν ἐξειδικασμένην ἀγάπην
ἣν ἔτρεφε πρὸς ἐμέ· διὸ καὶ με ἐφθόνησαν τοσοῦτον τὰ ἀδελφία μου· κα-
τάρωσα π. χ. ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ τὸν συμφιλιώσω μετὰ τοῦ πρώην Ἡγε-
μόνους τῆς Σάμου Στεφάνου Βογορίδου, τοῦ ὅπερ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὅλοι οἱ
κρατοῦντες, οἱ πατριάρχαι καὶ λοιποὶ εἴλοι μας εἰς μάτην ἐπεδίωξαν. Ἀλλ'
ὁ γνήσιος οὗτος βούλγαρος δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ ὥς δεῖ μετὰ τῶν
περὶ αὐτὸν μίαν τοιαύτην εὐγενῆ θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς πατρίδος ἐκ μέ-
ρους τοῦ ἀειμνήστου Μ. Λογοθέτου.

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη.

Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ.

Ἐν Ὁμοῦρτζα 9 Ἰουλίου 1870.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀπὸ τῆς πέμπτης ἐπιστολήν σου, καὶ διὰ τὴν
πρὸς τὸν Καϊμακάμην Σηλυβρίας ἐπιστολήν τοῦ Ἰσμαήλ πασᾶ καὶ διὰ τὴν
ἀπιστολήν τοῦ Τσαούση.

Ἡ σφραγίς μου ἡ τουρκικὴ ἐλησμονήθη ἐν τῷ κοιτῶνί μου
ἐὰν δὲ δὲν εὑρεθῇ, τότε παραγγείλε ἀμέσως τὸν Σερδάρην μου νὰ ὑπάγῃ εἰς
σφραγιδосκαλιστὴν εὐρισκόμενον πλησίον τοῦ Παναγιωτάκη Τσεβαρτζή εἴτε
τὸν ὀνομαζόμενον Χουσανῇ, ὅστις κατεσκεύασε καὶ τὴν πρώτην μου σφρα-
γίδα, εἴτε ἄλλον νὰ σκαλίσῃ μίαν ἀργυρὰν σφραγίδα κτλ.

Ἐγάρην διότι συνεφιλιώσας τὸν Γρηγόριον μετὰ τῶν Γ. . . . Ἐὰν ἐκείθιν
κατορθώσῃς νὰ μοι στείλῃς γράμμα τι πρὸς αὐτὴν (τὸν καιμακάμην τῆς
Τσόρλου) ἀπὸ τὸν Κημήλ πασᾶν πλὴν λίαν αὐστηρὸν καὶ μὲ τίτλους.
«ἰτζετλου λογοφὲτ Ἰσταυράκη μπέη», θέλεις οὕτω μὲ συνδράμει. Ὁ σὸς Σ. Α.

Ἰδοὺ νέα ἀποδείξεις πῶν καλῶν πάντοτε διαθέσεών μου πρὸς τοὺς ἀδελ-
φούς μου Σταυράκη καὶ Γρηγόρη, οὓς καὶ παντοιοτρόπως συνέδραμον κατὰ
τὸ ἐνόν, ἐνῶ ἐκεῖνοι παντὶ σθένει ἐτεκταίνοντο τὸν ὀλεθρὸν μου. Ὡς γίνε-

ται δὲ μνεῖα ἐνταῦθα, εἶχον συμφιλίωσαι τῷ 1867 τὸν Γρηγόριον μετὰ τῶν Γαλλῶν, οἵτινες ἔπνεον μένεα ἐναντίον του διὰ τὴν ἀγέρωχον καὶ ἐπιλήψιμον συμπεριφορὰν του πρὸς τὸν ἐν Σμόρνη Γ. πρόξενόν των Κόμητα Bentivoglio. Συνεπεία τούτου ὁ τότε πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας Κ. Βουρὲ καὶ ὁ πρῶτος Διερμηνεὺς κ. Οὐτρέ ἐζήτουν ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν τοῦ μνησθέντος ἀδελφοῦ μου καὶ τὴν παῦσίν του ἐκ τῆς θέσεως τοῦ μουαδίνη τοῦ Βιλαστίνου 'Αϊδινίου· μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας κατώρθωται νὰ τὸν σώσω. Ἐκ τῆς ἀνωθι ἐπιστολῆς ἐπίσης καταραίνεται ἅπασα ἡ κενοδοξία καὶ ἡ τιτλομανία τοῦ Σταυράκη.

Δημητράκη μου,

Πετρούπολις τῇ 10(22) Ἀπριλίου 1869.

Εἶχον ἐκλάβει τὸ τηλεγράμμα ὡς προερχόμενον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ Γεωργίου καὶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἔγραψον αὐτῷ τάδε: «Δὲν ἤξεύρω τί ἀπεφάσισεν ὁ Χαλὶλ-Βεης περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Χαμδῆ-Βεη· κ' ἐγὼ ἐπέθυμον νὰ ᾔτο δυνατόν νὰ λάβῃς τὴν ἐπιστάσιάν ταύτην.» Ἄν ᾔτο δυνατόν νὰ συμβιβασθῇ τὸ πρᾶγμα, ὥστε ὁ Γεώργιος νὰ ἔχῃ ἕνα σύντροφον ἢ τὸν περὶ οὗ πρόκειται ἀδελφόν τοῦ Χαμδῆ-μπέη, εἴτε ἄλλον τινὰ προσταθέντα ἢ προσταθόμενον παρὰ τοῦ Χαλὶλ-μπέη, εἴτε αὐτὸν τὸν Χουσνῆ, τότε δὲν ἤθελα λογισθῇ ν' αὐξήσω κατὰ τι τὸ πρᾶν τῶν τεσσάρων λιρῶν καὶ νὰ δίδωνται ἐξ ἡμισείας αἱ μὲν εἰς τὸν ὀθωμανόν, αἱ δὲ εἰς τὸν ἀδελφόν Γεώργιον· ὅστις ἐν τῇ ἀδελφικῇ μερίμνῃ του νὰ γίνεται κέντρον, καὶ νὰ σπρώχνῃ τὰς ἐνεργείας καὶ οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνηθοῦν νὰ τὸν θεωροῦν καὶ ἀναγνωρίζουν ἐπιπορισμένον καὶ ἐνδ' ἀφερομένον εἰς τὰς ὑποθέσεις μου· νημιζῶ τὸν τρόπον τοῦτον τὸν καλῆτερον. Σέφθητι συνεννοήθητε μετὰ τοῦ Χαλὶλ-μπέη ἢ μετὰ τοῦ Ἐτέμ-πασᾶ ἢ μετὰ τοῦ Ἀκριφὶ βέη καὶ γράψετε μου.

Πολὺ ἐγάρην ἀδελφεὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν σου εἰς τὸ ἐθνικὸν Συμβούλιον, ἰδίως διότι ἔγινε οὕτω καλακρευτικῶς δι' ἐσέ. Ἡ δυστυχὴς Πριγκιπέσσα Γχορ-τζακὼφ θυγάτηρ Στούρτζα εἶναι εἰσκίνδυνον, συνεπεία τοῦ τοκετοῦ τῆς.

Ὁ Σ ς ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ.

Φίλτατε,

Ἐν τῷ κλεινῷ Βεθεκίῳ τὴν 12 Μαρτίου 1873.

Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ περιγράψω δεόντως τὴν θλίψιν αἰσθάνε-αι ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς αὐτῆς φιλοστόργου μητρὸς οἷα ἦν ἡ αἴφνης ἀφ' ἡμῶν ἀρπείσεια· καίτοι ἡλικιωμένη ἀρκετὰ, ἠδύνατο νὰ ζήσῃ εἰσέτι μερικὸς χρόνος. Ἐκεῖνο τὸ ὅποσον μὲ λυπεῖ περισσότερον εἶναι τὸ ὅτι δὲν ἠδυνήθην νὰ τῇ χορηγήσω ὅλας τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὴν εὐχαρίστησιν, ὧν ἔχρηζεν ἐν τῷ γήρατι, ἀρ' οὐ τὴν γνότητά της διήλθεν ἐν θλίψει καὶ καχυυχία. Σοὶ εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμπάθειάν σου. ἔσο δὲ βέβαιος ὅτι τὸ ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἀγαπῆς μου μητρὸς ἐν τῇ καρδίᾳ μου κενόν, οὐδέποτε θέλει ἀναπληρωθῇ, ἐπειδὴ δὲν θέλω εὖρεϊ ἐν οὐδενὶ πλέον τὴν μητρικὴν ἀγάπην, τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν τώρα μάλιστα, στερούμενος ταύτης μανθάνω νὰ ἐκτιμῶ δεόντως.

Σοὶ εὐχαριστῶ δὲ καὶ διὰ τὴν καλὴν ὑποδοχὴν, ἣν ἔκαμες τῷ παρ' ἐμοῦ συστηθέντι Μαχμούτ Μπέη.

Ἡ Μαριωρίτσα διάγει μελαγχολοῦσα καὶ δυσαρεστιμένη ἐν τῷ αὐχμηρῷ, Βεθεκίῳ, τὸ ὅποιον καὶ ἐὺ εὗρισκω δυσφόρητον . . .

Ὁ δὲ ἄρχων Μ. Λογοθέτης διάγει ὡς πάντοτε, τίθει λόγος ἐμβριθεῖς ἐν τοῖς πατριαρχείοις, καὶ οὐδέποτε κατορθῶν νὰ ὑπερισχύσῃ ἡ γνώμη του.

Ἀληθῶς ἐτρομαξῶ, ὅταν ἀνέγων ἐν ταῖς ἐφημερίδι ταῖς κατὰ σοῦ ἐξεμύμενα καταχθόνια κατηγρηήματα. Εὐτυχῶς ὁμῶς δὲν ἔκαμαν, ὡς φαίνεται, οὐδεμίαν ἐντύπωσιν καὶ ἡ παλλικαρία σου καὶ τούτων τὴν προσβολὴν ὑπεξέφυγεν. Ἀληθῶς ἦσαν τοσοῦτον περιστατικῶς γεγραμμένα, ὥστε ἐκινδύνευσα νὰ πιστεύσω ὅτι ἔγραψες τί compromettant εἰς τὸν ἀχρεῖον τοῦ Αἰῶνος συντάκτην.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπελεύσεται εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος ὅταν συμπληρωθῇ, ἐπειδὴ ὁ Κ. Α. Ψυχάρης παρητήθη· τὰ μπεράτια ἤρχισαν νὰ στέλλωνται εἰς τὰ Πατριαρχεῖα· χθὲς ἐστάλησαν τρία, καὶ τοῦ πατριάρχου ἐντὸς ὀλίγου σταλήσεται.

Ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει προχωροῦμεν βραδέως πολλάκις καρκινωβατοῦντες. Πολλάκις πρὸς διάχυσιν ἀμυνῶ καὶ μερικοὺς λόγους, ἀλλ' οὐχὶ πολλοὺς, μέχρι τοῦδε μόνον δύο. Ἡ δὲ κατάστασις ἡμῶν οἰκτρὰ κοινῇ τε καὶ δίᾳ.

Χαῖρε ἀρχηγέ τοῦ φιλοστροφισμοῦ καὶ τῆς λοιπῆς νεωτέρας ῥητορικῆς τέχνης.

Ὅλος σὸς Σ. ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ.

Παρακαλεῖται αὖθις τὸ δημόσιον νὰ συγκρίνῃ τὰ φιλικὰ καὶ συγγενικά ὄντως αἰσθήματα ἅπερ ἔτρεφε πρὸς με μέχρι τινός ὁ κάλλιστος ἐξαδελφός μου καὶ ἰατρός Σ. Μαυρογέννης ὡς καὶ τὴν κακὴν ἰδέαν, ἣν εἶχε περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη καὶ ἦν διημοσία ἐν τῷ Νεολόγῳ διετράνωσε, μετὰ τὴν ἀλλοίωσιν, ἣτις ἐπῆλθεν αἰφνης ὡς πρὸς τὸν ἄρχοντα Μ. Λογοθέτην καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῦ δολοφονηθέντα ἀδελφόν του ἐν τῷ φρονήματι τοῦ νῦν ἀρχιατροῦ τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, «Ο tempora ὁ Mores!»

Φίλτατε Δημητράκη.

Ἐν Περτροπόλει τῇ 12)24 Ἰουνίου 1868.

... Ἐκτός τοῦ ὅτι δὲν λαμβάνω τόσα ὅσα σὺ ὑποθέτεις, διότι ὁ Κονεμένος ἐκράτησε τὸν μισθόν, εἰς ἐμέ δ' ἐδόθησαν μόνον τὰ πρεσβειακὰ ἐξόδα, τὰ ὅποια ἐλάμβανεν οὗτος, ἦτοι 775 ρούβλια κατὰ μῆνα, μακρὰ ἀσθένεια, πολυδάπανος χειμὼν αὐστηρὸς, τὰ ἀνήκουστα ἐδῶ ἐξόδα, τὰ ὅποια ἰδίῳ ὀφθαλμοῖς ἀνάγκη νὰ ἴδῃ τις ὅπως πιστεύσῃ, μ' ἡνάγκασαν νὰ ἐξοδεύσω τακτικῶς κατὰ μῆνα ποτὲ ὀλιγώτερα τῶν δύο ἡμῖς ἕως 3,000 φρ.

Ἐντὸς δέκα μηνῶν ἐπλήρωσα περὶ τὰς 11,000 φρ. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς εἶναι βεβαίως εἰς θέσιν νὰ ἔλθωσιν εἰς βοήθειαν σου καὶ τοῦτο εὐχρημαί ἐξ ὅλης ψυχῆς. Τὰ μετὰ τοῦ θείου συμβάντα με λυποῦσι, διότι σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐπιθυμῶ τὴν προαγωγὴν σου. Ἡλπίζον ὅτι ἤθελες ἐξομαλύνει τὰς δυσκολίας καὶ ἤθελες κερδίσει τὴν εὐνοίαν τοῦ ἀρχηγοῦ σου. Ἡ καρδία σου εἶναι καλὴ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Μὴ παρεννόησας ταῦτα παρακαλῶ, προέρχονται ἀπὸ συγγενῆ καὶ φίλον, ὅστις σὲ ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς καὶ ζητεῖ τὴν πρόσδον καὶ ἡσυχίαν σου. Σὲ ἀσπάζομαι ἀπὸ καρδίας.

Ὁ διὰ βίου σὸς ΣΤ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ.

Ἡ ἄνωθι ἐπιστολὴ τοῦ ἐξαδελφοῦ μου Στ. Καραθεοδωρῆ ἐμφαίνει ἐπί-

σας τί ἐφρόνει οὗτος περὶ ἐμοῦ μέχρις ἐσχάτων ὡς καὶ τὴν ταλλαρομανίαν, τὴν φυλαργυρίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν μου. Ἄνευ τῶν ἐλαττωμάτων τούτων ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος, θὰ ἦτο ἀσιγήτως εἰς τῶν καλλιτέρων συγγενῶν μου λυπούμαι δὲ τοσούτῳ μᾶλλον διὰ τὰς ἐλλείψεις του ταύτας καὶ διὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀπάθειαν, ἣν μοι ἔδειξε μετὰ τὴν δολοφονίαν μου μὴ ἐπισκεφθεῖς με καὶ ἄπαξ ὅτε δέληθεν ἐντεῦθεν τῷ 1875 μεταβαίνων εἰς τὴν νέαν θέσιν του ἦτοι τὴν τοῦ Πρέσβ. τῆς Υ. Π. ἐν Βρυξελλαῖς καθότιον ἐπὶ 40 ἔτη τὸν ἡγάπησα καὶ τὸν ἐξετίμησα, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἀναγνωρίζων τὰ πολλὰ καὶ καλὰ αὐτοῦ προτερήματα καὶ συνιστῶν αὐτὸν ὡς ἔδει τῆδε κακεῖσε. Βύτυχως τὴν ἐλαλίστην χάριν, ἣν τῷ ἐζήτησα τότε τοῦ νὰ μοὶ δανείσῃ διηλ. μικρὸν τι ποσὸν ἐπὶ τόκῳ καὶ ἦν μοὶ ἡννῆθη τόσον ἀσυγχωρήτως, μοὶ ἔκαμε μετὰ ταῦτα ὁ γαμβρός του Κωσταντῆς Καλλιαδης, δανείσας με 100 λ. ὅθ. ἐπὶ τόκῳ καὶ ἀνατοκισμῷ 12 0/0, ὡς ἤθελε πράξει ὁ χειρότερος τῶν τοκογλύφων. «Ab uno de omnibus».

Κύριε Ἀριστάρχῃ σᾶς προσκυνῶ

Τὸ παρὸν μου ἀποδίδει εἰς τὸ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι σᾶς ἤλθαν χίλια φράγκα, ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σας Κύριον Σταυράκη καὶ λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ στείλετε ἕναν ἄνθρωπον τῆς ἐμπιστοσύνης σας διὰ νὰ τὰ περιλάβῃ, ἀλλὰ θέλει δύο ἀπαδείξεις ἢ μία διὰ τὸν ἀδελφόν σας ἢ δὲ ἄλλη διὰ τὴν κυρίαν Ἀναστασιάνη, ἡ ὁποία ἔχει τὰ χρήματα εἰς χεῖρας τῆς μένω με ὅλον τὸ ἀνήκον οὐδὲν. 26 Αὐγούστου.

ΑΡΓΥΡΗ ΦΕΝΕΡΛΗ.

Ἀδελφε Δημητράκη.

Κέρκυρα τῇ 22 Ἰουλίου 1873.

Ἀπεφάσισας μοὶ λέγεις διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἰουλίου, ἣν ἐσχάτως ἔλαβον, ν' ἀπαδυθῇ εἰς τὸ δικηγορικὸν καὶ δημοσιογραφικὸν στάδιον καὶ συγχρόως θέλεις νὰ μεταβῇ εἰς Κέρκυραν. Τὰ δύο δὲν συμβιβάζονται. ..

Ἀδίκως ὁ Essad Bey σοὶ παρεπονέθη. Δὲν ἐζήτησα παρ' αὐτοῦ νὰ διδῇ εἰς τὸν πρόξενον τὸν τίτλον Excellence, εἶπα τῷ Ἀζελῷ μόνον ὅτι θὰ ἦτο φιλόανθρωπον γράφοντες νὰ γράψωσι τῷ προξένῳ καὶ οὐχὶ τῷ Κονεμένῳ γράφοντες δὲ τῷ Κονεμένῳ καλὸν νὰ ἐνθυμοῦνται εἰς τὰς ἰδιαιτέρας ἐπιστολάς των καὶ μόνον εἰς τὰς ἐπιγραφάς, τὰς ὁποίας βλέπει ἡ Πόσις, ὅτι ὁ Ρουτπειούλα Σινφιέβελ δικαιούται εἰς τὸν τίτλον Excellence. Τοῦτο δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ ὁ Essad καὶ ἐξ ἐναντίας ἐνησημενίζετο νὰ γράφῃ Recevez M. le Consul etc. ὅπερ δὲν ἔγραψα ποτὲ ἐγὼ ὁ καθέξας θέσιν Πρεσβείας, ὁ Rutpei Oulla Sinfi Evel μήτε εἰς τὰ ἀρμενικὰ τὰ ἄνευ βαθμοῦ ὑποπροξενιδία.

Ὡς πρὸς τὰς franchises douanières εἰρήνησα, ἐπεὶδὴ ἡμεῖς ἐν Τουρκίᾳ χαρίζομεν εἰς τοὺς 500 προξένους, ὑποπροξένους, πράκτορας ἀτέλειαν ἠθέλησα νὰ ζητήσω νὰ πληρώσω τέλος διὰ τοὺς ἵππους τῆς χρήσεως μου, τὴν ἄμαξαν καὶ τὰ ἐπιπλα τῆς κατοικίας μου πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ὁ νόμος ὁ Ἑλ. χορηγεῖ εἰς τοὺς ἰδιώτας καὶ τοὺς νεωστὶ ἀποκαθισταμένους ἐν Ἑλλάδι. Καὶ τοῦτο μοὶ ἡννῆθη ἐνῷ εὐχολοῦν ἦτο νὰ μοὶ εἴπῃ «φέρε εἰς ὄνομα τῆς Πρεσβείας τὰ πράγματά σου, Κονεμένε τριακονταετῇ διπλωματικῇ ὑπάλ-

ληλε, ὅστις σὺν τοῖς ἄλλοις εἶχες προσδιορισθῇ νὰ γίνῃς πρέσβυς εἰς Ἀθῆνας καὶ εἰς Ἀμερικὴν.

Καὶ μόλα ταῦτα δὲν παρεπονέθην, ἐπικράνθην ὁμως *de la manière sous jambe dont il a voulu me traiter* — καὶ εἶπον « ἄς πῶ τὸ ποτήριον μέχρι τέλους ».

Ποτὲ δὲ δὲν ἀπῆντησεν εἰς interessantes commuications ἄς τῷ ἔκμα· ἂν ὁμως δὲν τοῦ ἀρέσω, εἰπέτε το, ὅτι τὸν παρακαλῶ νὰ ζητήσῃ τὴν παύσιν μου.

— Ὁ σὸς ΚΟΝΕΜΕΝΟΣ.

Ἀξιότιμε Φίλε,

Ἡ ἐταιρία τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ δὲν ἔχει νοσοκόμους — Ὑπάρχουσι νοσοκόμοι ἀλλὰ οὗτοι ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἐπιτροπὴν Κυριῶν. Ο ἑπιθυμῶν δὲ νὰ λάβῃ τινὰ τούτων ὀφείλει νὰ τὴν ζητήσῃ πρὸς τὰς Κυρίας, — ἂν δὲν σφάλλω Κυρίαί τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι ἡ κυρία Παπούδωφ, ἡ κυρία Ρεβελάκη, — ἡ κυρία Βάριγκα Ῥάινεκ — Δέχθητε τοὺς χαιρετισμούς μας

23 Αὐγούστου.

— Χ. ΠΡΕΤΕΝ. ΤΥΗΛΛΟΣ.

Ἀθῆναι τῇ 28 Αὐγούστου 78.

Τῷ Ἀξιότιμῳ Κυρίῳ Ἀριστάρχῃ Βέη.

Κύριε. Ἐλάβαμεν πρὸ τινων ἡμερῶν τὴν ἐπιστολὴν σας ἀλλ' ὁ κύριος Χίλλ δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν ν' ἀπαντήσῃ εὐθύς.

Ὁ κύριος Χίλλ συμπαθεῖ πολὺ πρὸς ὑμᾶς, διότι καὶ οὗτος εὐρίσχεται εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν τοῦ νὰ μὴ βλέπῃ καὶ ὡς ἐκ τούτου κωλύεται τοῦ νὰ πράξῃ ὡς ἐπιθυμεῖ, προσφέρων τὰς περιθάλψεις καὶ ὑποστηρίξεις πρὸς τοὺς φίλους του· ὡς πρὸς τὸ ζήτημα καταλλήλου Ἀμερικανῆς ἢ Ἀγγλίδος ὑπηρετίας εἶπαι πάντῃ ἀδύνατον τανῦν νὰ εὐρεθῇ τοιαύτη μὲ τὰ ὅποια θέλετε προσόντα, ἀλλ' ἡ Κυρία Χίλλ ἂν ἐγίνωσκε μᾶλλον τί σὰς χρειάζεται ἤθελε βεβαίως προσπαθῆσαι νὰ σὰς προμηθεύσῃ μίαν. Δύσκολον καθίσταται νὰ Σὰς ἐκφράσῃ δι' ἐπιστολῆς τὰ καθέκαστα, ἀλλ' εἰάν δύνασθε νὰ περάσετε πρῶτον τινὰ εἰς τοῦ Κυρ. Χίλλ ἀπὸ τὰς 10 ἕως 12 ἡθέλετε ὁμιλήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου καὶ εὐρεθῇ μέσον πρὸς καλὴν περιποίησιν σας. Δέχθητε ἐν τούτοις τοὺς εὐχκρινοὺς χαιρετισμούς καὶ φιλικῶς διατελῶ Ὑμῖν Φ. Μ. ΧΙΛΛ.

Περίληψις μιᾶς ἐπιστολῆς τῆς Α. Θ. Π. Γρηγορίου ΣΤ' πρὸς τὴν Α. Σ. τὸν Ἐπίσκοπον Φωκίδος Κ. Δαυίδ.

Ὁ καλοκάγαθος Ἱεράρχης Φωκίδος κ. Δαυὶδ παρακληθεὶς ἐνθέρμως ὑπ' ἐμοῦ ἐξέθηκε πέρυσι καὶ ἐφέτος τὴν ἐδῶ δεινὴν θέσιν καὶ ἀνέχεσθαι μοι τῷ πρώτῳ Οἰκουμένῳ. Πατριάρχῃ Γρηγορίῳ τῷ ΣΤ' καὶ ἐπεκαλέσθη κατ' αἰτησίαν μου τὴν πολῦτιμον ἀρωγὴν καὶ μεσολάβησιν τῆς Α. Θ. Π. ὅπως ἐπαναφέρῃ, εἰ δυνατόν, εἰς θεοφοβίαν τοὺς παρὰ φύσιν οἰκέλους μου καὶ τοὺς κειθαναγκάσῃ νὰ μοὶ ἀποδώσωσι τὰ λείψανα τοῦλάχιστον τῆς παρ' αὐτῶν σφετεριζομένης πρὸ ἐτῶν πατρικῆς μου κληρονομίας. Εἰς μάτην εἶχον ζητήσῃ καὶ ἀπ' εὐθείας πολλάκις ἤδη τὴν αὐτὴν χάριν παρὰ τοῦ τρισεβεστάτου τούτου καὶ πολυτίμου πατρικοῦ μου φίλου, δούς μάλιστα ἀπεριόριστον πληρεξουσιότητα εἰς τὴν Α. Θ. Π. ὅπως συμβιβάζῃ καὶ ἐξομαλύνῃ τὰ πάντα διὰ τοῦ πλέον

δικαίου καὶ χριστιανικοῦ τροποῦ. Δυστυχῶς ὅμως οἱ συγγενεῖς μου κατεγρά-
σθησαν τοσοῦτον τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῆς υπερβουλῆς εὐπιστίας τοῦ ἐνα-
ργίτου τούτου ἀνδρός, ὥστε τὸν ἠπάτησαν αἰσχυρῶς ὡς πρὸς τὰ ἀφορῶντά με
ὅπως κάλλιον ἀπολογηθῶσιν οὕτως πως. Τούτου ἕνεκα, ἴσως δὲ καὶ διότι
παρεξήγησε χωρία τινὰ τῶν Βουλγαρικῶν μου, ἐν οἷς ἐγένετο μνεῖα λίαν εὐ-
σεβάστως ἀλλ' ἀμερολήπτως τῆς Α. Θ. Π. Γρηγόριος ὁ ΣΤ' δὲν ἐκρίνεν εὐλο-
γον νὰ με τιμῇ πρὸς τετραετίας διὰ μιᾶς ἀπαντήσεώς του καίτοι τῷ ἀπηύ-
θυνα τὰς πλέον σπαρξικαρδίους ἐπικλήσεις καὶ τῷ διετρανώσα ἰδίᾳ καὶ δη-
μοσίᾳ ἀνέκαθεν ἐξαιρετικὴν ὄντως ὑπόληψιν, ἀφοσίωσιν καὶ εὐγνωμοσύνην.
Χάρτι βίβη ὁ γηραιὸς οὗτος ἐθνάρχης μας ἐπανήλθε, φαίνεται, ἐσχάτως;
εἰς καλλίτερα πρὸς με αἰσθήματα, κατανήσας ἴσως ἐπὶ τελους τὰς αθεώ-
τους δολοπλοκίας τῶν οἰκείων μου, καὶ εὐδόκησε νὰ γράψῃ τῇ 31 Μαΐου
Β. Ε. τῷ Σ. Ἐπισκόπῳ Φακίδος Κ. Δαυὶδ ἐπιστολὴν κυλακευτικωτάτην, ἐν
ἣ ἐκδηλοῖ τὰς πλέον πατρικὰς καὶ εὐμενεῖς δ' αθεοσεῖς πρὸς τὸν αἰδιμόν πατέρα
μου καὶ πρὸς ἐμὲ αὐτόν. Συνάμα ὅμως ἡ Α. Θ. Π. διεχρήρυσεν τῷ μνησθέντι
Ἀρχιερεῖ ὅτι καθ' ἃ τὸν ἐβεβαίωσεν ὁ ἀδελ. μου Σταυράκης ἔλαβον ἥδη πᾶν
ὅ,τι με ἀνῆκεν ἐκ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ μακαρίτου πα-
τρός μου, ἐκτὸς τῶν Τσιφλικίων Ὀμουρτζῆς καὶ Ἡρακλείας, διὰ τὰ ὅποια
ὅμως μοὶ στέλλει πάντοτε λησμόν, ὡς καὶ τὸ ἀναλογοῦν μοὶ τεταρτημόριον
πᾶν εἰσοδημάτων των, ὅτι δὲν εἶχεν ὁλόλὸν νὰ μοὶ ἐμβάσῃ διὰ ν' ἀπαντήσω
τὰ ἐδῶ ἐξοδά μου, ἐπεὶ δὲ ὑστερεῖτο μετὰ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας μου τὰ πρὸς
τὸ ζῆν ἀναγκαῖα κτλ. Ἀπορῶ πῶς ἡ Α. Θ. Π. συνεπεῖα τῶν ὧσιν τῇ ἔγρα-
ψα ἐντεύθεν ἢ τῇ ἀπεκάλυψα ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ κατόπιν τῶν ὧσιν
ἐδημοσίευσα δὲν ἀπεστόμωσε τὸν ἀδελφ. μου Σταυράκην λέγουσα αὐτῷ
«Γιεζή, διατί λαλεῖς τὸ ψεῦδος, ἡ λέπρα Νεεμάν κολλοθήσεται ἐν σοὶ καὶ
ἐν τῷ σπέρματί σου» εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀφ' οὗ ἐπανειλημμένως παρεκάλεσα
μετὰ δακρύων Γρηγόριον τὸν ΣΤ' νὰ ὁρίσῃ ἐπὶ τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου τὴν
Μητέρα μου, τὰ ἀδελφία μου καὶ τοὺς λοιποὺς συνενόχους των ὅπως τῷ ὁ-
μολογήσωσιν ἂν πράγματι δὲν ἐπεβουλεύθησαν καὶ δὲν ἐπιβουλεύονται ἔτι καὶ
νῦν νυχθημέρον τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν μου καθ' ὃν τρόπον ἐξέβηκα
ἐν τοῖς Βουλγαρικοῖς μου καὶ ἐν ταῖς Ν. Ἀποκαλύψεσί μου καὶ ἀφ' οὗ ἐδέ-
χθην ἐγὼ νὰ λάβω πρῶτος τὸν ὅρκον ἐφ' ὧσιν τῶν νεφαλαίων τοῦ κατηγο-
ρητηρίου μου, δὲν ἐννοῶ ποσῶς πῶς ἡ Α. Θ. Π. δὲν ἐνέδωκε εἰς μίαν τόσον
φυσικὴν χριστιανικὴν καὶ εὐλογον ἅμα αἵτησίν μου; Κύριος δὲ οἶδε διατί
προτιμᾷ ὁ ἀξιοσέβαστος οὗτος πατριάρχης νὰ δίδῃ περὶ καὶ ἀκρόασιν εἰς τὰς
ἀουστόλους ψευδολογίας τῶν συγγενῶν μου, ἀφ' οὗ ἔρχη πρὸ καιροῦ ἀναχειρας
τὰς ψηλαφητάς ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς των καὶ τῆς δολιότητός των; ὡς
γνήσιος Ἕλλη καὶ Ὀρθόδοξος Γρηγόριος ὁ ΣΤ' δὲν ὤρετο μᾶλλον ἀντὶ
νὰ συνηγορῇ ὑπὲρ τοιούτων τεράτων, οἷα εἰσὶ τὰ ἀδελφία μου καὶ Σα, νὰ
τὰ νοθεύσῃ καὶ ἐπιπλήξῃ πατρικῶς πρὸ καιροῦ, ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς πλει-
οναὶ θεογνωσίαν καὶ νὰ τὰ καταρασθῇ, ὅπως μὴ ἐξακολουθῶσι νὰ ἐμπαίζωσι
διηνεκῶς θεῖά τε καὶ ἀνθρώπινα; Ἡ Α. Θ. Π. δὲν θά ἐπραττε πρὸ ἐτῶν ἔργον
πολύ χριστιανικώτερον, ἐὰν ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἀδελ. μου Σταυράκην τοὺς ἀ-
ξιομνημονεύτους ἐκείνους λόγους τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου οὗς ἀνωθὶ ἐσημείω-

σα, ἐὰν ἔλεγε τῇ μητρί μου τὰ ὅσα εἶπε πάλαι ποτὲ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος πρὸς τὴν ἀνερυθριάστως ἐπίσης ψευθεῖσαν Σαπφείραν· «ἰδοὺ οἱ θάψαντες τὸν ἄνδρα σου, αὐτοὶ ἐκκομίσουσι καὶ σὲ εἰς τὸν τάφον.» Ἐν πάσῃ περιπτώσει Γρηγόριος ὁ Στ' ἤθελε δυνήσῃ, νομίζω, νὰ βελτιώσῃ πρὸ πολλοῦ τὴν ἀφόρητον πλέον καταστάσα θέσιν μου, ἐὰν δὲν ἐπίστευε τόσον ἀνεξέταστως τὰ ψεῦδη τῶν οἰκείων μου καὶ τῶν ἐπαξίων συνηγόρων των ὡς τὰ τοῦ Γ. Ξυδιά Τυπάλδου τοῦ Κωστάκη Καλλιᾶδου καὶ Σις καὶ ἂν ἡ Α. Θ. Π. πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ἔλεγε τοῖς ἀδελ. μου καὶ Σις τὸ «οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίου σου μαρτυρίαν ψευδῆ. Καὶ τοῦτο ἔγω ὁ λόγος ἡμῶν ναὶ ναὶ, οὐ οὐ, τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν». Εἶδεμὴ καὶ δὲν εἰσηκούετο Γρηγόριος ὁ Στ' παρὰ τῶν οἰκείων μου, τότε ὤφειλε ἀδιστάκτως ἡ Α. Θ. Π. ὡς τὴν ἐξώρμισα καὶ ἐπ' ἐσχάτων νὰ τοὺς καταρσθῇ, ἵνα τοὺς καταπῇ ἡ γῆ ὡς τὸν Νάθαν καὶ τὸν Ἀμβριόν, ἵνα πέσωσι νεκροὶ ἔμπροσθέν της ὡς ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφείρα καὶ ἵνα καλυθῶσιν ὑπὸ λέπρας ὡς ὁ Γιεζῆ. Ἐὰν δὲ τυχὸν ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἐπιβουλευθεὶς τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῆς οἰκ. μου, ὁ ἀδίκως καὶ παραλόγως συκοφαντήσας, ληστεύσας καὶ ἐκθέσας αὐτὴν καὶ ὁ συστηματικῶς παραμορτώνων τὴν ἀλήθειαν, τότε ἂς ἔχω ἀπὸ τοῦδε τὴν κατάρκιν τοῦ δημοφιλοῦς τούτου Πατριάρχου μας καὶ ὅλων τῶν σεβομένων ἑαυτοὺς ἀνθρώπων.

Παραπληρωματικαὶ τινες ἀποκαλύψεις καὶ διασαφήσεις.

Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Κονεμένου τοῦ 1868 καταφαίνεται αὐτῇ τίνι τροπῇ προσηνέχθη πάντοτε πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, οἵτινες ἀντὶ μάνα χολὴν μὲ ἐπότισαν καὶ νυχθημερόν τὸν λακκὸν μου ὑπέσκαπτον. Ἐκτὸς τῶν παρὰ τῷ μνησθέντι γαμβρῷ μου ἐνεργειῶν μου ὑπὲρ τοῦ κακοηθεστάτου ἀδελφοῦ μου Γεωργίου, εἶχον κατὰ καιρὸν συστήσει αὐτὸν ἐνθέρμως εἰς τὸν Ἀριφῆ πασσάν, τὸν Μουνήφ πασσάν καὶ τὸν Σαφφὲτ πασσάν, τὸν νῦν Μ. Βεζύρην, ὅπως αἱ Α. Α. Ε. Ε. βελτιώσωσι τὴν ἐν τῷ γραφείῳ τῶν μεταφραστῶν θέσιν του, καθὼς τότε ἄμμοσι ἀρχηγὸί του, ἡ δὲ Α. Υ. τὸν παραλάβῃ μὲ τινα προϊστάμεν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, οὔτις τοσόν ἐπαξίως προϊστάτο τῷ 1869. Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἀναιδὴς οὗτος νεανίας διὰ τῆς σφοδρᾶ ἀντικείνου, αὐθάδους καὶ ἐπιληψίμου συμπεριφορᾶς του, ἐφείλκυσε μᾶλλον τὴν δυσμένειαν τῶν προϊσταμένων του ἢ τὴν εὐνοίαν των καὶ δὲν ἀνταπεκρίθη ποσὼς εἰς τὰς ἀδελφικὰς συστάσεις μου. Καθ' ἃ δὲ μὲ ἐβεβαίωσε τῷ 1873 ἐν Χρυσουπόλει ὁ Ἀλέξανδρος ἐφένδης Κωνσταντινίδης ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Κωστ. Φωτιάδου βέη τοῦ νῦν ἡγεμόνος τῆς Σάμου, μεθ' οὗ καὶ μὲ ἐπεσκέφθη ἡμέραν τινά, τῷ εἶχε κάμει ὁ Μουμετζῆς τοῦ Τερζουμάν Καλεμίου πικρὰ παράπονα κατὰ τῆς λίαν ἀνηθίκου διαγωγῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου Γεωργίου, εἰπὼν αὐτῷ, ὅτι ἀπεπειράτο νὰ διαφείρῃ ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τοῦ γραφείου τῶν μεταφραστῶν καὶ νὰ τὰ μύσῃ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ παρὰ φύσιν ἐκείνου καὶ βδελυρωτάτου πάθους τῆς παιδεραστίας, ἧς ἦτο καὶ εἶναι εἰσέτι ἀσελγέστατος ὁπαδός. Τὰ ὀγλάνιά του ἀριθμοῦνται δυστυχῶς κατὰ ἑκατοντάδας, ὡς καὶ αἱ πούτάνες τοῦ Σταυράκη καὶ τοῦ Γρηγορίου. Μεταξὺ τῶν ἐραστῶν τοῦ Γεωργίου ὑπῆρχον ἁ. ὁ Πέτρος

ὁ νομφευθεὶς ῥάπτριάν τινα τοῦ Α. Πίστη, διὰ νὰ τὴν οἰκονομῇ ὁ Τσελεπὴς τοῦ καὶ ἐκείνην, ὅσakis δὲν ἠδύνατο μόνος τουνὰ χορέσῃ τὴν ἀκολασίαν τοῦ β'. ὁ υἱὸς τοῦ Βουλγάρου Ἠλία, ἦτοι τοῦ ἀποθανόντος παλαιοῦ Τσιμπουχτοῦ τοῦ Σ. πατρός μου· γ'· κάποιος νέος καὶ εὐειδὴς σοφρατζῆς τῆς οἰκογενείας μας, ὃν τῇ ἀφῆρπασε διὰ τῆς βίας, καὶ μύριοι ἄλλοι Ἐντεψιδίδες, οὓς ἀνέυρισκεν εἰς τὰ γαμκαυτεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ προσεκάλει νυχθημερόν εἰς τὴν πατρικὴν μας ἐστίαν, ἣν καὶ δὲν ἐσεβάσθη ποτὲ ὡς ἔδει. Μεταξὺ δὲ τῶν τελευταίων τούτων δέον νὰ συγκαταριθμηθῶσι· Α' τὸ Τρανουδάκι, ἦτοι νάνος τις καὶ δυσειδέστατος Κονσολιτετζῆς τοῦ Χαβιάρ Χάν, ὃν καὶ διατηρεῖ πρὸ ἐτῶν ὡς ἐρωμένον τοῦ πλουσίος τις πασᾶς ἐν Κωνσταντινουπόλει, κάλλιστος ἄλλως τε φίλος μου καὶ εὐγενέστατος ἄνθρωπος, ἔχων ὄρας ἀπέχθειαν πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον. Β' τὸ Σπανδονάκι, ἦτοι παλαιός τις ὑπάλληλος τῶν ὀθωμ. ταχυδρομείων ἐκδιωχθεὶς ἐκεῖθεν ἕνεκα κατασχρήσεων καὶ δραπετεύσας εἰς Παρισίους, ὅπου τῷ 1870 ἔλαβε μέρος· φαίνεται, ἀρκετὰ ἄτιμον πάντοτε, εἰς τὰ τερατώδη αἵσχη τοῦ Δήμου, οὗτινος τὴν χρυπογραφικὴν τηλεγραφικὴν κλειδα ἠθέλησε νὰ πωλήσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διὸ καὶ κατεδικάσθη εἰς τουφεκισμόν, ἐξ οὗ μόλις ἐσώθη φυγὼν διὰ νυκτός εἰς Λονδίνο. Γ' κάποιος Ἀλ. Νικολαΐδης πρῶν τηλεγραφικὸς ὑπάλληλος ἐν Βαγδάτῃ, ὃθεν εἶχε μεταφέρει καὶ μικρὸν τινα λέοντα ζῶντα, ὃν καὶ προσέφερε τῷ Σουλτάν Ἀΐζ τῷ 1872· Δ' ἄξ' ὅτιμός τις ἐπίσης Ἀλεξανδρίδης, μαυρομούστακος καὶ ὑπάλληλίσκος τῆς Πόστας· Ε' ἔν φοιτητᾶριον τῆς ἱατρικῆς σχολῆς Ξενάκης τοῦ νομα, οὗτινος ὁ μὲν μεγαλειότερος ἀδελφός ἦτοι ὁ Κουγιουμτζῆς, ἐφυλακίσθη καὶ ἀνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ζοπτῆ τῷ 1874 μετὰ τὴν δολοφονίαν μου, ὡς ἐγγαράζας κατ' εἰσήγησιν τῶν αὐτῶν μου τὴν παρ' αὐτῶν καὶ Σ.ας πλαστογραφηθεῖσαν σφραγίδα τοῦ Μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως κ. Διονυσίου· ὁ δὲ νεώτερος ἀδελφός τοῦ Ξενάκη ἐστάλη ἐπὶ προφάσει μ.ας δίκης τοῦ εἰς Ἀθήνας περὶ τὰ ῥέλη τοῦ 1876, πράγματι δὲ ὅπως μετὰ ἑξακουμπήσῃ μίαν ὥραν πρωτῆτερα, διὸ καὶ ἀπεπειράθη μετὰ τινος μῆνας νὰ εἰσάχθῃ πλησίον μου λάβρα ὡς ἰδιαιτέρος Γραμματεὺς μου διὰ τινος ἀσυνειδήτου καὶ πρῶν ἐδῶ πληρεξουσίου μου, ἦτοι τοῦ δικηγορίσκου Ἀνδρέα Κοσκινᾶ, τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλας ἀτίμους πράξεις ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θὰ στηλιτεύσω ὡς δεῖ. Εὐτυχῶς κατανοήσας ἐγκαίρως τὸν καταχθόνιον σκοπὸν τοῦ μὲν καὶ τοῦ δὲ, ἀπέκρουσα τὴν γενομένην μοι πρότασιν, καὶ ἀπέφυγα οὕτω τὸν ἐπαπειλοῦντά με κίνδυνον ΣΤ' ὁ Νικολάκης Τσερναγόριτςβειτζ ὁ ἀπὸ τοῦ 1868 μέχρι τοῦ 1878 κατακλέψας με τῇ συνεννοχῇ τῶν ἀδελφῶν μου ὡς ἐπιστάτης τῶν τζίφλικίων μου, διὸ καὶ ὁ ἐπιστήθιος αὐτοῦ φίλος ὁ Γεωργακ-αγάς τοῦτέστι ὁ λευκὸς εὐνοῦχος, ὡς τὸν ἀπεκάλεσα ποτὲ διὰ τὸ ἀμύστακον καὶ ἀναιδὲς τοῦ προσώπου του, ἐστεφάνωσε τὸν ῥηθέντα Νικολάκην, τὸ προσφιλέστερον τῶν ὀγλανίων του, πέρυσιν ἐν Ἑρακλείᾳ μετὰ τοῦ θυγατρίου τοῦ ἐκτὶ ἱατροῦ Σάββα Μικροπούλου, οὗτινος ὁ κακοηδέστατος γαμβρὸς εἶχε ξελαγιάσει προηγουμένως τὴν γυναῖκα. Τοῦτο τοῦλάχιστον τῷ προσῆφεν ὁ Ἀσκληπιάδης οὗτος ἡμέραν τινὰ ἐν τῷ νάρθηκι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ἀράπη, εἰπὼν αὐτῷ τὰ ἐξ

ἀμάξης καὶ προτρέψας αὐτὸν νὰ κυπήσῃ εἰς τὸ κεφάλι τοῦ καὶ τὴν μάνα καὶ τὴν κόρη καὶ τὸ σπῆντι καὶ τὰ ἐπιπλα, τὰ ὅποια ἄλλως τε ἐσφετερίσθη ὁ Ν. Τζεργαγόρτσεβιτς ἀφ' οὗ ἐξυλοφόρτωσε καὶ ἀπέβαλε τῆς οἰκίας τοῦ τὸν ἀτυχῆ πενθερόν του, ὡς μὲ ἐδεβαίωσεν εἰς τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ Τζορμπαζίτδων. Διὰ τοῦ εὐφυοῦς τούτου συνδυασμοῦ ἔχει νῦν εἰς τὴν διάθεσίν τοῦ ὁ ἀδ. μου Γιώργης ἐκτὸς τοῦ πρώην ἐράστοῦ τοῦ τὴν τε πενθεράν του καὶ τὴν νεαράν σύζυγόν του, ὅπως διασκεδάζῃ μετ' αὐτῶν ἐν μέθαις καὶ κρηπάλαις, ὅσας μεταβαίνει κατ' ἔτος ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς μῆνας εἰς Ἡρά κλειαν ἐπὶ τῇ προφάσει νὰ φροντίσῃ τὰ τῶν Τζιφλικίων μας, πράγματι δὲ ὅπως μὲ κατακλῆψῃ καὶ μὲ φάγῃ κάθε χρόνον 300 λίρας εἰς ὄργια μόνον καὶ χαρτοπαίγνια. Τοῦτο μὲ ἐπιστοποίησεν ἐσχάτως εἰς τῶν καλῶν γειτόνων μας, ὅστις πολλάκις ἔλαβε μέρος εἰς τὰ τσουμπκούσια καὶ τὰ κου-μαρμπαζλικιά του.

Ζ'. Ὁ Βλαδίμηρος Τζεργαγόρτσεβιτς ἀδελφὸς τοῦ μνησθέντος Ἐπιστάτου τῶν ἀγροχηπίων μας, ὃν εἶχον ἀπειλήσει ἐν Χαλκηδόνι περὶ τὰ τέλη τοῦ 1873 ὅτι θὰ κηταδιώξω ποινικῶς ὡς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς μου διὰ τὰς πολλὰς τῶν καταχρήσεις διὸ καὶ συνεννοηθέντες, φαίνεται, μετ' αὐτῶν μὲ ἐφιλοδώρησαν ἀπὸ κοινοῦ τῇ 13 Ἀπριλίου 1874 τὴν καταχθόνιον μηχανήν. Ταύτην δὲ μὲ ἐνεχείρισεν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀδελφός του παρὰ τῷ Σαφφὲτ Πασσᾷ, ἐν τῇ Καφωτζαρία, τοῦ ὁποίου τὴν μετεχειρίσθη μελίστα καὶ ὡς προσκέφαλον ὅπως διασκεδάσῃ πᾶσαν, ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸψίαν ἐπὶ τοῦ περιεχομένου της παρὰ τοῖς πολυαριθμοῖς ὑπηρέταις τῆς Α. Γ. Μόλα ταῦτα τὸ Καρακουλάκι τοῦ νῦν Μ. Β. Βεζύρου, ἥτοι ὁ καλὸς Ἀχμέτ ἀγᾶς ἐμάντευσεν ἐκτάκτως πως πάραυτα αὐτὴν καὶ εἶπεν, ὡς ἔμαθον μετὰ ταῦτα, εἰς τοὺς ἐκεί περιεστώτας, ὅτι πολὺ πιθανὸν τὸ Κιβώτιον τοῦτο νὰ ᾖ καταχθόνιός τις μηχανὴ ὁμοία ἐκείνης, ἣτις εἶχε σταλῇ πρὸ εἰκοσιπενταετίας παρὰ τινος Σχημοῦ Ἱατροῦ Σταματιᾶδου εἰς τὸν τότε ἡγεμόνα τῆς πατρίδος του, ἥτοι τὸν Στεφανάκην Βεὴν Βαγροῖδην. Ὡς δὲ ἐπληροφορήθην τυχαίως πρὸ μνητῶν παρὰ τῆς ἀξ. Κ. Α. Φενερλή, ὅτε ἐδολοφονήθην ἐν Κωνσταντινουπόλει διεδόθη ἐνταῦθα, ὅτι κάποιος Σταματιᾶδης κατεσκεύασε καὶ μετεκόμισε εἰς τοῦ Σαφφὲτ Πασσᾶ τὸ ἐν λόγῳ Κιβώτιον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀδελφοί μου Σταυράκης καὶ Γρηγόριος ἐκίνουν πρὸ ἐτῶν πάντα λίθον, ὅπως ἀρπάξωσι τὴν ἡγεμονίαν τῆς Σχίμου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐδωροδόκησαν διὰ τῶν λιρῶν μου οὐκ ὀλίγους τῶν προκρίτων της, οὐδὲν ἀπίθανον νὰ προσέτρεξαν καὶ εἰς τὸν μνησθέντα ἱατρὸν, καθὼς εἰδήμονα νὰ κατασκευάζῃ καταχθονίους μηχανάς, ὅπως μὲ ἀποστείλωσιν ἐς κόρακας. Ὡς φαίνεται ὅμως καὶ ὁ πρῶν ἀρχιληστής τῆς Ἡπείρου καπετᾶν Γιάννης Παππαφράγκος ὠδήγησε τοὺς ἀδελφοὺς μου εἰς τοῦτο, διότι μόνος του μὲ ὠμολόγησε μετὰ τὴν δολοφονίαν μου, ὅτι διὰ παρομοίας τινὸς μηχανῆς εἶχε δολοφονήσει πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ θηριώδης Ἀλῆ Τεπελενλή Πασσᾶς τῶν Ἰωαννίνων τὸν πενθερόν του, ἥτοι τὸν Βαλῆ νομίζω τοῦ Βερατίου ἢ τῆς Σχόδρας. Τούτου ἕνεκα καὶ συνελήφθη διὰ νυχτὸς ὁ καπετᾶν Γιάννης, ὡς εἶπον ἐν τῷ προλόγῳ μου, καὶ μετεφέρθη σιδηροδρόμιος εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Ζαπτιῆ ἐπ' ἄλλων πολλῶν μισθάρων ὀργάνων τῶν ἀδελφῶν μου. Καθὰ δὲ ἐδημοσίευσά ἀπὸ τοῦ 1875 ἐν ταῖς βρα-

χρείαι ἀποκαλύψει τοῦ πρώτου τεύχους των Βουλγαρικῶν μου ὁ ῥήθεις Βλαδίμηρος Τζερναγόρτζεβιτς μοι ἐνεχ ἴρισε τὴν καταχθόνιον μηχανὴν εἰς τοῦ Σαφφὲτ Πασσᾶ, ὅτε ἐπαγῆλθον ἐκεῖ ἐκ τοῦ πολυτίμου φίλου μου Μουσταφᾶ Φαζίλ Πασσᾶ, ὅπου εἶχον διανυκτερεύσει τὴν προτεραίαν. Συνεπεία τούτου καὶ τῶν λίαν ἐνοχοποιητικῶν καὶ ἀντιφατικῶν του καταθέσεων, ἃς κατὰ συμβουλήν των ἀδελφῶν μου παρήλλαξε καὶ ἀνῆρει ἀδιακόπως, ὁ Β. Τζερναγόρτζεβιτς ἐφυλακίσθη ἐπὶ δύο μῆνας ὑπὸ τοῦ Χουσνῆ Πασσᾶ, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπελύθη, κατόπιν τῶν ἐνθέρμων παρακλήσεων μου, διότι κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζον ὁ δυστυχὴς καὶ τούτον καὶ τοὺς ἀδελφούς μου ἀθώους καὶ μὴ ἐνεχομένους ποσῶς εἰς τὴν δολοφονίαν μου. Ἐκτοτε ὅμως ἐφωτίσθη ἀρκούντως ὑπὸ ψηλαφητῶν ἀποδείξεων περὶ τῆς ἐνοχῆς των, διό καὶ τοὺς ἐστιγμά-
τισα καὶ τοὺς κατηράσθην δημοσίᾳ.

Πάντες οὗτοι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐν γένει Νταλκαβούκιδες τοῦ ἀδ. μου Γιωργόκη ἦσαν καὶ εὐνοούμενοι τοῦ Σταυράκη, ὅστις ἐπίσης τοὺς μετεχειρίζετο κατὰ τὸ δοκοῦν εἰς τὰς ἰδιαιτέρας ἀνάγκας του καὶ ἀθεμίτους ὀρέξεις. Ἐὰν εἰς τὰς σκανδαλώδεις ταύτας καταχρήσεις προσέθεσε, ἀνάγκωστα, καὶ τὰ παντοειδῆ ὄργια, εἰς αἰεταὶ ἐκδοτοὶ οἱ Β.δ. μου τότε θὰ κατανόησες κάλλιον ποῦ καὶ πῶς κατεσπατάλησαν ἑκατομμύρια ὅλα γροσίῳ ἐκ τε τῆς πατρικῆς καὶ τῆς ἀτομικῆς μου περιουσίας, ἃς καὶ κατακλέπτουσιν ἀπὸ τοῦ 1866. Ἄν δὲν ἐτέργιαζαν, δὲν ἐσυμπεθερίαζαν. Ἄλλοτε δὲ ὁ ἀναφέρω τινὰ περὶ τῶν πασιγνώστων παλλακίδων τοῦ Κυρ. Σταυράκη καὶ τοῦ κυρ Γρηγόρη, περὶ τῶν χαρτοπαϊγνίων των, περὶ τοῦ τζόγου των τοῦ Consolidé εἰς τὴν μπόρσαν τοῦ Γαλατᾶ καὶ περὶ διαφορῶν ἄλλων βδελυρῶν πράξεων των. Τότε δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀδοκᾶτοι των θὰ κατακλύδουν πῶς οἱ ἀρχυλῆσται οὗτοι καὶ κακοῦργοι ἔδωκαν ντουμάνι τὴν κληρονομίαν μου καὶ τὰ πασίγνωστα πλοῦτη τοῦ ἀοιδίμου πατρός μου, ἅτινα οἱ τρυποχερίδες οὗτοι ἔκαμαν καὶ θὰ κάμουν ἐν τοῖς ὀλίγοις γῆς μαδιᾶμ.

Πρὸς τοῖς ἀνωτέρως παρατηρῶ οἷς δεῖ ὅτι αἱ σχέσεις μου μετὰ τῆς Σ. μητρός μου ἦσαν ἀρισταὶ μέχρι τοῦ 1867, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἣν μοι ἔγραψε τότε εἰς Βερολίνον. Ταύτην δὲ ἐδημοσίευσα ἤδη ἀπαραλ-
λάκτως ὡς εἶχεν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, μὴ θελήσας νὰ διορθώσω τὰς πολλὰς, τῆς ἀνορθογραφίας, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅπως ἀμαθὴς καὶ ἀπαιδευτος εἶναι αὕτη, ἐξ οὗ δύναται καὶ πῶς νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἀπαραδειγματιστος ἀφιλο-
στοργία καὶ ἀσπλαγχνία τῆς. Προσέτι γίνεται δῆλον ἐκ τῶν γραφομένων τῇ μητρός μου, ὅτι αἱ διαθέσεις τοῦ θεοῦ μου Ι. Ἀριστάρχου ἦσαν κακίσται ἐναν-
τίον μου, πρὶν ἢ μεταβῶ παρ' αὐτῷ, καὶ ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου Ῥαλλοῦ Οἰκιά-
δου εἶχε τὴν ἀδιακρίσιαν νὰ διαμένῃ παρ' ἡμῖν μετὰ τῶν τέκνων τῆς, τοῦ συζύγου τῆς καὶ τῶν ὑπηρετριῶν τῆς ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους, ἀφ' οὗτοῦ ὑπαν-
δρεύθη. Τὰ δὲ ὑπέρογκα ἐξοδα τῆς διατροφῆς καὶ συντηρήσεως τῆς ἐπλη-
ρώνοντο ἀπὸ τὴν ῥάχην μου, καὶ τοι ὁ ἄτιμος γαμβρός μου Ι. Οἰκιάδης μοι ὑπεσχέθη ὅτι θὰ πληρώσῃ δῆθεν αὐτὰ ἐπὶ τέλους, ὡς τὸ ἔκαμαν κατὰ
μέγα μέρος ὁ Κονεμένος καὶ ἡ Σεβαστή. Καθὸ ὅμως ἀσυνείδητον ὃν οὐχὶ
μόνον δὲν ἐσεβάσθη τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ἀλλ' ἀπήτησε καὶ ἔλαβε 200
λίρας περιπλέον τῶν ὀφειλομένων τῇ Ῥαλλοῦ ἐκ τοῦ δεκάτου τῆς ἐν Νεο-

χωρίῳ πατρικῆς οἰκίας μας. Ὑπελόγισε δὲ τὸ δέκατον τῆς ἐκ τῶν Ἀπικο-
γλοῦδων ἀγορασθείσης δεξ.πτέρ. τοῦ γιαιλ. μας εἰς 250 μόνον λ. ἀντὶ 500 λ.
αἵτινες ἔδει νὰ ἐκπεσθῶσι, καθότι ὁ μακαρίτης πατήρ μας ἐπλήρωσε εἰς τοὺς
μνησθέντας γείτονάς του πρὸς 25 ἡδὴ ἐτῶν διὰ τὸ οἰκόπεδον τοῦτο 5 χιλ. λίρας
Οἱ τρεῖς ἀδελφοί μου ὁμῶς συνομόσαντες κατ' ἐμοῦ καὶ ἀποφασίσαντες
νὰ μὲ ἀποκληρώσωσιν ἐκ τῆς πατρικῆς μου κληρονομίας, ἠθέλησαν ἀντὶ
πάσης θυσίας νὰ ξεκάμωσι μὲ τοὺς δύο τότε γαμβροὺς μας, διὸ καὶ παρεδέχ-
θησαν τυφλοῖς ὄμμασι καὶ τὰς πλέον παρανόμους καὶ ἀδίκους ἀπαιτήσεις
τῶν. Εἰς μάτην διεμαρτυρήθην ἐγὼ ἐγκαίρως κατ' αὐτῶν.

Καθ' ὅσον δ' ἀφ' ἑρᾶς τὰς 10 λ. ἃς εἶχον δανείσει τῷ 1869 τῷ θείῳ μου
Μιλτιάδῃ, ὃν εὗρον κλινή-η καὶ λίαν στενοχωρημένον, θὰ τῷ ὑπεθυμίσω
αὐτῆς ὅτι μοὶ ὀφείλει ὑπὲρ ποτε τὴν ἀπὸ τισιν τοῦ ἱεροῦ τούτου χρέους, κα-
θὼς ἔχω νῦν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῶν 300 τούτων δραχμῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐ-
κείνος ἔκτοτε ἔλαβε καὶ λαμβάνει ἀδρούς μισθοὺς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως
ὡς διοικητῆς τῶν Σφακίων καὶ τοῦ Λασιθίου ἐν Κρήτῃ τὸ πρῶτον, εἴτα δὲ
τῆς νήσου Κῶ ἐκτὸς τῆς συντάξεώς του καὶ τῶν 200 λιρῶν, ὧν μνημονεύει
ἐν τῇ ἀρκούντος εἰρωνικῇ καὶ ἀγνώμονι πρὸς με ἐπιστολῇ του, εἶνε καιρὸς
πλέον νὰ σεβασθῇ κάλλιον τὰς υποχρεώσεις του. Ἄ. μὴ στορεψδικῇ δὲ
ἰσχυριζόμενος, ὅτι αἱ 10, αὐταὶ λίραι συνεψηρίσθησαν ἄθην μὲ ἄλλας τόσας,
ἃς ἐδανείσθην παρὰ τῆς θείας μου Βιρυδικῆς, διότι τὰς 5 μόνον λ. ἃς εἶχον λά-
βει παρ' αὐτῆς καὶ οὐχὶ τὰς 10 ὡς λέγει ὁ θεὸς μου, τῇ ἐπιστρέψα μετὰ
τόκου ἐκ διαλειμμάτων, καθόσον ἡ λίαν φιλάργυρος σύζυγός του δὲν ἐχαρί-
τωνε συνήθως οὐδὲ ἐν λιανὸν εἰς κανένα καὶ ἐχαράτσωνε μάλιστα ὁμο-
γενεῖς τε καὶ ξένους μετὰ σατανικῆς ὄντως τέχνης καὶ ἐπιτηδεύτητος. Ἐ-
κτὸς τῶν 10 τούτων λιρῶν ὁ θεὸς μου Μιλτιάδης θὰ μὲ υποχρεώσῃ, ἐάν μοι
πληρώσῃ καὶ τὸ ἐκ 500 περίπου λιρῶν χρέος του πρὸς τὸν αἰδιδόν πατέρα
μου, οὗτινος γίνεται μνηεῖα ἐν τῇ ἐπισήμῳ Πατριαρχικῇ Ἀπογραφῇ τοῦ
1866. Θὰ τῷ ἤμην δὲ σφόδρα εὐγνώμων, ἐάν μοι ἀποδώσῃ καὶ τὰς
3 ὀθ. λ. ἃς ἐδάνεισα τῷ 1870 τῷ λίαν προῶρως ἀποθανοντι πέρυσιν
συνεπεία νεανικῶν καταχρήσεων καλλίστῳ μὲν ἀλλ' ἀπερισκέπτῳ ὀλίγον υἱῷ
του Ἀλκιβιάδῃ. Κατὰ παρά-λησιν τῆς μητρός του εἶχον μεταβῇ καὶ τοι πά-
σχων ἐν καιρῷ χειμῶνος εἰς τὴν Πρίγκηπον, ὅπως ἀποσπάσω τὸν Ἀλκ.
διὰ τῆς πειθοῦς, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μιᾶς φαυλο-
βίου ἐρωμένης του, ἣν καὶ ἤθελε νὰ στεφανωθῇ. Μετὰ πολλοῦ δὲ κόπου καὶ
μόχθου, οὐχὶ δὲ καὶ ἀνευ τινὸς κινδύνου, κατάρθωσα νὰ τὸν μεταπέσω, κα-
θότι ἐγνώριζεν, ὅτι τὸν ἡγάπων εἰλικρινῶς· διὸ καὶ ἤκουε προθύμως τὰς
συμβουλὰς μου. Τοῦτο ὁμῶς παρώργισεν ἐναντίον μου ὅλους τοὺς συγγενεῖς
τῆς Δουλικινέας του, οὔτινες ἦσαν γιγμάδαις ἐκ Κεφαλληνίας· παρὰ τρίχα
δὲ ἐδολοφονοῦμην τότε, ἀλλ' ἠψήφησα καὶ ἀπειλὰς καὶ τὰ πάντα, καὶ ἐξε-
τέλεσα ὡς ἔδει τὸ καθήκόν μου, καθὼς καὶ πάντοτε. Ἴδοι πῶς ἐθυσιαζόμεν
ἀνέκαθεν διὰ τοὺς συγγενεῖς μου, καὶ πῶς ἀντημερίβην παρ' αὐτῶν ! Ἐπειδὴ
δὲ ἡ ἐπαρχία τῶρα δὲν σηκώνει καὶ δὲν κόπτει μονέδα, ὡς ὁ θεὸς μου Μιλ-
τιάδης, θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοι ἀποστείλῃ σὺνάμα ἐδῶ ἐκτὸς τῶν ἀνω-
τέρω καὶ 150 φράγκα, ἅπερ μοὶ ὀφείλει διὰ τὴν ἀξίαν ἐνὸς τουρκικοῦ Σουρτοῦ

ὅπερ μόλις εἶχον παραλάβει ἀπὸ τὸν ῥάπτην μου Μίρ καὶ ὅπερ εἶχον δανείσει τῷ 1871 εἰς τὸν μακαρίτην υἱόν του Ἀλκιβιάδην, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ὑψ. Πύλιν. Αἴφνης δὲ μετὰ τινος ἡμέρας, ὅτε τὸ ἐζήτησα ἔμαθον παρὰ τῆς μητρὸς του, ὅτι ἐκὰθ' ἤθην ἐν τινι δωματίῳ της, ὡς εἶχε καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐν τῇ αὐλῇ της καὶ μία ἀτυχὴς ὑπνέτρια της χωρὶς κανεῖς τῶν ἐνοικιούτων νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν της καὶ νὰ πάρῃ μυρωδιὰ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸν καπνὸν ἢ μᾶλλον τὴν ὁμηρικὴν κνίσαν.

Ἐὰν δὲ εἰς τὰ ἀνωτέρω προσθέσῃ ὁ θεὸς μου Μιλτιάδης καὶ 25 φρ. ἦτοι τὴν ἀξίαν ἐνὸς ἀλεξιβροχίου, ὅπερ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχον ἀγοράσει ἐν Πέρᾳ, καὶ ὅπερ μοὶ ἐκλάπη ἐκ τῆς αἰθούσης του, τότε θὰ ὀφείλῃ αὐτῷ μυρίας χάριτας — Ἐλπίζω δὲ νὰ μὴ προφασισθῇ πάλιν τὸ «οὐκ ἂν λάβῃς παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος,» διότι τοῦτο θὰ εἶναι αὐτόχρημα ψεῦδος, κακοήθεια καὶ αἴσχος. Ἀπὸ προστηνέχθην τόσῳ συγγενικῶς καὶ ἀφωσιωμένως πρὸς αὐτόν, πρὸς τὴν διαδόχον σύζυγόν του καὶ πρὸς τὰ προσφιλῆ μοι τέκνά του ἐν Παρισίῳ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, δεόν καὶ οὗτος νὰ πράξῃ νῦν τὸ χρέος του.

Ἐκ τῶν δύο τούτων δυσαρέστων ἐπεισοδίων δύναται πᾶς τις νὰ συμπεράνῃ ὅποια τις ἀταξία, παραλυσία, καὶ ἀθλιότης ὑπῆρχεν ἐν τῇ κατοικίᾳ τῆς θείας μου Εὐρυδίκης, ἣν ὁ εὐφυσέτατος πατήρ μου λίαν εὐστόχως μειωνόμασε κυρτῇ ἀγῶνιαν καὶ Ἀτζουτζέ κακῇ. Ὁ δὲ Χαλίλ Σερίφ Πασσᾶς, ὁ πενθερός του Μουσταφᾶ Φαζίλ Πασσᾶς καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ῥιζιάλιδες ἀστεεινόμενοι ἢ εὐθυμούντες τὴν ἀπεκάλουν ἐνίοτε καὶ Ὀροσπού. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτ' ἡ διαγωγή της ἦτο λίαν ἀκροσφαλῆς, καὶ ὅτι χάριν αἰσχροῦ ὕλικου συμφέροντος ἐθυσίαζε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας ἄνευ οὐδενὸς δισταγμοῦ. Τοῦτου ἕνεκα τῇ ἔγραψα ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς δολοφονίας μου αὐτολεξεῖ τάδε: «Chez—vous tout est calcul intérêt et dissimulation»· θυμωθεῖσα δὲ διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην εἰλικρινεῖάν μου ἴσως ἠθέλησε μετὰ ταῦτα νὰ μὲ ἐκδικηθῇ, συνεργασθεῖσα εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς καταχθονίου μηχανῆς. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἶχε τὴν ἀπανθρωπίαν ἢ κερὰ Εὐρυδικὴν νὰ μὴ μὲ φιλοξενήσῃ ἐν τῇ ἀκατακλήτῳ τότε σχεδ. καὶ ἀπεράντῳ οἰκίᾳ της ἐν Πέρᾳ, καθ' ἣν ἐσπέραν ἐδολοφονήθην καὶ μετεφέρθην ἐκεῖ διὰ νυκτὸς ἐκ τοῦ Κονακίου τοῦ Σαφφὲτ Πασσᾶ ἡμιθανής. Τότε τὴν ἐστόλισα πατόκορφα μὲ ὅλους τοὺς ἀφορήτους πόρους, μου ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων δὲν ἀπώλεσα ποτὲ τὰς αἰσθήσεις μου. Ὅτε δὲ μετὰ τινος μηνῶς ἐπῆλθεν ἡ παραλυσία τοῦ υἱοῦ της Ἀλκιβιάδης, τότε αἰσθανομένη ἡ θεῖά μου πικρὰς τύψεις συνειδότης διὰ τὴν πρὸς με ἀσυνειδήτον συμπεριφορὰν της ἔλεγεν εἰς ὅλους τοὺς συγγενεῖς μας ὅτι ἡ κατὰρ μου δὲν ἤργησεν νὰ πραγματοποιηθῇ. Διαμαρτύρομαι ὅμως ἑντόνως ὡς πρὸ τοῦτο, διότι πώποτε δὲν ἐπεθύμησα τὸν ὄλεθρον τοῦ ἀτυχοῦς Ἀλκιβιάδου, ὅστις μοὶ ἦτο λίαν ἀγαπητός, ὡς ὅλα ἐν γένει τὰ ἄλλα ἀδελφιά του, ἅπερ εὐτυχῶς δὲν διετάρησαν, καὶ τοὶ ἔχοντα πρὶ ὀφθαλμῶν καθημερινῶς τὸ οὐχὶ ἀξιομίμητον παράδειγμα τῶν γονέων των.—Ἐκτὸς τῆς συγγενοῦς μου ταύτης δὲν εἶναι διόλου ἀπιθανὸν νὰ ἐβοήθησεν καὶ ὁ ἀχαρᾶκτῆριστος θεὸς μου Τζελεμπή Γιάγκος τὸν σφόδρα εὐνοούμενον παρ' αὐτοῦ ἀδελφόν μου Σταυράκην εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῆς καταχθονίου μηχανῆς.

Πράγματι ὀλίγας ἐβδομάδας πρὸ τῆς ἀπιστολῆς τῆς εἶχον γράψει τῇ Εὐρυδίκη ὅτι ἂν ἐτόλμα ὁ θεὸς μου Ι. Ἀριστάρχης νὰ μὲ ἐπισκερῇ εἰς Κατίγι, ὅπου ἔμενα κληνῆρης δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος, καθὼς μοὶ τὸ εἶχε μηνύσει δι' αὐτῆς καὶ διὰ τῆς θείας μου Α. Γρίβα, τότε θὰ τὸν ἐπετοῦσα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μὲ μίαν κλωστή εἰς τὸν μισὲ Νικολῆν, διότι, μετὰ τὴν τρισαθλίαν πρὸς με διαγωγὴν τοῦ ἐν Βερολίνῳ δὲν ἤθελον νὰ ἔχω μετ' αὐτοῦ καμμίαν σχέσιν τοῦ λοιποῦ. Τῇ προσέθεσα δὲ, ὅτι ἐὰν ἀπεκάλυπτον ἅπου καὶ ὡς ἔδει τὰς αἰσχύρητάς του, ἡδυνάμην κάλλιστα ἐντὸς 24 ὥρῶν νὰ τὸν ξεκαλώσω ἐκ Βερολίνου, μὴ προύμενος ποσῶς ἐκ τοῦ νέου Τίτλου τοῦ Πρεσβευτοῦ, ὃν εἶχε ἀρτίως λάβει. Ἐρρήθη ἤδη ἀλλαχοῦ, ὅτι ὁ θεὸς μου οὗτος μετὰ τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῆς Εὐρυδικῆς ἠθέλησαν νὰ δολοφονήσωσι καὶ νὰ δηλητηριάσωσι πολλάκις τὸν πατέρα μου, καθὼς μὲ ἐδεβαίωσαν ἡ μήτηρ μου καὶ ἄλλοι πολλοὶ οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι. Ἐκ τινος δὲ δημοσιευθείσης ἤδη, νομίζω, ἐπιστολῆς τοῦ Κονεμένου γίνεται ὅτι ὁ θεὸς μου Ι. Ἀριστάρχης ἐπεβουλεύθη καὶ τὴν ζωὴν μου τῷ 1868 ἐν Βερολίνῳ, παρακινήσας τὸν κακοηθέστατον ἀνερπὺν τοῦ Γεώργιον Ἰρδάνου νὰ μὲ δολοφονήσῃ ὁπλίσας ἐν μονομαχίᾳ. Ἐγὼ δὲ κατανοήσας τὴν μυστράν ταύτην πλεκτάνην ἔγραφα τότε εἰς τὸν Σχολάρχην τοῦ παιδαρίου τούτου νὰ τὸ περιηρῇ εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦ New—Stadt μετὰ τοῦ ὑπαγορευθέντος αὐτῇ τὴν αὐθάδη ἐκείνην καὶ ἀνόητον πρόκλησιν, ἣν μοὶ ἀπηύθυνε καὶ ἤτις καθὰ ὁ ἴδιος ἔγραψε τῇ μητρί του, τῇ ὑπηγορευθῆ παρὰ τοῦ θεοῦ τοῦ Ι. Ἀριστάρχου. Ἐκποιήσας δὲ ἀμέσως τῷ Τζελεμπῇ Γιάγκω τὸ Σουλτάν Μπερτάχι μου τούτο, διὸ καὶ ἐσχύλιασε. Ἐκτὸς τούτου ὁ ῥηθεὶς θεὸς μου εἶχε διεγείρει ἐναντίον μου ἀπ' εὐθείας καὶ διὰ τῆς μοχθηρᾶς γυναικὸς τοῦ ἄσπασαν σχεδὸν τὴν ἀνωτάτην κοινωνίαν τοῦ Βερολίνου, ἐν οἷς καὶ τινὰ *gamen de Paris* καὶ *gandins Mexiquien et Bresilien*, ὡς τοὺς δύο ἀδελφοὺς Abbey, τὸν Macedo, τὸν Erizzo, τὸν Chapuis κλπ. Τὰ κινῶδα ταῦτα περιεφρόνησα *du haut de ma grandeur*, καὶ κατῴρωστα ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐφελέκω τὴν συμπαθειαν τῆς ὑλῆς, ὡς καὶ ὁλοῦ τοῦ ἐπισήμου τοῦ διπλωματικοῦ καὶ τοῦ λογιουκίσμου τοῦ Βερολίνου, πρὸς πείσμα τῶν ἐκεῖ βδελυρῶν συγγενῶν μου. Προσέτι ὁ θεὸς μου Ι. Ἀριστάρχης εἶχε τὴν κακοήθειαν νὰ ἀποσφραγίσῃ ὅλας μου τὰς ἐπιστολάς ἰδιωτικὰς τε καὶ ἐπισήμους, διὸ καὶ τῷ ἔβαλα τῶν παθῶν τοῦ τὸν ταρχον ἡμέραν τινα ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Πρεσβείας ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συναδέλφου μου Ἀκίξ Βέη, τοῦ μετὰ ταῦτα εἰς πασσὰ προδιβασθέντος καὶ ἡρωϊκῶς πεσόντος ἐν Ῥασγραδ κατὰ τὸν τελευταῖον ῥωσσο-τουρκικὸν πόλεμον. Ὁ δὲ ὡς μὴ ὤφειλεν γόττε ἀρχηγός μου καὶ θεὸς μου εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλημά του, ἐπειδὴ τὸν συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ πολλάκις καὶ ἐβίασα τὸν θυρωρὸν μᾶς νὰ ἐπαναλάβῃ ἐνώπιον τοῦ ὅτι τὸν διέταξε, αὐστηρότατα νὰ τῷ ἐγχειρίξῃ ὅλα μου τὰ γράμματα καὶ φύλλα. Κατὰ συμβουλήν φαίνεται τοῦ θεοῦ μου ἥρχισε νὰ ἀποσφραγίσῃ τὰς ἐπιστολάς μου μετὰ ταῦτα καὶ ὁ ἀδελφός μου Σταυράκης, ὅστις μυστικῶς συνεννοεῖτο ἀνέκαθεν μετὰ τοῦ Ι. Ἀριστάρχου καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἐχθρῶν μου πρὸς ἐξόντωσιν ἐμοῦ τε καὶ τοῦ μ. πατρὸς μου. Ἀποδείξεις δὲ τούτου σὺν τοῖς ἄλλοις ἔστω καὶ τὸ ἐξῆς. Τῷ 1875 μὲ ἐπεσκέφθη ἐνταῦθα ὁ παλαιὸς οἰκοδιδάσκαλος, Ταμίας καὶ Ἐπιστάτης μᾶς κ.

Τηλέμαχος Ἀγγελίδης ἐκ Κέας, ἥς καὶ εἶναι ἄχρι τοῦδε εἰς τῶν μεγαλητέρων κτηματιῶν, καθὼς ὑπερπλουτίσας ἀπὸ τὰ ψυχία τῆς τραπέζης μας, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι συγγενεῖς μας καὶ μὴ. Μοὶ εἶπε δὲ οὗτος σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι ὁ Σταυράκης εἶχε τὴν αὐθαδεῖαν νὰ παρατηρήσῃ τῷ 1860 εἰς τὸν σφόδρα δικαίως παροργισθέντα ἐναντίον του Σ. πατέρα μας ὅτι τὰ παῖδιά δὲν κληρονομοῦν τὰ πάθη τῶν γονέων των, ἀλλὰ μόνον τὸ ὄνομα καὶ τὴν περιουσίαν.» Ὁ μακαρίτης εἶχε προσάψει λίαν ὀρθῶς τῷ ἀδελφῷ μου, ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ συγνάξῃ νυχθημερόν εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν του, ἐν αἷς τότε δυστυχῶς διεκρίνοντο οἱ δύο ἰατροὶ Στέφανος καὶ Κωνστ. Καραθεοδωρῆ, καὶ τοὶ ἔχοντες ἀπείρους δσας ὑποχρεώσεις πρὸς αὐτὸν καὶ συνδεόμενοι διὰ πελυετῶν φιλικῶν καὶ συγγενικῶν δεσμῶν. Οἱ μνησθέντες Ἀσκληπιάδαι ἐχρησίμειυσαν τότε, ἴσως καλῇ τῇ πίστει, μετὰ τοῦ Κωστάκη Ἀδοσίδου καὶ τινων ἄλλων Βουλγάρων ἢ Σλαυοφίλων ὡς τυφλὰ ὄργανα τῆς Ῥωσσίας, διὸ καὶ ἐχάλκειυσαν τοὺς ἀνεφαρμόστους ἐκείνους κανονισμοὺς, ὅπως φέρωσιν εἰς παρалуσίαν τὰ πράγματα τοῦ Γένους καὶ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τοῦθ' ὅπερ, ἀνέκαθεν ἐπέδωκε ἡ καταχθόνιος ἐκείνη καὶ Φιλέλλην δῆθεν καὶ φιλορθόδοξος δύναμις.

Τέλος πάντων σημειῶ πρὸς διασάφειν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Ν. Νικολαΐδου πρὸς με κατὰ Ἀπρίλιον Ε. Ε. ὅτι ἐπεὶ τῷ παρεπονέθη ἡ μήτηρ μου, ὅτι δὲν τῇ γράφω ἀπευθείας, τοῦτου ἕνεκα, ἀπεφάσισα νὰ τὸ κάμω, τῇ 9 Μαΐου Ε. Ε. Ὡς δὲ πρὸς τὴν ἐνστάσιν τῆς, ὅτι ἀδυνατεῖ δῆθεν μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου νὰ μοὶ ἐμβαλῇ ἐδῶ κατὰ μῆνα τὸ οὐτιδανὸν ποσὸν τῶν 25 λιρῶν, ὅπως ἐξοικονομῶ τὰ ἐξόδα μου, ἰστέον ὅτι καὶ αὕτη εἶναι ἐπίσης γελοία καὶ ἀβάσιμος, ὡς καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι. Μὲ περισσοτέραν καλὴν θέλῃσιν, θεοβοδῖαν καὶ τιμιότητα. θὰ ἡδύνατο ἄριστα οἱ συγγενεῖς μου πρὸ ἐτῶν νὰ ἱκανοποιήσωσι καὶ τὸν νόμιμον τοῦτον πόθον μου ἐκ τε τῶν ἐναυσίων εἰσοδημάτων μου, ὅπερ μὲ καταβρογθίζουσιν οἱ γῦπες, ἐξ ὧν μοὶ ὀφείλουν καὶ μὲ σφετερίζονται ἀπὸ τοῦ 1866, καὶ τῶν ὑπερόγκων συντάξεων, ἃς λαμβάνουν ἔκτοτε παρὰ τῆς Γ. Πύλης. κτλ.

Ἐκ τῶν ὧν μοὶ ἔγραψεν εἰς Χανία τῷ 1873 ὁ Κονεμένος ἀποδεικνύεται αὐθις ὁπόσον συνηγόρουν πάντοτε ὑπὲρ τῶν συγγενῶν μου παρὰ τε τοῖς κρατοῦσι καὶ μὴ.

Δὲν ἔλειψα τότε νὰ παρατηρήσω τῷ Ἐσάτ-βέη, ὅτι ἂν καὶ ὁ Κονεμένος δὲν εἶχε δικαίον κατ' οὐσίαν καὶ κατὰ τύπον, ἔδει ὅμως νὰ φανῇ κατὰ τι συγκαταβατικώτερος πρὸς ἓνα ἄρχαιον ὑπάλληλον τῆς Γ. Πύλης γεροντότερόν του καὶ ἀριθμῶντα πολυετεῖς καὶ ἐντίμους ἐκδουλεύσεις. Ἡ ἀπαίτησις τοῦ γαμβροῦ μου τοῦ νὰ τῷ ἀπονέμηται ὁ τίτλος τοῦ ἐξοχωτάτου παρὰ τῆς ἐδῶ Ὁθ. Προσβείας, καὶ τοῦ νὰ ζητήσῃ αὕτη παρὰ τῆς Ἑλλήν. Κυβερνήσεως χάριν αὐτοῦ τὰς διπλωματικὰς ἀσυδοσίας, ἦτον ὑλίγον παρακεκινδυνευμένη, καθότι ὡς Γ. Πρόξενος δὲν εἶχεν οὐδὲν δικαίωμα εἰς ταῦτα· λόγῳ οἰκονομίας ὅμως ἡδύνατο καὶ τοῦτο κάπως νὰ συμβιβασθῇ.

Εἰς τοσαύτην ἀμνηχανίαν περιήλθον ἐσχάτως συνεπεῖα τῆς ἀπεργράπτου ἀσυνειδησίας, μοχθηρίας καὶ δολιότητος τῶν ἱθαγενῶν ὑπηρετῶν καὶ ὑπη-

ρετριῶν, ἃς διάφοροι δῆθεν καλοὶ φίλοι καὶ ὁμογενεῖς μοὶ ἐσύστησαν πρὸ τετραετίας ἐνταῦθα, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ παρακαλέσω ἐγγράφως τὸν ἀπὸ τοῦ 1833 διαμένοντα ἐν Ἀθήναις ἀξιосέβαστον ἀμερικανὸν κληρικὸν κ. Δόκτωρα Χίλλ, τὴν καλοκίγαθον σύζυγόν του, καὶ τὸν εὐγενέστατον κ. Πρετεντέρην Τυπάλλον, ὅπως μοὶ συστήσωσιν, εἰ δυνατόν, ὅσον τάχιον νοσοκόμον τινά, ἔχουσαν τ' ἀπαιτούμενα προσόντα τιμιότητος καὶ ἀφοσιώσεως, εἴτε Ἀμερικανίδα, εἴτε Ἀγγλίδα, εἴτε καὶ ὁμογενῇ ἐκ τῶν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Δυστυχῶς ὁμως καὶ τοῦτο ἄχρι τῆς ὥρας δὲν ἐπετεύχθη, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν λίαν ὑποχρεωτικῶν ἀπαντήσεων τῆς εὐγ. κ. Χίλλ καὶ τοῦ ἀξ. κ. ἀντιπροέδρου τῆς θεαρέστου καὶ φιλανθρώπου ὄντως Ἑταιρίας ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμῳ τραυματιῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὑπέστην τὰ πάνδεινα ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ 1874 ἐκ μέρους τῶν ἀσυνειδήτων ἐκείνων ὄντων, ἅπερ εἶχον ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, ἔλαβον πρὸ ἐνὸς μηνὸς τὴν ἀπελπιστικὴν καὶ ἡρωικὴν κἀπως ἀπόφασιν νὰ μείνω μᾶλλον μόνος καὶ ἄνευ τινος ὑπηρετοῦ ἢ ὑπηρετρίας, παρὰ νὰ περισπαρῶμαι ὑπὸ παρομοίων δαιμόνων ἐκείνων, οὓς εἶχον μέχρι τοῦδε. Οὗτοι οὐδὲν ἄλλο ἔκαμνον νυχθημερὸν παρὰ νὰ μὲ κατακλεπτῶσι, νὰ μὲ κατασυγχίζωσι, νὰ μὲ αὐθαδιάζωσι, καὶ νὰ ἐπιβουλεύωνται παντοῖα τρόπως τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν μου, εἴτε διότι πᾶσα ἠθικὴ καὶ θεοσεβεία ἐξέλιπε φεῦ παρ' ἡμῖν, εἴτε διότι τοιαύτας μουσικὰς ὁδηγίας ἐλάβανον τὰ μυστὰρ ταῦτα ὑποκείμενα παρὰ τῶν ὀρκοθέντων τὴν καταστροφὴν μου οἰκείων τε καὶ ξένων! Καί τοι δὲ ἀόμματος, δεινῶς πάσχων, ὡς πασίγνωστον, καὶ ἔχων ἐπομένως ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀπόλυτον ἀνάγκην τοῦ νὰ μὲ νοσηλεύωσι καὶ περιθάλπωσι διηνεκῶς, ὡς δεῖ, διακηρύττω δημοσίᾳ ὅτι λογίζομαι πολὺ εὐτυχέστερο νῦν, ὅτε ἀπηλλάχην τῶν ζιζανίων τούτων, ἢ πρὶν ὅτε εἶχον πέρ' ἐμοῦ 2 καὶ 3 κάποτε ἐξ αὐτῶν, ἅπερ ἀπαύστως μὲ κατεδασάνιζον καὶ ἐδολεῖοντο, καὶ τοι τὰ ἀντήμειδον ἐκ τοῦ ὑστερήματος πολὺ περισσότερον, ἢ ὅσον δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Πῶς δὲ ὁ τάλας καὶ δύστηνος κατάρθωσα ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ μου νὰ ἐπαρκῶ μόνος μου εἰς ὅλας μου τὰς ἀνάγκας καὶ νὰ ὑπερπηδῶ προσωπικά μου πολλάκις ἀνυπερέβλητα καὶ καθιστῶντα λίαν παράτολμον τὸ πείραμα τοῦτο; ἀφίνω εἰς τοὺς αὐτόπτας μάρτυρας νὰ ἀφηγηθῶσι ποτὲ οἷς δεῖ.

Ἐκτὸς τῶν 200 φρ. ἅπερ ὁ Τσελεπῆς Σταυράκης μοὶ ἔμβασε πρὸ 5 περίπου ἑβδομάδων διὰ τοῦ ἀγίου Φωκίδος, ὁ ἀδελφός μου νῦδ' ὥρμησε κατ' αὐτάς νὰ μοὶ στείλῃ καὶ νέαν ἐλεημοσύνην ἐκ χιλίων φράγκων διὰ τῆς Κ. Τ. Ν. Γ. Ἀναστασιάδου, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς κ. Α. Φενερλή. Ἡ καλὴ αὕτη φίλη μοὶ ἐμήνυσε διὰ τῆς ὑπηρετρίας τῆς, ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν πρέπει νὰ καταφέρωμαι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀφοῦ εἶναι τόσο γενναῖός ὁδὸς πρὸς με! Ἔσπευσα νὰ ἐξάξω ἐκ τῆς πλάνης τῆς τὴν ἀξιότιμον ταύτην ὁμογενῇ, εὐχαριστήσας αὐτὴν ὡς δεῖ διὰ τὴν καλὴν ἀγγελίαν καὶ συμβουλὴν τῆς, καὶ παρατηρήσας αὐτῇ, ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν οὐδὲ τὸ δεκαπεμπτημόριον ἴσως τῶν ἐφετεινῶν εἰσοδημάτων τῶν τοιφιλικίων μου, ἅπερ οἱ ἀδελφοί μου νέμονται καὶ σφετερίζονται ἀσυστόλως ἀπὸ τοῦ 1866 Ἐπομέ-

νως δὲν προέρχονται ἐξ ἰδίων του, ὡς χάριστα, φαίνεται, τὴν ἐπληροφόρησαν ὁ κ. καὶ ἡ Κ. Ν. Γ. Ἀναστασιάδου.

Πρὸς διαφώτισιν δὲ ὧνδεῖ ἐπιπροσθέτω εἰς τὰ ἀνωτέρω καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα. Ἐπειδὴ προσῆφα ἤδη δημοσίᾳ τῷ ἱατρῷ Χάγγελ ὅτι συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀποτύφλωσιν μου, θεωρῶ ἐπ' ἀναγκῆς νὰ ἐπαναλάβω ὅτι διέπραξε λίαν πιθανῶς τὸ ἐγκλημα τοῦτο, καθὼς τσαρλατάνος ἐξακουστός, κακεντρεχῆς, αἰσχροκερδὴς καὶ σφόδρα φανατικὸς Ἰουδαῖος. Δυστυχῶς οἱ ἄδρῳ φαίνεται δωροδοκῆσαντες αὐτὸν δολοφόνου μου οἰκεῖοί τε καὶ μὴ, ἐξεμεταλλεύθησαν σατανικῶς πως καὶ τὴν χρῆδὴν ταύτην τοῦ θρησκευμάτος του ἵνα τὸν διαγείρουν ἐναντίον μου μεθ' ἀπάντων τῶν λοιπῶν ὁμοδόξων του. Πράγματι τὴν ἐπιούσαν τῆς δολοφονίας μου ἐδημοσιεύθη ἐν τινι μισθάρνῳ ὀργάνῳ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ῥωσικῆς Πρεσβείας, ἥτοι ἐν τῷ Ἀγγλογαλλιστὶ ἐκδιδομένῳ «Ἀνατολικῷ Χρόνῳ» ὅτι πρὸ ὀλίγων μῶν ὡς ὑποδιοικητῆς τῆς Κρήτης παρέστη ἐν μεγάλῃ στολῇ ἐν Χανίοις κατὰ τὴν δευτέραν ἀνάστασιν εἰς τὸ ὀλοκαύτωμα (οτω-ταξέ) ἐνὸς Ἑβραίου. Ἐκτὸς τούτου κατετοξεύθησαν τότε ἐναντίον μου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ φύλλου, τοῦ Βορρά τῶν Βρυξελλῶν καὶ ὧν τῶν ἐπιλοίπων Πανσλαβιστικῶν καὶ Ἰησουιτικῶν ἐφημερίδων συκοφανταίαι ἔτι μυσαρώτεραι τῆς προηγουμένης. Διὰ νὰ κατανοήσῃ δὲ τὸ δημόσιον τίνι πρόπῳ ἡδυνήθῃ ὁ δόκτωρ Χάγγελ νὰ μὲ ἀποτυφλώσῃ, εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθῃ ἅ, ὅτι ἐπεβλήθη ὁ τσιρσούτης αὐτός εἰς τοὺς λοιποὺς ἱατροὺς μου παρὰ τῶν συγγενῶν μου ὡς δεινὸς ὀφθαλμολόγος· ὅ, ὅτι ὁ Χάγγελ εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἐπέμενε ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἰς τὴν τῶσον ὀλεθρίαν ἀπαθῶσαν δι' ἐμὲ χρῆσιν τῆς ἀτροπίνης. γ', ὅτι ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῶν ἄλλων ἱατρῶν μου ὁ Χάγγελ τρίς τῆς ἡμέρας, ἥτοι τὴν πρωτὴν, τὸ ἑσπέρας, καὶ τὸ μεσονύκτιον, μοὶ ἔχυνε ἀνα 24—30 κόμπους καθ' ἐκάστην τῆς διαλελυμένης ταύτης Στριχνίνης εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ὀφθαλμῶν μου· δ', ὅτι ὁ πρῶν ἀρχίατρος τοῦ Σουλτάν Μετζίτ, Σαλλῆ ἐφένδης καὶ ὁ ἀρχῖατρος τοῦ Σερασκεράτου Ῥεμιζὶ βέη, οἵτινες μ' ἐπεσκέφθησαν εἰς τοῦ Σαφέτ πασᾶ 3 ὥρας μετὰ τὴν ἐκκρηξίν τῆς καταχθονίου μηχανῆς, ἀπεβάνθησαν ὅτι ὁμφοτέρω οἱ ὀφθαλμοί μου ἐτσουρουφλίεθσαν ὀλίγον ἐκ τῆς πυρσοκροτήσεως, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐβλάθῃ ποσῶς τὸ ὀπτικὸν τῶν νεύρων. Αὐτὸ τοῦτο μὲ ἐβεβαίωσαν μετὰ ταῦτα ὅλοι οἱ ἄλλοι ἱατροί μου, οἵτινες δύνανται νὰ μαρτυρήσωσι ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν εἶχον κατακαῆ καὶ ἐκτυφλωθῇ μετὰ τὴν ἐκκρηξίν τοῦ κιβωτίου, ὅτι διέκρινον κατ' ἀρχὰς πρὶν ἢ ἐξογκωθῇ τὸ βλέφαρον τοὺς ἐπισκεφθέντας με μεγιστάνας ἱατροὺς καὶ φαρμακοποιούς εἰς τοῦ νῦν μεγάλου βεζύρου, καὶ ὅτι 15 ἡμέρας μόνον μετὰ τὴν ἀσυγχώρητον ἐκείνην καὶ σκανδαλώδη ἐγχευσιν τῆς ἀτροπίνης, ἀπετυφλώθῃ διὰ παντός, φεῦ, ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμός μου καὶ κατεστράφη δὲ ἴσως διὰ βίου ὁ δεξιός, ἐξ οὗ ἀμυδρὰν τινα λάμψιν φωτὸς μόνον διέκρινον· ε'. Ὅτι οἱ ΚΚ. Σ. Μαυρογενῆς, Π. Βασιάδης, Βαφιάδης καὶ ἄλλα μέλη τοῦ ἱατρικοῦ μου συμβουλίου μὲ ἔχυσαν μόνον ἕνα ἢ δύο κόμπους ἀτροπίνης εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ὅσας ἐδέησε νὰ μοὶ τοὺς ἐπιδέσωσι, ἐνῶ ὁ Χάγγελ 8—10 κόμπους τρίς τῆς ἡμέρας μοὶ ἔχυνεν εἰς ἕνα ἕκαστον. Ἐκ

τούτου συμπεραίνω λίαν λογικῶς ὅτι ἀπεφασίσθη ἐν τῷ συμβουλίῳ ἡ χρῆσις τοῦ δηλητηρίου τούτου νὰ γίνηται μετὰ τῆς μεγαλειτέρας φειδῶς, καὶ ὅτι ὁ Χάγγελ παρέβη ἐπὶ δολίῳ σκοπῷ τὰ ἀπὸ κοινοῦ θεσπισθέντα. Ὅτι ὁ Χάγγελ ἐπέμεινε παρὰ τοῖς οἰκείοις μου νὰ μὴ προσκαλέσωσι εἰμὴ ἅπαξ ἢ δις τοὺς Κ. Μούλιγ καὶ Μύλιγγεν υἱόν, καὶ νὰ μὴ λάβωσι ποσῶς ὑπ' ὄψιν τὴν μετρίαν ἀντίστασιν κατὰ τῆς ατρωπίνης τοῦ Κ. Κ. Καραθεοδωρῆ καὶ τὴν ἔντονον διαμαρτύρησιν κατ' αὐτῆς τοῦ Κ. Α. Ζαμβακοῦ. Οὗτος προῖδὼν ὅτι θὰ μὲ ἀποτυφλώσωσι δὲν ἠθέλησε μάλιστα νὰ λάβῃ πλέον μέρος εἰς τὸ τοιοῦτον ἰατρικὸν συβούλιον. Ἡμέραν δὲ τινὰ, ὅτε τῷ προσέφεραν οἱ συγγενεῖς μου τὸ ναρκωτικὸν τοῦτο διὰ νὰ μὲ χύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ ἐπέταξεν εἰπὼν ὅτι ἐκεῖνος ἦτο καὶ ἔσεται πάντοτε ὀπαδὸς τοῦ κρῦου νεροῦ. Ζ'. Ὅτι ὁ Δ. Λάκων καὶ ἡ πεφλημένη του Λουκία Κούπα μετὰ τὴν βιαίαν ἐξόρυξιν, φεῦ, τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ μου, μὲ ἐξώρκισαν μυστικῶς νὰ ἐπιμείνω ὅπως προσκληθῇ ἐκ νέου ὁ κάλλιστος ὀφθαλμοῦατρος Κ. Μύλιγγεν καὶ μοὶ ὁμολόγησάν, ὅτι ἡ οἰκογένειά μου κατ' οὐδένα τρόπον δὲν τὸν βέλει, καίτοι ἐπέεσθη μεθ' ἀπάντων τῶν περιστοιχοῦντων με ὅτι ἡ θεραπεία τοῦ Χάγγελ μοὶ ἀπέβη ὀλεθρία. Οἱ συνένοχοι οὗτοι τῶν συγγενῶν μου προέβησαν εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην, καθὼς αἰσθανόμενοι φαίνεται τύψεις συνειδότος καὶ θέλοντες νὰ προλάβωσι τὰς ὑπονοίας μου διὰ τὴν περαιτέρω συμμετοχὴν των εἰς τὸν ὀλεθρὸν μου. Πράγματι ὅτε κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἁγίας Τριάδος ἐρέεσθη μεγίστη δόσις ἀρσενικοῦ ἐν τῷ ζωμῷ μου, ὃν παρεσκευάζεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἡ οἰκογένειά μου, ἰδίως δὲ ἡ θεῖα μου Ῥαλοῦ Ἰορδάνου, τότε ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ αὐθημερὸν μεταβάλλοντος παρ' ἐμοὶ ἐπὶ τούτῳ νέου Μουσσεάρη τοῦ Ζαπτιῆ Ῥιφάτ Ἐρένδη ὀνομαζομένου, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὅτι μία νεαρὰ ὑπνρέτρια τῆς Α. Κούπα εἶχε χύσει τὸ δηλητηριον τοῦτο ἐν τῇ σούπα μου κατ' εἰσήγησιν βεβαίως τῆς φαυλοβίου κυρίας τῆς τοῦ ἐραστοῦ τῆς Δ. Λάκωνος καὶ τῶν συγγενῶν μου, οἵτινες καὶ ἐπιστήθιο φίλοι αὐτῶν ἦσαν καὶ εἶναι. Τότε ὁ ῥήθεις σύμβουλος τῆς Ἀστυνομίας διέταξε πάραυτα νὰ συλληφθῇ καὶ φυλακισθῇ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ὑπνρέτρια τῆς Α. Κούπα, ἥτις ἅμα τὸ ἔμαθε ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύρεται ὡς δαιμονιοζομένη, καθότι ἐφοβήθη φαίνεται ὅτι θὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ ἡ συνενοχὴ τῆς. Ἐν τῇ ἀμνηχανία τῆς δὲ ἡ Α. Κ. ἐζήτησε παρηγορίαν καὶ ἄσυλον ἐν τῇ κλινῇ τοῦ Δ. Λάκωνος, ἐπειδὴ πρὸ ἐτῶν δὲν ἐκοιμᾶτο πλέον εἰς τὴν τοῦ ἀθλίου συζύγου τῆς. Τοῦτο τοῦλάχιστον μὲ ἐβεβαίωσε τὴν ἐπιούσαν ἡ ἀρελὴς μήτηρ μου, ἥτις καὶ σφόδρα ἐσκανδαλίσθη ἐκ τῶν ἀθεμίτων τούτων σχέσεων τῆς ξενοδόχου μου μετὰ τοῦ τότε Γεν. πληρεξουσίου μου. Προσέτι ὅτε ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τῆς καλλίστης γραίας νοσοκόμου μου Κερᾶς Μαρίας ἡ νέα αὕτη ἀπόπειρα τῆς δηλητηριάσεώς μου, ἐλειποθύμησαν ὁ Ἀδ. μου Σταυράκης καὶ ἡ θεῖα μου Ρ. Ἰορδάνου, καθότι ἐφοβήθησαν μήπως ἡ συμμετοχὴ των εἰς τὸ ἐγκλημα τοῦτο γίνῃ ἐπὶ τέλους γνωστή. Τὸ αὐτὸ συνέβη εἰς τὸν ἀδελφόν μου Σταυράκην, ὅτε λίαν ἀπερισκέπτως τῷ ἀνῆγγειλε ὁ Χάγγελ παρρησία καὶ ἄλλων ὅτι ἐχύθη διὰ παντὸς χάρις εἰς τὴν Ἀτρωπίνην ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμὸς μου, καὶ ὅτι καμνί-

ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει πλέον διὰ τὸν δεξιόν. Ὁ ἄρχων Μ. λογοθέτης ἐμήνυσε τότε τῷ τσιφούτῃ τούτῳ πικρὰ παράπονὰ διὰ τοῦ μεσίτου του Μανωλάκη Καμάρα, καὶ τὸν παρεκάλεισε ἄλλοτε νὰ μὴ τῷ ἀναγγέλλῃ ἀναφανδὸν τὰ τοιαῦτα ἀλλὰ ἱεροκρυφίως ὅπως μὴ τὸν ἐνοχοποιῇ θανασίμως. Ἰστέον ἐπίσης ὅτι ὁ ἀδελ. μου Σταυράκης ἅμα μετέβη εἰς τοῦ Σαφέτ Πασᾶ κατὰ πρόσκλησίν μου ἔσπευσε πρό πρῶτος ἄλλου, καίτοι ἔπνεον τὰ λoίσθια μετὰ τὴν ἔκκρηξιν τῆς καταχθονίου μηχανῆς. νὰ μὲ ὑπεξαιρέσῃ τὰς δύο λίαν ἐνοχοποιητικὰς δι' αὐτὸν ἐπιστολάς τοῦ Μητροπολίτου δῆθεν τῆς Ἀδριανουπόλεως Κ. Διονυσίου καὶ ἀνυπάρχτου τινὸς ἀρχidiaκόνου του Μεθοδίου. Ἐσχημάτισα δὲ ἔκτοτε τὴν πεποιθήσιν ὅτι αὐταὶ ἐπλαστογραφήθησαν παρὰ τῶν ἀδελφῶν μου καὶ Σας, ἐπειδὴ, ὡς ἐνθυμοῦμαι εἰσέτι κάλλιστα, ἡ μὲν ἐπιστολὴ τοῦ Ἀρχιερέως ἦτο γεγραμμένη μὲ ὀρθοσκαλισμάτα, ὅμοια ἐκείνων τοῦ ἀδελφοῦ μου Γιώργου, ἡ δὲ τοῦ ἀρχidiaκόνου τοῦ ἔφερε τύπον πολὺ καλλιγραφικώτερον καὶ εὐανάγνωστον, ὁμοιάζοντα κατὰ πάντα μὲ τὸ γράψιμον τοῦ Γεωργίου Ἀκαστορίδου, ἡ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως Ἰορδάνου. Εἰς ἀνταμοίβην δὲ τῆς συνεργασίας τῶν ταύτης ἔλαβον μετ' οὐ πολλὸ ὁ μὲν πρῶτος τὴν χεῖρα καὶ τὴν προῖκα τῆς μοχθηρᾶς ἀδελφῆς μου Ταρσίτζας, ὁ δὲ δεύτερος τὴν θέσιν β'. γραμματέως τῆς ἐν Οὐάσιγκτωνι ὀθωμανικῆς Πρεσβείας, ἧς ὁ ὡς μὴ ὤφειλεν ἀδελφός μου Γρηγόριος κατὰ 10 ἔτη νεώτερός μου τυγχάνει ἀρχηγός ἀπὸ τοῦ 1873, ἀπολαμβάνων ἔκτοτε κατ' ἔτος 150 χιλιάδας φράγκων ἀπὸ τακτικὰς καὶ ἐκτάκτους ἐπιχορηγήσεις. Μόλα ταῦτα καὶ ὁ ἀδελφοκτόνος οὗτος παραπονεῖται ἀδιακόπως τοῖς μὲν καὶ τοῖς δὲ ὅτι στερεῖται σχεδὸν καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Βυρίσκονται δὲ ἄπειροι μασκαράδες, αἵτινες τὸν πιστεύουν, ὡς πιστεύουν καὶ τὰ παρόμοια ψεῦδη τῶν ἐπιλοιπῶν οἰκείων μου.

Τὰς ἐν λόγῳ δύο ἐπιστολάς ἔφερον ἐπ' ἐμοῦ μετ' ἄλλων τινῶν ἐγγράφων ἰδιοχείρων ὅτε συνέβη ἡ ἔκκρηξις τῆς καταχθονίου μηχανῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὅλα τὰ ἄλλα εὗρεθῆσαν σῶα καὶ ἀνελλιπῇ καὶ ὑπάρχουν παρ' ἐμοὶ μέχρι τῆς ὥρας, φαίνεται λογικῶς ὅτι καὶ αἱ ὑποτιθέμεναι ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀδριανουπόλεως καὶ τοῦ ἀρχidiaκόνου τοῦ δὲν κατεκάησαν, ἀλλ' ὑπεξήρῆθησαν ὑπὸ τοῦ ἀδ. μου Σταυράκη ὅπως μὴ ἐξιχνιασθῇ ποτὲ, ὁ γράψας καὶ ὑπαγορεύσας αὐτάς.

Ἰστέον προσετι ὅτι τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ περιείχετο ἡ καταχθόνιος μηχανὴ ὁμοίαζε σφόδρα μετὰ μιᾶς κασσετίνας μικρᾶς καὶ τετραγώνου ἀπὸ μαόνι ἥτις εὕρισκετο πάντοτε ἐπὶ τοῦ Σοφᾶ τοῦ δωματίου τοῦ ὕπνου τοῦ ἀδελφοῦ μου Σταυράκη, καὶ ἥτις περιεῖχε ἐγγράφα οἰκογενειακά. Ὁ ἀδελφός μου Σταυράκης μοὶ ὁμολόγησε πρὸς τοῖς ἄλλοις ὀλίγον μετὰ τὴν δολοφονίαν μου ὅτι ὁ Χουσνὴ πασᾶς ἀνεκάλυψε ὅτι ἡ καταχθόνιος αὕτη μηχανὴ ἐπληρώθη ὑπὸ δυναμιτιδος εἰς τὸ μαχαζὶ ἐνὸς Κεφαλλῆνος ἐν Καρακισί, ὅπερ ἐπώλει λάθρα τοιαύτην πυρίτιδα καὶ ὅπερ ὁ ῥηθείς Ὑπουργός τῆς Ἀστυνομίας ἐπάτησε δια νυχτός. Ὁ ἴδιος ἀδ. μου μοὶ εἶπε τότε ὅτι ὁ Ζαπτιὲς εἶχε συλλάβει τὴν χαράξαντα ἐν τῷ Τσαρσί τὴν πλαστὴν σφαγίδα τοῦ ἀγίου Ἀδριανουπόλεως κ. Διονυσίου, τὸν κατασκευά-

σαντα τὴν κλειδα τοῦ κιβωτίου καὶ τὸν ἀμαξηλάτην ὅστις ὠδήγησεν εἰς τοῦ Σαφετ Πασσᾶ τὸν Φράγκον ἐκεῖνον δῆθεν, ὅστις ἐπέδωκε εἰς τὸν Β. Τσερνογόρτζεβιτς τὴν καταχθόνιον μηχανήν, προσθεῖς μοι ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἀμαξηλάτης ἦτο Βουλγαρος. Ἀρὰ γε μήπως ὁ ἐπιστήθιος φίλος καὶ συνένοχος τῶν ἀδελφῶν μου Γ. Ξυδιᾶς Τυπάλδης τοῖς ἐούστησε τοὺς ἐντίμους ἔκτους συμπατριώτας του, οἵτινες προπαρεσκεύασαν τὴν καταχθόνιον μηχανήν; Μήπως ἄραγε οἱ οἰκετοὶ μου ἐνήργησαν τοσούτον ὅπως ἀπονεμηθῇ μετὰ ταῦτα τῷ μνησθέντι ἀσυνειδήτῳ διευθυντῇ τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ Μετζιτιές 4ης τάξεως, ἵνα ἀνταμείψωσι τὰς ἀθεμίτους ἐκδουλεύσεις ἅς τοῖς παρέσχε πρὸς ἐξόντωσίν μου; Δὲν εἶναι ἀληθές ἐπίσης ὅτι ὁ ἀδ. μου Γεώργιος ἅμα μὲ ἐπισκέφθη ἐν Πέτρᾳ τὴν ἐπιούσαν τῆς δολοφονίας μου καὶ μὲ εἶδεν ἐκ τῆς θύρας κατακαυμένον καὶ ψυχορραγοῦντα ἐπὶ ἐμβρόντητος χαμαὶ, καὶ ἐλειποθύμησε, συναισθανθεὶς βεβαίως τύψεις συνειδότος διὰ τὴν συμμετοχὴν τοῦ εἰς τὴν ἀδελφοκτονίαν ταύτην; Δὲν μεταφέρθη τότε εἰς Νεοχώριον, ὅπου κατελήφθη ὑπὸ κακοήθους πυροετοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ τὸν ἐπεσκέσθη ὁ Κος Κ. Καραθεοδωρῆς; Ἐν τῇ ἐξέψει του δὲ καὶ εἰς τὰ παραλαλητὰ του φαίνεται ὅτι ὁ Γεώργιος ἔκαμε τότε ἀποκαλύψεις λίαν ἐνοχλοποιητικὰς δι' αὐτὸν καὶ τοὺς δύο ἄλλους ἀδελφούς μου, διὰ καὶ πάντες οἱ εὐσυνειδήτοι ὁμογενεῖς καὶ μὴ ἀπέδωκαν ἑκτότε κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν οἰκογένειάν μου τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο κακούργημα, ἕνεκα τῶν πασιγνώστων κληρονομικῶν διενέξεών μας,

Ὅτε δὲ κατὰ Ἰούλιον Ε. Ε. ἐπεσκέσθη τὸν Φωτιάδην Βῆν Πρέσβυν ἐλθὼν τῆς Τουρκίας μοὶ ὡμολόγησεν οὕτως ὅτι πράγματι εἶχεν ἀκούσει τῷ 1874 καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Κωνσταντινουπόλει ν. ἀποδίδουν τὴν δολοφονίαν μου εἰς ἓνα τῶν ἀδελ. μου, οὐχὶ ὅμως εἰς τὸν Σταυράκη. Ὑπὲρ τὸ βεβαίως ἢ Α. Ἐξοχότης τὸν κακοηθέστατον Γεώργιον, διότι ὁ Γρηγόριος εἶχε μεταβῇ ἀπὸ τοῦ 1873 εἰς Ἀμερικὴν. Ἀλλὰ τούτου ἐνοχλοιομένου καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀδελ. μου εἶναι ἀδύνατον νὰ κηρυχθῶν ἀθῶοι, καθὼ συνένοχοι εἰς ὅλα τὰ κατ' ἐμοῦ ἀθεμιτοῦργήματά του, διὸ καὶ ἔστωσαν τρισκατάρτατοι αἰωνίως.

Ἀθῆναι τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1878.

Δ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Ἀναφορά μου πρὸς τὴν Σ. Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, δι' ἧς δωροῦμαι τῷ Ἐθνει τρισχίλια Συγγράμματα μου, βιβλία μου, κτλ. καὶ ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀρωγὴν της πρὸς βελτίωσιν τινὰ τῆς θέσεώς μου Ἐν Ἀθῆναις τῇ 9 8βρ. 1878.

Σεβαστέ μοι Κύριε Πρόεδρε καὶ Ἀξιότιμοι ΚΚ. Βουλευταί.

Λυποῦμαι τὰ μέγιστα, διότι ἀναγκάζομαι καὶ αὖθις νὰ Σᾶς ἐνοχλήσω καὶ νὰ Σᾶς παρακαλέσω ἐνέθρμως ὅπως μοὶ χρηρήγησιν ἅπασαν τὴν πολύτιμον ὕμῶν ἡθικὴν καὶ ὑλικὴν ἀρωγὴν πρὸς βελτίωσιν τινὰ τῆς ἀφορήτου πλέον καταστάσεως θέσεως καὶ ἀνεχειας μου. Δυστυχῶς, Κύριοι, μὲ ὅλας τὰς ἀκαμάτους καὶ ὑπερανθρώπους προσπάθειας ἅς κατέβαλον ἀπὸ τοῦ 1874 ὅπως ἐπαναφέρω τὴν τε Ὑ. Πύλιν καὶ τὴν παρὰ φύσιν οἰκογένειάν μου εἰς καλλίτερα πρὸς με αἰσθήματα, δὲν κατώρθωσα ἄχρι τοῦδε νὰ ἀπολαύσω οὐδὲ τὴν παρὰ τῆς ὁθωμαν. Κυβερνήσεως πρὸ ἐτῶν ὑποσχεθείσαν

μοι διὰ τοῦ Φωτιάδου Βέη καὶ δι' ἄλλων ἰσόθιον σύνταξιν, οὐδὲ τὴν παρὰ τῶν συγγενῶν μου τόσον ἀδίκως καὶ παρὰ νόμους ἀπὸ τοῦ 1866 κατακρατούμενην καὶ σφετεριζομένην πατρικὴν μου κληρονομίαν καὶ ἀτομικὴν μου περιουσίαν. Εὐγνωμονῶ ἐν τοσούτῳ σφόδρα τῇ Σ. Ἑλλην. Κυβερνήσει, διότι ἡδούκησε νὰ συνηγορήσῃ ἤδη πολλάκις ὑπὲρ ἐμοῦ παρ' οἷς ἔδει ἡμιεπισήμως πάνυ καὶ χάριν ἀπλῆς φιλανθρωπίας.

Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὅμως ὑτέρ ἐνὸς ἀναξιοπαθοῦντος θύματος τοῦ ζήλου καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ μου εὐγενὲς αὐτηφωνὴ φιλογενῶν τινῶν ὑπουργῶν καὶ Πρεσβείων τῆς Ἑλλάδος δὲν εἰσηκούσθη εἰσέτι παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ἐπίσης δὲν ἐλήφθησαν ποσῶς ὑπ' ὅσιν παρ' αὐτῶν καὶ ἄλλαι κατὰ καιρὸν, καὶ ἐσχάτως ἀκόμη, γενόμεναι λίαν ἐνθερμοὶ ὑπὲρ ἐμοῦ παραστάσεις διαφόρων μεγάλων Πρεσβειῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐπομένως, Κύριοι Βουλευταί, ἡ καταστάσις μου δεινοῦται ὁσημέραι ὑπὸ πάσας τὰς ἐσπώσεις. Ὡς εἶναι δὲ πασίγνωστον ἀπ' ἧς ἡμέρας ἀρίστην ἐνταῦθα ἐκίνησα πάντα λίθον, ὅπως μεταβῶ εἰς Εὐρώπην χάριν τῆς ἐγχειρίσεως τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ μου, ἡ τοῦλάχιστον ὥπως ἐπανελθῶ εἰς τὰ ἴδια καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας μου. Ἐνεκα ὅμως τῆς ἀσπλάγχχνου καὶ ἀντιχριστιανικῆς πρὸς με συμπεριφορᾶς τῶν πληθούσιων καὶ λίαν εὐπόρων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν Κερκύρᾳ καὶ ἐνταῦθα δικαίων μου, δὲν ἡδυνήθην νὰ πραγματοποιήσω ἀκόμη τὸ σχέδιόν μου τοῦτο. Περιελθὼν πρὸ τίνος εἰς ἐσχάτην ἀμνηχανίαν ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ ἀντὶ πάσης θυσίας ἐντὸς ὀλίγου εἰς Μασσαλίαν παρὰ τῷ ἐκεῖ διακεκριμένῳ ὀφθαλμοῦτῳ μας κ. Σταύρῳ Μεταξᾷ, ἡ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει νὰ ἐπανακηρύξω εἰ δυνατόν εἰς Βυζάντιον. Ἐννοεῖτε κάλλιστα, ΚΚ. Πληρεξούσιοι, ὅτι πρόκειται δι' ἐμὲ περὶ ζητήματος ζωῆς ἢ θανάτου.

Ἄρα πεπειθὼς ἐπὶ τοῖς λίαν εὐγενέσι, φιλανθρώποις καὶ χριστιανικοῖς ὄντως αἰσθήμασιν ἅτινα περικοσμοῦσιν ὑμᾶς, ὡς πασιδηλον, ἔχω δι' ἐλπίδος ὅτι θέλετε εὐδοκήσῃ ἐν τῇ ἡμέτρῳ καλοκαγαθία Σας νὰ μοὶ τείνητε αὐτῆς χεῖρα ἡρωγὸν κατὰ τὴν κρίσιν ταύτην στιγμὴν. Γνωρίζω ὅμως τὰς πολυειδεῖς ἀνάγκας, τότε νῦν, τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν πατρίδος, καὶ μὴ θέλων ποσῶς νὰ ἐπαυξήσω αὐτάς. Τολμῶ ἀπλῶς νὰ σᾶς καθικευεύσω, Κύριοι Βουλευταί, ὅπως μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ προσφέρω τῷ ἔθνει, ὡς ἐν δαίγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μου διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ περίθαλψιν ὧν ἔτυχον παρ' ὑμῖν, τρισχίλια περίπου τὸν ἀριθμὸν ἀντίτυπα τῶν συγγραμμάτων μου καὶ διαφόρων ἄλλων ἐπιστημονικῶν καὶ φιλολογικῶν βιβλίων μου, διπλωματικῶν ἐγγράφων καλλιτεχνημάτων μου καὶ αὐτογράφων συγγρόνων τινῶν ἐπιστημοτήτων.

Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀδᾷ καὶ ἀτελεῖσιν ἡμῶν καὶ Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ εἶναι τὰ ἑξῆς.

«Τὸ Βουλγαρικὸν ζήτημα κτλ.» «Le Mémorial Diplomatique d'Orient» «αἱ Νέαι Ἀποκαλύψεις μου» καὶ τὰ «φύρδην Μίγδην» ἅπερ κατ' αὐτάς ἐξέρχονται τῶν πιεστηρίων. Περιέχονται δὲ πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐντὸς καλῶν ξυλίνων κιβωτίων. Ὡστε ἐλλείψει χώρου δύνανται τὰ ἐκ δύο χι-

λιάδων πεντακοσίων ἀντιτύπων συγκείμενα συγγράμματα μου νὰ παρακατατεθῶσι προσωρινῶς ἐν ταῖς ἀποθήκαις τοῦ βουλευτηρίου σας καὶ νὰ διανεμηθῶσι δωρεάν βαθυμηδὸν παρ' ὑμῶν τῇδε κακίῃτε. Τὰ δὲ ἐπίλοιπα, ἥτοι τὰ ὀλίγιστα βιβλία μου, τὰ ἐπίσημα καὶ μὴ ἐγγραφικὰ κτλ. δύνανται ἄριστα, νομίζω, νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς πλουτισμὸν τῆς λαμπράς, φαίνεται, ἤδη βιβλιοθήκης Σας καὶ πρὸς διακόσμησιν τῶν αἰθουσῶν τῆς πολυτελοῦς Βουλῆς Σας. Εἰς ἐνδειξιν δὲ τῶν εὐμενῶν Σας πρὸς με αἰσθημάτων, ἐὰν ἦτο δυνατόν, Κύριοι Βουλευταί, νὰ αὐξήσητε ἐπαιοθητῶς, τὸ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1877 χρηρηγηθὲν μοι τακτικὸν μηνιαῖον βοήθημα ἐξ 150 δραχμῶν, θὰ Σᾶς ἤμην λίαν ὑπόχρεωσι. Ἡ αὐξήσις αὕτη ἐπρόκειτο νὰ γινῇ ἀπὸ 1 Μαρτίου ἐ. ἔ. καθὰ ῥητῶς μοι ὑπεσχέθησαν ὁ τς Κ. Πρωθυπουργὸς καὶ ὁ Ἰ. Γ. Πουρ. ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, οἵτινες καὶ με τιμῶσι διὰ τῆς πολυτίμου συμπαθείας τῶν Ἀγνοῶ ὁμῶς τίνος ἔνεκα δὲν ἐξετελέσθη εἰσέτι ἡ καλὴ αὕτη ἐπαγγελία· διὸ καὶ καὶ σᾶς καθικετεύω, Κ. Κ. Βουλευταί, ἵνα προτρέψητε οὓς δεῖ νὰ τὴν πραγματοποιήσωσι ὅσον τάχιον. Ἡ χάρις δὲ αὕτη δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μοι γίνῃ διὰ βίου, ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελον λάβει τὴν περιουσίαν μου καὶ τὴν παρὰ τῆς Τουρκίας ὀφειλομένην μοι σύνταξιν ὅταν δὲ σὺν Θεῷ ἐπιτευχθῶσι ταῦτα, τότε προτίθεμαι κατὰ ἑλληνοπρεπὲς νὰ προσενηχθῶ, ἀφιερόνων, ὡς ἀνεκὰθεν ἐπιποθῶ καὶ δημοσίᾳ ἤδη διετράνωσα, ἅπασαν σχεδὸν τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν μου χάριν τοῦ γέους καὶ τῆς ἐκκλησίας μας, ὑπὲρ ὧν οὐκ ὀλίγον ἐμόχθησα. Ἐπειδὴ τοιαύτη τις ἐθνικὴ γενναιοδωρεὰ ἔλαβεν ἤδη καὶ λαμβάνει εἰσέτι καθημερινῶς χώραν χάριν διαφόρων θυμάτων τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν, ἐλπίζω νὰ ἐπιδαφιλευθῇ προθύμως καὶ εἰς ἐμὲ, ὅστις κέκτημαι ἴσως πρὸς τοῦτο καὶ τινὰς αἰλογενειακούς καὶ ἀτομικούς τίτλους. Ἐὰν δὲ πρὸς τοῦτοις, Κ. Κ. Βουλευταί, κρίνητε εὐλογον νὰ ἐγγραφῇ γενναίως τὸ αἶ. Προεδρεῖόν Σας ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν συνδρομητῶν μοι, ὡς τοῦτο παρ' ὑμῶν ἐγένετο ἐφέτος ἀκόμη, καὶ πέρυσιν χάριν τῶν ἔργων τῶν Κ. Κ. Κ. Παπαρηγοπούλου, Α. Γούδα, Α. Μάμουκα, Κ. Σάβα καὶ ἄλλων, θὰ σᾶς ὀφείλω ἔτι πλείυνας χάριτας. Ἄν δὲ παρ' ἐλπίδα ἐξηγητλήθῃ ἤδη ἡ διὰ συνδρομὰς βιβλίων ὀρισθεῖσα πίστωσις τοῦ ἐφετεινοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Βουλῆς, τότε εὐχῆς ἔργον ἦθελον εἶσθαι, ἐὰν προέτρεπεν αὕτη τὰ διάφορα Σ. Ἰ. Υπουργεῖα νὰ χρησιμοποιοῦσιν εἰ δυνατόν ὑπὲρ ἐμοῦ μέρος τι τῶν ἐκτάκτων βοηθημάτων καὶ τῶν διὰ παρομοίους κοινωφελεῖς σκοποὺς ὑπαρχουσῶν πιστώσεων.

Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ἔτι αἱ νόμιμοι αὗται αἰτήσεις μου θέλουν εἰσακουσθῇ εὐμενῶς παρὰ τοῦ Σ. Ἰ. Πουρ. καὶ Κοινοβουλίου, καὶ ὅτι τῇ φιλογενεῖ προτροπῇ αὐτοῦ θέλει σπεύσει παντὶ σθένει εἰς βοήθειάν μου ὕλικῶς τε καὶ ἠθικῶς ἡ Σ. Ἐλλ. Κυβέρνησις. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁμῶς σᾶς ἐξορκίζω, Κύριοι, νὰ μὴ ἀποχρούσητε τὴν ἄνευ οὐδενὸς ὅρου προταθεῖσαν ὑμῖν ἄνωθι δωρεάν μου. Ἐξαιτοῦμαι ὅθεν μυριάκις ἐκ νέου τὴν συγγνώμην Σας, Κ. Κ. Βουλευταί, διότι πιεζόμενος ὑπὸ ἀπεριγράπτου

στενοχωρίας ἐδιδάσθην νὰ ἐκλιπαρήσω καὶ πάλιν τὴν γενναίαν ὑμῶν συνδρομήν. Ἐλπίζω δὲ νὰ τύχω τῆς δεδοκιμασμένης ἐπιεικείας καὶ εὐσπλαγχνίας Σας, καθότι εἰς ἡν οἰκτρὰν θέσιν διατελῶ, εἰς ποίους ἄλλους ἡδυνάμην νὰ καταφύγω ὁ Τάλας καὶ δύστηνος παρὰ εἰς τὸν κοινὸν καὶ δημοφελῆ πατέρα ὧν Ἑλλήνων καὶ εἰς τοὺς φυσικοὺς προστάτας αὐτῶν, ἥτοι εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ εἰς τοὺς φιλοπάτριδας ΚΚ. Ὑπουργοὺς καὶ Βουλευτὰς τῆς Ἑλλάδος; Εἶθε δὲ ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ τῇ ἐπιδαφιλεύσῃ ὅσον οὕτω τὸ παρὰ σύμπαντος τοῦ Πανελληνίου διακαῶς ποθοῦμενον μεγαλεῖον. Γένοιτο ! Κρίνω ἐπάναγκες νὰ σὰς προσθέσω ἐπὶ τέλους, ὅτι μοὶ εἶναι λίαν ὀδυνηρὸν, Κύριοι, ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς, τῆς κοινωνικῆς θέσεώς μου καὶ τῆς συναισθήσεως τῆς φιλατιμίας καὶ τῆς ἀξιοπρεπειᾶς μου, ὧν κήδομαι ὑπὲρ πάντα ἄλλον, νὰ ζητῶ οὕτως εἰπεῖν ἀπαύστως τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν ἀντίληψιν ἰθαγενῶν καὶ ξένων ἃς ὀψωνται ὁμως αἰωνίως οἱ πρωταῖτιοι τοῦ ἀνεπανορθώτου ὀλέθρου μου οἰκείῳ τε καὶ ξένῳ, οἵτινες καὶ με πειθαναγκάζουσι νὰ ἐξευτελίζωμαι τοιουτοτρόπως, καίτοι ἡδυνάμην νὰ ζήσω λίαν ἀνέτως, ἐὰν μοὶ ἀπεδίδοντο πρὸ ἐτῶν ἢ οὐκ εὐκαταφρόνητος περιουσία μου καὶ ἡ σύνταξις μου παρὰ τῆς οἰκογενείας μου καὶ τῆς Ἰ Πύλης. Τί ποιητέον ὁμως ἀφοῦ καὶ ἡ μὲν καὶ ἡ δὲ ἀρνοῦνται νὰ τὸ κάμωσιν ἐπὶ μυρίαὶ ὅσαις προφάσεσιν ἐν ἁμαρτίαις, ; «Ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται». Ἄρα Σὰς παρακαλῶ, Κύριοι, ἐπανειλημμένως νὰ φανῇτε πρὸς με συγκαταβατικώτεροι καὶ γενναιότεροι πολλῶν ἄλλων, οἵτινες λίαν ἀδίκως με μυκτηρίζουν, καθὼ κρίνοντες ἐκ τῶν οἰκείων καὶ τὰ ἀλλότρια

Εὐχαριστῶν δὲ ἀπὸ τοῦδε ὑμᾶς, Ἀξ. Κύριε Πρόεδρε καὶ φιλογενέστατοι Κύριοι Ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, διὰ πᾶν ὅ,τι ἠθέλετε νομίσαι πρέπον νὰ πράξητε ἀμέσως τε καὶ ἐμμέσως πρὸς ἀνακούφισίν μου τινὰ καὶ παραμυθίαν, διατελῶ μετὰ θαυμάτου πάντοτε σεβασμοῦ καὶ μετ' ἐξαιρέτου ὑπολήψεως. Εὐπεithέστατος καὶ ὅλως ἀφωσιωμένος ὑμῶν θεράπων. Δ ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

ΒΟΤΑΗ

Συνεδρίασις τῆς 44 Ὀκτωβρίου. Πρεσβεύοντος τοῦ προέδρου κ. Σ. Σωτηροπούλου. Ἡ συνεδρίασις ἀρχεται τῇ 2 40 ὥρᾳ μ. μ.

Ἀναγινώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως πρακτικά.

ΤΣΑΜΑΔΟΣ. Ὁ Ἀριστάρχης βένης, ὅστις εἶναι γνωστὸς καὶ διὰ τὴν καταγωγὴν του, καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν του, καὶ οὗτινος τὸ ὄνομα συνδέεται στενῶς μετὰ τῆς Ἑλλάδος, προσφέρει τὰ εὐχαριστήρια αὐτοῦ εἰς τὴν βουλὴν διὰ τὴν συνδρομὴν ἣν δίδει εἰς αὐτὸν ἡ κυβέρνησις κατὰ μῆνα ὡς βοήθημα, καὶ συγχρόνως προσφέρει εἰς τὸ ἔθνος εἰς ἐνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης του τρισχίλια ἀντίτυπα τῶν συγγραμμάτων του καὶ διαφόρων ἄλλων ἐπιστημονικῶν καὶ φιλολογικῶν βιβλίων του καὶ ἄλλων χειρογράφων. Συγχρόνως δὲ παρακαλεῖ τὴν βουλὴν, ὅπως τῷ δοθῇ μία χρηματικὴ βοήθεια διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ περάσῃ εἰς Μασσαλίαν παρὰ τῷ ἐκεῖ διακεκριμένῳ ὀφθαλμοῦατρῳ κ. Σ. Μεταξὺ πρὸς θεραπείαν τοῦ πάσχοντός ὀφθαλμοῦ του. Ὁ δὲ παρακαλέσω τὴν βουλὴν νὰ στείλῃ τὴν ἀναφορὰν του εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν ἐπι-

τροπήν) ἥτις νὰ συστήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ ὑπουργεῖον· διότι εἶμαι μάρτυς τῆς ἐλπεινῆς καταστάσεώς του ὡς συγκατοικῶν ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχείῳ.

Τι ν ἐς. Μάλιστα.

(Ἐκ τῆς Ὠρας τῆς 12 Ὀβρίου 1878).

Εὐχαριστῶ εἰς ἄκρον τὸν Ἀξ. Βουλευτὴν Ἰδρας, τὸν καὶ ἐπάξιον γόνον τῆς δημοφιλούς ἐκείνης οἰκογενείας τῶν Τσιμαδῶν δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ συνηγόρησεν ἤδη ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σ οὗτος φίλος μου μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι μεταξὺ τῶν συναδελφῶν του, οἵτινες ὑπεστήριξαν τὴν φιλογενῆ πρότασιν του διεκρίθησαν πρὸς τοῖς ἄλλοις οἱ Ἀξ. ΚΚ. Χ. Τρικούπης καὶ Τ. Φιλήμων ἐκφράζω πρὸς ἀμφοτέρους τὴν ἐπὶ τούτῳ εὐγνωμοσύνην μου, ὡς καὶ πρὸς ἅπασαν τὴν Σ. Ἑλλ. Κυβέρνησιν καὶ Βουλὴν, αἵτινες καὶ μοὶ ἔδειξαν τὴν μεγαλειτέραν εὐμένειαν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ.

Ἐὰν δὲ ἐξαιρετικὴν μνεῖαν ἐποιησάμην τῶν ὀνομάτων τοῦ ἐμβριθοῦς ἀρχηγοῦ τοῦ Β'. κόμματος καὶ τοῦ εὐφραδοῦς Βουλευτοῦ τῆς Ἀττικῆς, ἔπραξα τοῦτο διότι ἡ εὐγενὴς αὐτῇ συμπεριφορὰ τῶν μὲ συνεκίνησε τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον εἶχον δημοσιεύσει κατὰ κριτὴν μετὰ λύπης δυσάρεστά τινα ἐναντίων τῶν, εὐσεβεῖς ἐν θέσει νομίζον ἀμύνης. Ἀφοῦ δὲ ἀνεκάλεσα ἤδη οἰκοθεν ἐν τέλει τῶν Νέων Ἀποκαλύψεών μου ὅσα τῆδε κακεῖσε ἔγραψα περὶ τοῦ Κ. Χ. Τρικούπη, θεωρῶ καθήκον μου ἐπίσης νὰ ἀναιρέσω αὐτοθρήντως καὶ ὅσα τυγόν ἐδημοσίευσα ἤδη περὶ τοῦ Κ. Τ. Φιλήμονος, ἐν τε τῷ παρόντι τεύχει καὶ ἐν τοῖς προλαβοῦσι πονήμασί μου. Εὐχομαι δὲ εἰς τὸ ἐξῆς αἱ καλαὶ μου σχέσεις μετὰ τῶν δύο τούτων Μεγατίμων ὁμογενῶν καὶ παλαιῶν φίλων μου νὰ μὴ διαταραχθῶσι ποσῶς, διότι δὲν ἔπαυσα ἀνομολογῶν τὴν νοσημοσύνην καὶ ἰκανότητά των. Ἡ μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο πρὸς με διαγωγὴ τοῦ τέως Ἀρχιτυντάκτου τοῦ «Αἰῶνος», ὑπῆρξε μάλιστα τοικύτη, ὥστε ἔκρινα εὐλογον νὰ τῷ γράψω τὴν δέουσαν εὐχαριστήριον ἐπιστολήν, εἰς ἣν ἀπάντησεν ὥδὲ πως.

Ἀξιότιμε Φίλε,

Ἀθῆναι 8 βρίου 1878.

Σήμερον, ἐπέδωκα εἰς τὸν Κ. Κομμουνιστὸν τὴν ἑταίραν ἀναφορὰν πρὸς τὸ Ἑπουργικὸν Συμβούλιον, ἀφοῦ προηγουμένως, χθες, συνεννοήθην μετ' αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Κ. ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ἑπουργ. Ὑ, περὶ τῆς αἰτήσεως Ἑμῶν. Ἀμφοτέρους εὗρον προθύμους εἰς ἄκρον, ὅπως φανῶσιν εὐάρεστοι εἰς Ἑμᾶς, πρὸς ὃν ἔχουσι καθήκον, καὶ ὡς Ἕλληνες καὶ ὡς κυβερνῆται τῆς Ἑλλάδος. Εὐελπιστῶ, οὕτω, ὅτι τὰ πάντα γενήσονται κατ' εὐχὴν. Ἐὰν δέ τι παρεμπέσῃ κώλυμα, ἢ ἐάν τι μὴ γένη, ὡς ἐπιθυμεῖτε, παρακαλῶ νὰ μὲ εἰδοποιήσητε ἐγκλίρως, ἵνα ἐπανορθώσω τὸ δυσάρεστον, διότι, ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω, προϋλίαν τελείαν καὶ ἔφεσιν εὗρον παρὰ πᾶσιν, ὑπὲρ ὁμῶν.

Εὐγνωμονῶ διὰ τὰς περὶ ἐμοῦ εἰλικρινεῖς καὶ εὐγενεῖς ἐκφράσεις Σας Ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ πιστεύητε, ὅτι, εἰ καὶ ἐπὶ τινι χρόνον διέστην πρὸς Ἑμᾶς, καὶ ἡ πάλῃ μας μετέσχε δριμύτητος, οὐδέποτε ἔπαυσα, ἐκτιμῶ τὴν ἰκανότητά Σας καὶ ἀναγνωρίζων τὸ ἐθνικὸν φρόνημα Ἑμῶν. Εὐτυχῶ. ἤδη τὰ πράγματα, κατισχύσαντα πάσης σκέψεως, ἤνωσαν ἡμᾶς πάλιν εἰς φιλίαν. Πέποιθα, ὅτι αἱ ἠνωμέναι προσπάθειαι τοῦ ἔθνους θὰ ὑπερνικήσωσι

τὴν ἐπιδραμοῦσαν νέαν κατήκτησιν, καὶ ὅτι νέας θὰ προσφέρητε ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα, ἀφ' οὗ ἀπεμάκρυνεν ἐν μέρει Ἑμᾶς τὸ κακὸν ὄργημα.

Αἱ συνεχεῖς καὶ ἀδιάκοποι συνεδριάσεις ἧς Βουλῆς καὶ αἱ ἐπισωρευόμεναι ἐργασίαι τῆς βιβλιοθήκης μὲ ἐκώλυσαν ἀπὸ τῆς πρὸς Ἑμᾶς ἐπισκέψεως μέχρι τοῦδε. Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὅμως θέλω ἐκτελέσει τὸ καθήκον τοῦτο. εὐχαριστήσω δὲ καὶ διὰ ζώσης Ἑμᾶς ἐπὶ τοῖς εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Βουλῆς ἀρίστοις δωρήμασιν Ἑμῶν.

Παρακαλῶ Ἑμᾶς νὰ μὲ θεωρῆτε φίλον καὶ ἀδελφόν, νὰ μὲ διατάττητε δὲ ἐλευθερῶς καὶ ἀνευ περιστροφῶν εἰς ὅ,τι ἀποβλέπει εἰς Ἑμᾶς, νὰ δεχθῆτε δὲ τὴν διαβεβαίωσιν τῶν εἰλικρινῶν αἰσθημάτων μου. Ὅπως Ἑμέτερος

Τῷ Κυρίῳ Κ. Ὁ Δημητρίῳ Ἀριστάρχῃ Ἐνταυθα ΤΙΜΟΛΕΩΝ Ι. ΦΙΛΗΜΩΝ

Αἴσχη, ἅπερ ὑπέστην ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Α. Παπαδάκη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1878.

Ἀξιότιμε Κύριε διευθυντὰ τῆς διοικητικῆς Αστυνομίας

Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Λυποῦμαι μεγάλως διότι ἀναγκάζομαι αὐτῆς νὰ σᾶς ἐνοχλήσω καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν πολὺτιμον συνδρομὴν σᾶς πρὸς ἄμεσον περιστολήν ἀσυγγνώστων τινῶν σκανδάλων, ἅτινα λαμβάνουν χώραν ἐναντίον μου πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Κ. Ἀντωνίου Παππαδάκη τῷ κειμένῳ ἄντικρυ τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου. Μετεκομίσθην ἐν αὐτῇ τὴν 26 Αὐγούστου ἐνεστῶτος ἔτους καὶ ἐνοικίασα ἀντὶ 75 ὀρ. κατὰ μῆνα 3 δωμάτια καὶ 1 μαγειρεῖον, ὧν καὶ ἐπροπλήρωσα ἤδη τὰ δύο πρῶτα ἐνοίκια. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κ. Μ. Γαλανάκης πληρεξούσιος τοῦ ἰδιοκτῆτου καὶ ὁ ἐπιστάτης τοῦ Δημήτριος εἶχον τὴν κακοήθειαν νὰ μοὶ ἀποκρύψωσιν ὅτι ἡ ὑπηρεσία καὶ τινὰ ἐπιπλά συμπεριλαμβάνονται ἐν τῷ ἐνοικίῳ τῶν δωματίων τοῦ ξενοδοχείου μου, τοῦτου ἕνεκα ἐπρότεινα τῷ τελευταίῳ νὰ μὲ ὑπηρετῇ ἀντὶ 10 ὀρχυμῶν κατὰ μῆνα, ἕως ὅτου δυνηθῶ νὰ εὕρω μίαν θεοφοδομένην καὶ τιμίαν γυναῖκα ἵνα μὲ νοσηλεύῃ, τοῦθ' ὅπερ ἐπετεύχθη μὴλ' ἢ κατ' αὐτά. Τὴν πρότασίν μου ταύτην ἐδέχθη ὁ Δημήτριος λίαν προθύμως καὶ ἐξέτέλει κατ' ἀρχὰς ἀρκετὰ καλῶς τὰ καθήκοντά του ἀκολούθως καὶ ὅμως ὁ τρόπος του κατέστη ἀφόρητος. Ἐμαθον δὲ παράτινος γείτονός μου τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ὅτι ὁ Μ. Γαλανάκης εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ αὐστηρότατα τρεῖς ἤδη, διότι μὲ ἐπεριποιεῖτο ὀλίγον, καὶ τῷ παρήγγειλε ῥητῶς ἐκ μέρους τοῦ Α. Παπαδάκη νὰ μὴ τὸ κάμη τοῦ λοιποῦ ἐπὶ ἀπειλῇ ἀποτομπῆς!! Προσεβλήθην καὶ ἐλυπήθην καιρῶς διὰ μίαν τόσον ἀνθελληνικὴν καὶ ἀντιχριστιανικὴν πρὸς με συμπεριφορὰν, διότι ἐὰν ὁ οἰκοκύριος μου καὶ οἱ ἐπιστάται του εἶχον τὸ παραμικρὸν αἰσθημα τῆς τιμῆς, τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς φιλογενείας ὥρελλον οἰκοθῆν νὰ προσφερθῶν ὅπως μὲ περιθάλψωσι παντοιοτρόπως, οὐχὶ δὲ νὰ τολμήσωσι νὰ ἐμποδίσωσι τὸν Δημήτριον νὰ τὸ κάμη καὶ ἐπὶ ἀντιμισθία. Σημειώσατε δὲ ὅτι δὲν ὑπεχρεοῦμένη ποσὼς νὰ τῷ

δίδω τίποτε, ἀφοῦ ἐχρεώσται οὗτος νὰ μοὶ παράσχη δωρεὰν τὰς ὑπηρεσίας του, ὡς τὸ κἀνυει καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους συνοίκους μου. Προσθέσατε ὡσαύτως, Κ. Διευθυντά, ὅτι καμμίαν ἀνησυχίαν δὲν ἔδωκα εἰς κανένα μέχρι τοῦδε, διότι ἀσθενὴς ὢν καὶ ἀγαπῶς κοιμοῦμαι λίαν ἐνωρίς, δὲν ἐξέρχουμαι σχεδὸν ποσῶς, δὲν ἔχω παιδιὰ οὐδὲ σκυλιὰ, καὶ δὲν καθυστέρησα τὸ ἐνοίκιόν μου οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμήν. Ἐκτός τούτου, καίτοι εἶχον δίκαια αἷτια παρὰ τῶν κατὰ τοῦ ἰδιοκτητοῦ καὶ τῶν ὑπαλλήλων του, δὲν ἔπαυσα νὰ καλοσυσταίνω τὸ ξενοδοχεῖόν του εἰς διαφόρους διασήμους ξένους καὶ δημογεγεῖς, οἵτινες μὲ ἐπισκέφθησαν ἐν αὐτῷ. Ἰστέον ὡσαύτως ὅτι ἐπεριποιήθην σφόδρα τοὺς γείτονάς μου, τοῖς ἐφιλοδώρησα τὰ συγγράμματά μου, τοὺς ἐφίλευσα, τοὺς ὑπαδέχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, ἐδιώρθωσα τὰς ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφράσεις τινῶν ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐδάνεισα εἰς ἄλλους ἀχρηστά μου τινὰ ἐπιπλα, ὡς καὶ τὸ μέχρις ἐσχάτων κενὸν δωμάτιον τῆς ὑπηρετρίας μου καὶ τὸ μαγειρεῖον πρὸς ἰδιαιτέραν αὐτῶν χρῆσιν. Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὅμως οἱ κύριοι οὗτοι, ὑποκινούμενοι φαίνεται παρὰ τε τῶν μνησθέντων δύο ὑπαλλήλων τοῦ οἰκοκύριου μου, καὶ παρ' ἄλλων μυστικῶν κατασκόπων τῶν ἐπαράτων συγγενῶν μου καὶ συντροφίας, μὲ ἀντήμειψαν διὰ τὴν πλέον μαύρης ἀγνωμοσύνης. Τὸ δὲ χειρίστον πάντων Κ. Διευθυντά εἶναι ὅτι ἡ ἡλικία καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἔδει νὰ τοὺς ἀποτρέψωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποκινῶσι καὶ ἐνθαρρύνωσιν ἱεροκρυφίως, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀναφανδὸν ἐπὶ παρουσίᾳ μου τὰ σκάνδαλα ταῦτα, οὐχὶ δὲ νὰ ὑποκρίνωνται μέχρι τῆς χθὲς τὸν φίλον καὶ νὰ φαίνωνται ὅτι ἀποδοκιμαζοῦν αὐτὰ θέλοντες νὰ τὰ ἐπιρρίψωσι ἐπὶ τινῶν ἀθῶων Καλαματιανῶν καὶ ἄλλων. Οἱ περὶ ὧν πρόκειται ταραχοποιοὶ εἶναι α. ὁ πᾶτερ Ν. Ζανούδιος ἱεροδιάκονος Κρήτης πεντηκοντούτης σχεδὸν καὶ καθηγητὴς τῶν ἱερῶν μαθημάτων ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τοῦ Κ. Ἀντωνιάδου· β. ὁ Κ. Κόκωρης δικηγορῆστος ἐκ Σπάρτης τριακονταετής· γ'. ὁ ἐμῆλιξ τοῦ Κ. Α. Τζάνος ὑπαλλήλῃστος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν· δ'. ὁ Α. Παππαδάκης ἐκ Κρήτης καὶ διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς· ε. οἱ κεφαλλῆνες Σ. Σολωμὸς πρωτοετής φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, Φορέστης Τυπάλδος ἱερομόναχος καὶ φοιτητὴς τῆς Θεολογίας, Βαντόρος καὶ Παγώνης μαθηταὶ τοῦ διδασκαλείου καὶ τι παιδάριον Γεώργιος τοῦνομα καὶ ἐξάδελφος τοῦ Σ. Σολωμοῦ· ς'. οἱ προῆρηθέντες δύο ἐπιστάται τοῦ Παπαδάκη, ἦτοι ὁ Μ. Γαλανάκης καὶ ὁ Δημήτρης, διότι ἂν τυχὸν οὗτοι δὲν ἐνησμενίζοντο εἰς τὰ αἵσχη ταῦτα καὶ δὲν τὰ ὑπεκίνουν μάλιστα ὅπως μοὶ καταστήσωσι τὴν ἐνταῦθα περαιτέρω διαμονήν μου ἀφόρητον εἴτε ἐνεκα πολιτικῶν εἴτε ἄλλων λόγων, ἡδύνατο παραχρῆμα νὰ τὰ ἐμποδίσωσι ὡς τοῖς παρετήρησα ἐπανειλημμένως εἰς μάτην. Τοῦτο σὰς παρακαλῶ θερμῶς, Κ. Διευθυντά, νὰ τοῖς διακηρύξητε καὶ ὑμεῖς, ἀφοῦ τοὺς ἐπιπλήξητε ὡς δεῖ μετὰ τῶν προμνησθέντων συνενόχων των, οὓς ἐπίσης καλὸν ἤθελον εἶσθαι νὰ προσκαλέσητε πάραυτα εἰς

τὴν διεύθυνσιν καὶ νὰ τοὺς διατάξῃτε νὰ μὴ ἀτιμάζωσι τοῦ λοιποῦ οὕτως πως τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν πατοίδα των, ὡς καὶ τὸ ἱσρα-
τικὸν σχῆμα καὶ ἐπάγγελμά των. Διὰ νὰ λάβῃτε δὲ ἀμυνδράν τινα ἰδέαν
τῶν κακοηθειῶν, αἵτινες διαπράττονται ὑπὸ τῶν προμνησθέντων ἐ-
ναντίον μου, θὰ σᾶς γνωστοποιήσω, Κ. Διευθυντά, ὅτι μὲ ἀνησυχοῦν
δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, κτυπῶντες ἀδιακόπως τὰς θύρας
μου καὶ προφασιζόμενοι ὅτι ζητοῦσι τὸν δεῖνα ἢ τὸν τάδε, ἢ ὅτι
φέρουσι φαγητὸν ἐκ τοῦ ἀπέναντι ξενοδοχείου ἢ ὅτι ἀγνοοῦσι δῆ-
θεν τὸ δωμάτιον τοῦ Κ. Κόκωρη, ἢ ὅτι ζητοῦσι τὸν Κ. Τζάνον ἐκ τοῦ
ὑπουργείου διὰ τὴν ἐφεδρείαν, ἢ τὸν Κ. Παππαδάκην δι' ἀσθενεῖς, ἢ ὅτι
δῆθεν ἀπεστάλησαν παρ' ὑμῶν ὡς ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἵνα λά-
βωσι σημείωσιν τῶν ὀνομάτων ἐκείνων οἵτινες μὲ πειράζουσιν. κτλ. Προ-
σέτι μὲ ὑβρίζουν καπηλικῶς καὶ βαναύσως, ὡς τὸ ἔκαμε χθὲς ὁ Σ.
Σολωμός, ἢ προσποιοῦνται ὅτι συντάττουν ἀναφορὰν πρὸς τὸν ἰδιο-
κτήτην κατὰ τῶν ταρχῶν τούτων καὶ μοὶ τὴν κοινοποιοῦσι διὰ νὰ
διασκεδάσουν πάσας τὰς ὑπονοίας μου, ὡς τὸ ἔκαμον προχθὲς οἱ
κύριοι Φορέστης Τυπάλδος, Α. Τζάνος καὶ Σ. Σολωμός, ἢ ἐκπυρσοκρο-
τοῦν ὅπλα ἐξῶθεν τῶν δωματίων μου, ὡς τοῦτο ἐγένετο προχθὲς τὸ
ἑσπέρας περὶ τὰς 8 μετὰ μεσημβρίαν, ἢ μὲ τὰ τρομπόνιά των, τὰς
ἀγοραίας φωνάς των, τὰς ἀναιδέεις ψαλμωδίας καὶ τὰ κακοήθη
ᾄσματα των δὲν μὲ ἀφίνουν οὐδεμίαν στιγμὴν νὰ κοιμηθῶ καὶ νὰ
ῥησγάσω τὸ ἡμερονύκτιον. Διευνοήθη ὡς ἔδει, ἤδη παρὰ τε τῷ
ἰδιοκτήτῃ καὶ τοῖς ἐπιστάταις του· ἀλλὰ δὲν ἐπῆλθε οὐδεμία θερα-
πεία τοῦ κακοῦ μέχρι τῆς ὥρας. Ἐπειδὴ δὲ ὑποφέρω ἡθικῶς καὶ φυ-
σικῶς τὰ πάνδεινα συνεπεία τῶν ἀπεριγράπτων τούτων σκανδάλων
καὶ τῶν γνωστῶν σὰς δεινοπαθημάτων μου, σᾶς ἐξορκίζω νὰ λάβῃτε
ἀμέσως τὰ δραστηριότερα μέτρα ὅπως ἐμποδίσῃτε τὴν ἐπανάληψιν
των καὶ παρατηρήσῃτε οἷς δεῖ ὅτι εἶναι ἀτιμον, κακὸς καὶ ἀ-
πάνθρωπον ἅμα νὰ κοροϊδεύωσι ἀνησυχῶσι καὶ προσβάλλωσι τόσον
ἀθεμίτως ἕνα ἀόμματον καὶ ἀναξιοπαθοῦντα ὁμογενῆ των, ὃν καὶ αὐ-
ταὶ αἱ πέτραι καὶ τὰ θηρία ἤθελον σεβασθῇ καὶ λυπηθῇ περὶ
πλέον. Εἶναι ὀδυνηρὸν τῷ ὄντι, Κ. Διευθυντά, νὰ βλέπῃ τις
κληρικούς, λογίους, ἰατροὺς, δικηγόρους, ὑπαλλήλους καὶ φοι-
τητάς τοῦ πανεπιστημίου νὰ ἀποτελῶσι μέρος μιᾶς τοιαύτης
συμμορίας καὶ νὰ φέρωνται χειρότερον ἀπὸ μάγκας καὶ τραμπού-
κους. Τοῦτο κάλλιον παντὸς ἄλλου ἐμφαίνει τὴν ἡθικὴν κατὰ-
πτωσιν τῆς κοινωνίας μας. Σᾶς παρατρῶ δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ ῥη-
θεὶς Δημήτρης μοὶ ὡμολόγησε χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ
τοῦ καλλίστου νέου καὶ συνοίκου μου Κ. Ν. Λόντου, υἱοῦ τοῦ ἀξ. γενικοῦ
προξένου σας ἐν Ἰωαννίνοις, ὅτι τὰ αἵσχη ταῦτα διαπράττονται ἐ-
ναντίον μου ὑφ' ὅλων ἐκείνων, οὗς σᾶς ἀπηρτίθμηση ἤδη, ὅτι τοὺς εἶ-
δε πολλάκις, ὡς καὶ τὴν προτεραίαν, συνηγμένους ἔμπροσθεν τῆς
θύρας μου νὰ κάμουν τοῦ Κουτρούλη τὸν γάμον, ἐνῶ τινες ἐξ αὐ-
τῶν εἰσέρχοντο πρὸς ἐπίσκεψίν μου ἵνα γίνωσιν αὐτόπται μάρτυρες

τῆς ἀλεθοῦς ταύτης δι' ἐμὲ συγχίσεως καὶ ταραχῆς κτλ. κτλ. Ἐ-
 στω δὲ εἰς εἰδῆσίν σας προσέτι, Κ. Διευθυντά, ὅτι ὁ ῥήθεις Δημήτριος
 μὲ αὐθαδίας αἰσχροῦς προχθές τὸ ἑσπέρας, καὶ μετ' ἡπίλγησε τρόπον
 τινά ὅτι θὰ μὲ κακοποιήσῃ, ἐπειδὴ τῷ παρεπονέθην διὰ τὰς ἀπαύ-
 στους ταύτας προσβολὰς, ταραχὰς καὶ κραυγὰς, αἵτινες ἀνανεώθη-
 σαν καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὀπισθὲν μου ὅτε ἐξηρχόμην ἐκ τοῦ
 δωματίου τοῦ Σ. Σολωμοῦ, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι καὶ διάφοροι ἄλλοι
 κεφαλλῆνες οἵτινες ἤσαν καὶ οἱ πρωτοεργοὶ αὐτῶν. Ἀντὶ δὲ νὰ τοῖς ἐπιβάλῃ
 σέβας καὶ σιωπὴν ὁ ἐπιστάτης τοῦ Α. Παπαδάκη ἐτόλμησε νὰ μοὶ εἴ-
 πῃ παρουσία αὐτῶν ὅτι ἐγὼ δῆθεν κάμω ὅλα αὐτά. Ἐπομένως σὰς
 καθικετεύω, Κ. Διευθυντά, νὰ ἀπαιτήσῃτε παρὰ τοῦ Α. Παπαδάκη
 νὰ ἐπιπλήξῃ ὥς δεῖ τὸν πληρεξούσιον τοῦ Γαλανάκη, νὰ ἀποπέμψῃ
 πάραυτα τὸν ἄθλιον ἐπιστάτην τοῦ Δημήτριου, ὥς καὶ ὅλους τοὺς
 ἀσυνειδήτους ἐνοικιαστὰς του, ὧν ἄνωθι ἐστρμείωσα τὰ ὀνόματα, καὶ
 νὰ μοὶ δώσῃ ὅσον τάχιον τὴν δέουσαν ικανοποίησιν, ἐὰν κήδεται πο-
 σῶς τῆς ἐθνικῆς καὶ ἀτομικῆς ἀξιοπρεπείας του καὶ τιμῆς. Λάβετε δὲ
 παρακαλῶ καὶ ὑμεῖς δυνάμει τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων τὰ κατὰ λ-
 ληλα μέτρα ὅπως μὴ ὑποστῶ νέα μαρτύρια ἐφ' ὅσον ἤθελον διαμέ-
 νει παρ' ὑμῖν. Ἐν ἀνάγκῃ δὲ ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀξιο-
 τίμων συνοίκων μου, ἥτοι τῶν Κ. Κ. Α. Τσαλαδοῦ βουλευτοῦ καὶ Δαμια-
 νοῦ ὑπογραμματοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, οἵτινες βεβαίως θὰ ἔλαβον
 γνῶσιν τῶν διατρεχάντων, καθὼς ἄμεσοι γείτονές μου· ἐπίσης δύνα-
 ται υποθέσθαι νὰ ἐπισφραγίσωσι τὴν αὐθεντικότητά τῶν λόγων μου
 ὁ Κ. Μαρτελάκος ὑποπρόξενος τῇ Ἀμερικῇ, ὁ Κ. Ν. Λόντος καὶ διά-
 φοροι ἄλλοι συνοίκοί μου, οἵτινες σέβονται ἑαυτοὺς καὶ τὸ δημόσιον
 περὶ πλέον ἐκείνων, ὧν ἄνω ἐγένετο μνηεῖα. Εὐχαριστῶν δὲ ὑμᾶς
 ἀπὸ τοῦδε Κ. Διευθυντά, διὰ πᾶν ὅ,τι ἠθέλατε ἐνεργήσῃ πρὸς ἀνα-
 κούφισίν μου τινὰ καὶ παραμυθίαν, διατελῶ μετὰ τοῦ ἀνήκοντος πάν-
 τοτε σεβασμοῦ, ὅλως πρόθυμος ὡς ὑμῶν θεράπων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Υ. Γ. Πρὸς διασάφισιν τῶν ἀνωτέρω θὰ σὰς παρατηρήσω καὶ
 τὰδε. Ὁ Πάτερ Ν. Ζανούβιος εἶναι στενῶς συνδεδεμένος μετὰ δύο
 ἐδῶ ὡς μὴ ὥφειλε συγγενῶν μου, ἥτοι τοῦ θεοῦ μου Αλ. Ἀριστάρ-
 χου καὶ τοῦ Ν. Γ. Ἀναστασιάδου συζύγου μιᾶς ἐξαδέλφης μου. Οὐδὲν
 δὲ ἀπίθανον ὁ ἐξώλης καὶ προώλης οὗτος παππᾶ τρέχας νὰ ᾔναι καὶ
 μυστικὸς κατάσκοπος τῶν ῥώσων ἢ τῶν τούρκων... Ὁ δὲ ἱατρός
 Α. Παππαδάκης, καθὼς ἀνταποκριτὴς τῆς λίαν σλαβοφίλου Κλειοῦς,
 συμμερίζεται φαίνεται τὰ πολιτικά φρονήματα τοῦ δημοσιογραφικοῦ
 τούτου ὀργάνου· οἱ δὲ Α. Τσάνος καὶ Κόκωρης, καθὼς κακαηθέστατοι νέοι
 καὶ ἐπιστήθιοι φίλοι τῶν δύο προμνησθέντων Κρητῶν, ἄγονται καὶ φέ-
 ρονται προφανῶς ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐλατηρίων ὑφ' ὧν καὶ ἐκείνοι.
 Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὸν Σ. Σολωμὸν οὗτος μοὶ ὡμολόγησε πρὸ ὀλίγου
 ὅτι εἶχε γνωρίσει πέρυσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει τοὺς δύο ἐπαράτους
 ἀδελφούς μου, οἵτινες καὶ μετ' ἐτύφλωσαν καὶ τῷ ἔδωκαν, ὡς φαίνεται,

τὰς μυστικὰς ὁδηγίας των ἔκτοτε περὶ ἐμοῦ. Ὡς δὲ πρὸς τὸν Φορέστην Τυπάλδον, οὗτος ἐνδεχόμενον νὰ ἦναι συγγενὴς τοῦ Κεφαλῆνος ἐπίσης Ευδιᾶ Τυπάλδου, ὃν εἶχον στιγματίσει δημοσίᾳ, καθὼς συνένοχον καὶ πληρεξούσιον τῶν ἀδελφῶν μου. Δ. Α.

Ἐπειδὴ ἡ ἐδῶ Δ. Ἀστυνομία μοι ἔδειξε πάλιν ἀνατολικὴν ἀπάθειαν καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, διατόπουτο παρακαλῶτὴν ἀξιότιμον Εἰσαγγελεῖαν νὰ ἐπιληφθῇ εἰ δυνατόν ἐξ ὀφφικίου τῆς σκανδαλώδους ταύτης υποθέσεως καὶ νὰ καταδιώξῃ ποινικῶς τὰ ἐν τῇ ἀνωθι αἰτήσει μου πρὸς τὸν Κύριον Βουγιούκαν μνημονευόμενα φαυλόβια ὄντα, ὡς καὶ τοὺς ἐξῆς συνενόχους των, ἥτοι τὸν Λεωνίδα Γαλανάκη ἐκ Καρήτης, τὸν Γραμματέα καὶ τοὺς ὑπηρετάς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βοσπόρου, κάποιον νέον Μεταξᾶν ἐκ Κεφαλληνίας κτλ. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἀξ. ὁμογ. ὧν ἐπεκαλέσθην ἤδη τὴν μαρτυρίαν ἐπικαλοῦμαι ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν τοῦ Κυρίου Φωτιά ἐξ ὕδρας τῆς καλοκαγαθού θείας του Κ. Κόμνας, πῆς Κυρίας θυγατρὸς τῆς καὶ τοῦ γαμβροῦ τῆς Καπετὰν Γόρτσου, τοῦ τελειοφ. τῆς Φιλολογίας Κ. Χρίστου Παππαθανασίου ἐκ Μεσολογγίου, τοῦ Κυρίου Ῥιγᾶδῃ ἐξ Ἡπείρου τῶν γραμματέων μου Κ. καὶ Α. Λύκαρη καὶ Δ. Εὐελπίδῃ τῆς τότε ὑπηρετρίας μου Εἰρήνης Μαρμαρινοῦ τοῦ συζύγου τῆς κτλ.

Δοξάζω δὲ τὸν ὕψιστον διότι με ἐλυπήθη, ἐπὶ τέλους καὶ διότι ἠδόκησεν ὅπως γίνω δεκτὸς μετὰ τῆς μεγαλητέρας φιλογενείας καὶ πρῶτης ἐντῇ ἀξιολόγῳ Στρατιωτικῇ Νοσοκομείῳ Ἀθηνῶν ἐν ᾧ ἀπολαμβάνω πρὸ δεκαπενθημερίας χριστιανικὴν ὄντως περίθαλψιν καὶ γενναιοτάτην φιλοξενίαν. Καί τοι ἐσπεύσα ἤδη νὰ ἐκφράσω τὰς πλέον ἐνθέρμους εὐχαριστείας μου ἐπὶ τούτῳ τῇ Α. Μ. ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν νῦν κκ. ὑπουργῶν καὶ τῶν ἀξιολόγων προκατάρχων των τοῖς μεγατίμοις φίλοις μου καὶ Βουλευταῖς, Κυρίοις Α. Τσαμαδῷ καὶ Τ. Φιλήμονι οἵτινες καὶ συνέλαβον πρῶτοι τὴν καλὴν ταύτην ιδέαν ὡς καὶ τοῖς λίαν ὑποχρεωτικοῖς διευθυνταῖς ἰατροῖς ἀξιωματικοῖς καὶ ἐπιστάταις τοῦ θεαρέστον τούτου φιλάνθρωπου καταστήματος ἥτοι τοῖς ἀξ. Ταγματάρχοις κυρίοις Μαρᾶτῳ καὶ Μηλιώτῃ τοῖς βοηθοῖς αὐτῶν Κυρίοις Ἀμπελᾶ Παπαδοπούλῳ Καπετανάκῃ κτλ. κτλ. θεωρῶ ὅμως καθήκον μου νὰ διατρανώσω καὶ πανδῆμῳ τὴν ἐνδόμυχον εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν πατριωτικὴν ταύτην ἀληθῶς καὶ φιλάνθρωπον πράξιν των πρὸς τὸν φιλόρηστον Βασιλέα Γεώργιον τὸν Α' πρὸς ἅπαντα τὰ Σ. Μέλη τῶν ὑπουργείων τοῦ Κυρίου Α. Κουμουνδούρου, καὶ τοῦ Κ. Τρικούπη, ὡς καὶ πρὸς πάντας ἐκεῖνους ὧν ἀνέφερα ἤδη τὰ ὀνόματά εἰς δὲ τὸ τέρμα τοῦ ἀβιώτου βίου μου νὰ ἦναι αἰσιώτερον τοῦ παρελθόντος. Χ. Γένοιτο!

Ἀθῆναι τῇ 12 9δρίου 1878.

Δ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Πίναξ τῶν περιεχομένων ἐν τοῖς φύρδῳν μίγδῳν.

Table des matières de Miscellanea.

Σπουδαία εἰδοποίησις. Avis important. Σελ. 2.—'Αφιέρωσις εἰς τινὰς τεθνε-
ῶτα; συγγενεῖς διδάκταλους μου, ἱατροὺς πνευματικοὺς μου κτλ. Σελ. 3.—Προλε-
γόμενα ἐνοῖς ἐκτίθεται ὅτι τὸ πονημάτιον τοῦ τοῖναι συνέχεια τῶν Βουλγαρικῶν μου,
τοῦ Δ. πλ. Μνήμονος τῆς 'Ανατολῆς καὶ τῶν Ν. 'Απικαλύψεων μου Σελ. 6.—'Αποδει-
κτικὰ ἔγγραφα. Pieces justificatives. Σελ. 43. 'Επιστολὴ τοῦ Πατριάρχου 'Αν-
τιοχείας κυροῦ Κ. 'Ιεροθέου τῆς 9 Δεκεμβρίου 1877 Σελ. 43 Lettre du M. docteur
Bushe du 3 Avril 1874 P. 44. 'Επιστολὴ Σ. 'Αριστάρχου τῆς 19 'Απριλίου
1873 Σελ. 45 Ma lettre du Mai 1865 à M le Chevalier d'Antas. P. 46.

'Επιστολὴ τοῦ κ. Ι. Φωτιάδου Βέη τῆς 4)16 'Ιουλίου 1878 —'Απάντησις μου
τῆς 9)21 'Ιουλίου 1878 —πρὸς τὸν ἐν 'Αθήναις κ. Βρέσθον τῆς Τουρκίας Σελ. 47.

Τις τοῦ ἐν 'Αθήναις Πρωτοδικαίου τῆς 47 'Ιουλίου 1878 κατὰ Δ.
'Αλκωνίου Γ. πληρεξουσίου μου. Σελ. 48.

'Επ. τοῦ 'Ιουλίου 1878 τοῦ Γιαβέρ Πασσᾶ. Σελ. 21

'Επ. τοῦ ἐφένδη Τηγκέρ τῆς 27 'Ιουλίου 1878. Σελ. 21.

Lettre Henri Bülowier en 1865 P. 22.

Lettre à Amiabe du 8 Décembre 1873 T. 21.

Lettre von Prokesch Osten en 1867. P. 24

Ἀπόσπασμα τῆς Παλιγγενεσίας τῆς 5 Αὐγούστου 1878 περὶ Αὐστριακῶν ἐνε-
ργειῶν Μακεδονία. Σελ. 25. 'Επιστολὴ μου πρὸς τὴν μητέρα μου Κ. Μαρ. 'Αρι-
στού τῆς 9 Μαΐου 1878 περὶ τῆς αθεμίτου συμπεριφορᾶς αὐτῆς τε καὶ
τελφῶν μου πρὸς με Σελ. 25.

Τησις τῆς μητρός μου τῆς 2)14 'Ιουνίου 1878. Σελ. 38.

'Αὐ Κωστήκη Καλλιᾶδῃ τῆς 47 Ὀκτωβρίου 1874. Σελ. 41.

'Εἰς μητρός μου τῆς 16 'Οκτωβρίου 1867. Σελ. 43. 'Επ. τοῦ Κ. Μ. 'Αρι-
στού τῆς 2 Δεκεμβρίου 1870 Σελ. 44. 'Επ. τοῦ κ. Ν. Νικολαΐδου τῆς 42 Μα-
ΐου 1878. 'Επ. τοῦ κ. Πρυζάντ ἐφ. Τηγκέρ τῆς 7 'Ιουλίου 1878 Σελ. 45. Τηλεγρα-
φή μου κ. Ν. 'Αξεῶς καὶ τοῦ κ. Στεφανᾶκη πρὸς Κ. Λύκαρην. τῆς 26 καὶ τῆς
28 Ἰουνίου 1878 Σελ. 4. Ma requête à S. A. le grand Vizir Savfet pocha du
9)21 1878. Metitis à une pension viagère. Etat de mes services p. 46.

Πρὸς Σ. ἐπισκόπου αἰκίδος κ. Δαυὶδ τῆς 5 Αὐγούστου 1878. 'Απόσπασμα
ἐπὶ κ. Σ. 'Αριστάρχου πρὸς 21 'Ιουλίου 1878 πρὸς τὸν 'Επίσκοπον Φωκίδος
σεδ' 'Ε. Κονεμέου Βέη τοῦ 4)26 'Ιανουαρίου 1873. Σελ. 67. 'Επ. τοῦ ἀδ. μου

Σταυράκη τῆς 9 Ἰουλίου 1870. Σελ. 68. Ἐπ. τοῦ κ. Κονεμένου βέη τῆς 40 Ἀπρι-
λίου 1869 Σελ. 68. Ἐπ. τοῦ κ. Σ. Μαυρογένους τῆς 42 Μαρτίου 1873. Σελ. 69.
Ἐπ. τοῦ κ. Στ. Κιζιρογλῶζης τῆς 42 Ἰουνίου 1868 Σελ. 69. Ἐπ. τῆς κ. Ἀργυ-
ροῦ Φανερλή τῆς 25 Αὐγούστου 1873 Σελ. 70. Ἐπ. Κονεμένου βέη τῆς 22 Ἰουλίου
1873 Σελ. 71. Ἐπ. τοῦ κ. Χ. Πρεταντέρη Τυπάλδου τῆς 23 Αὐγούστου 1873.
Σελ. 71. Ἐπ. τῆς κ. Φ. Μ. Χιλλ τῆς 28 Αὐγούστου 1873 Σελ. 71. Περίληψις
μιάς Ἐπ. τῆς Α. Θ. Π. Γρηγορίου Στ'. πρὸς τὴν Α. Σ. τὸν Ἐπίσκοπον Φωκίδος
κ. Δαυὶδ ἀπὸ 31 Μαΐου ε. ε. σελ. 74.

Παραπληρωματικαὶ τινες Ἀποκαλύψεις περὶ τῆς ἀποτυφλώσεως τῆς βολοφο-
νίας καὶ τῆς δηλητηριάσεώς μου τῇ 1874 ἐν Κων)πόλει Σελ. 73. Ἀναφορά μου
πρὸς τὴν Σ. Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων περὶ δωρεᾶς εἰς τὸ ἔθνος ἱστορικῶν συγ-
γραμμάτων μου, κλι. τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1878. Σελ. 85. Ἀγόρευσις τῆς 14 Ὀβρίου
1878 τοῦ κ. Α. Τσαμαδοῦ εισηγητοῦ τῆς ἀναφορᾶς μου Σελ. 88. Ἐπ. κ. Τ.
Φιλήμονος τοῦ 8 Ὀβρίου 1878 Σελ. 89. Ἀἰτησί μου τῆς 40 Ὀβρίου 1878. πρὸς
τὸν Δευθυντὴν τῆς Ἀστρονομίας Ἀθηνῶν Σελ. 90. Εὐχαριστία μου πρὸς τὴν
Σ. Ἑλληνικὴν Κ. καὶ τὴν παραδοχὴν ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Νοσοκομίᾳ Σελ. 92.
Πίναξ τῶν περιεχομένων Table des matières Σελ. 93.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020862

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΚΑΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

Το παρόν πρότυπον καλεῖται ἡ ἀρχὴ καλῶς γράφειν
καὶ ἡ ἀρχὴ καλῶς γράφειν καὶ ἡ ἀρχὴ καλῶς γράφειν
καὶ ἡ ἀρχὴ καλῶς γράφειν καὶ ἡ ἀρχὴ καλῶς γράφειν
καὶ ἡ ἀρχὴ καλῶς γράφειν καὶ ἡ ἀρχὴ καλῶς γράφειν
καὶ ἡ ἀρχὴ καλῶς γράφειν καὶ ἡ ἀρχὴ καλῶς γράφειν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Τιμᾶται φράγκων τριῶν
καὶ εὐρίσκεται

ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Συγγραφῇ παρ' ᾧ εὐρίσκονται ὡσαύ-
τως τὰ πέντε τεύχει τῶν Βουλγαρικῶν του πρὸς 20 φρ. πρὸ
ὅλον ἢ πρὸς 4 φρ. ἐν ἑκάστῳ, οἱ ἀριθμοὶ 1 καὶ 2 διπλ.
Μνήμονος τῆς Ἀνατολῆς πρὸς 2 φρ. ἑκαστος
Ἀποκαλύψεις του ἀντι 5 φράγκων.